

Giới thiệu Y Sam

Nếu các bạn đã chán với những nữ chính bánh bèo hay yếu đuối, nam chính là tổng tài khi không nên bỏ qua câu chuyện này đâu nhé. Bởi tác giả xây dựng hình tượng nữ chính cùng nam chính đều mạnh mẽ bối cảnh lại xoay quanh giới y học cùng võ thuật.

Chuyện gì sẽ xảy ra khi một nữ bác sĩ tài giỏi là truyền kỳ trong giới y khoa nhưng tính cách lại lưu manh cùng với một anh chàng được xem là truyền kỳ trong giới võ thuật nhìn bề ngoài vô cùng đứng đắn nhưng thật chất lại rất lưu manh

Quan Sam: Rốt cuộc là anh thích bệnh viện của bọn em... hay là em?

Mạnh Khâm: Cô cảm thấy như thế nào?

Quan Sam: Em

Mạnh Khâm: Thích theo đuổi người khác thì theo đuổi, theo đuổi được một nửa rồi không theo đuổi nữa là ý gì đây?

Quan Sam: Theo đuổi một mối rồi

Mạnh Khâm: Làm người phải làm tới nơi tới chốn chứ

Quan Sam: Há?

Mạnh Khâm cong môi: "Go on!" (Tiếp tục đi!)

Quan Sam vốn dĩ đi đứng rất tốt nhưng sau khi gặp phải Mạnh Khâm thì luôn bị run chân

Trong cuộc sống, khốn khổ nhất không gì bằng lưu manh bị giới trò lưu manh

Anh vượt qua mọi chông gai, trèo đèo lội suối, vượt qua cửa sinh tử chỉ để đến gặp cô!

Tác giả có điều muốn nói:

Nữ chính là truyền kỳ giới y học, nữ lưu manh. Nam chính là truyền kỳ giới võ thuật tổng hợp, ra về đứng đắn

Nữ cường, nam cường, đều có võ

Liên quan đến kiến thức chuyên môn có sai sót xin chỉ lỗi, đừng chửi rủa

Về địa danh, nhân vật phần lớn đều là hư cấu, không có hình mẫu!

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Sinh mạng là điều kinh ngạc nhất và quý giá nhất trên thế giới này, nó vượt lên mọi thứ trên thế giới, bất kể thế nào cũng không muốn từ bỏ.

_____ Y Sam _____

Có người từng nói: "Một khi bạn đã biết về Nam Sudan, là bạn đã biết được tất cả mọi thứ."

Ánh mặt trời bóng gắt trải trên quốc gia trẻ tuổi nhất trên thế giới, nóng rực, hỗn loạn, nghèo nàn, khắc nghiệt, máu tanh, đau đớn,...

Một đứa trẻ da đen nằm yên lặng trên bàn cấp cứu, bé nhắm mắt không động đậy, tựa như đang chờ lời tuyên án cuối cùng của thế giới, mà thực tế bé đã được tuyên án – đã tử vong.

Xung quanh có ba nhân viên y tế khoác áo may ô có kí hiệu *MSF (I)*, tất cả dừng tay cúi đầu nhìn đứa bé yên lặng mà chết. Một bác sĩ trong đó im lặng ngẩng đầu, lộ ra ngũ quan xinh đẹp lạnh lùng, không nói một lời cứ thế đi ra khỏi phòng cấp cứu.

- Như thế nào rồi? – Một người phụ nữ lao đến hỏi.

Quan Sam cởi chiếc áo may ô ra khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ da đen gầy như que củi đang đứng đối mặt cách cô không xa, đôi chân

trần của bà đứng trên nền đất nóng rực, hay tay vẫn luôn chắp trước ngực.

Bà vai bị vỗ nhẹ, bác sĩ da trắng sau lưng thuận tay bóp vai Quan Sam, ánh mắt như bão: "Đề tôi nói với bà ấy".

Quan Sam đem áo may ô ném xuống đất, xoay người đi về một hướng khác, đã nhìn quen cảnh sinh ly tử biệt thì như thế nào chứ, không phải một lần nữa chứng kiến vẫn xót xa và phẫn nộ sao.

Một cô gái thấy Quan Sam đi ra đại viện bên ngoài bệnh xá, đang dựa vào gốc cây cọ từ từ ngồi xuống, lập tức vội vàng đuổi theo, cũng bắt chước đối phương ngồi trên mặt đất, cát vàng bỏng rát nóng cả móng, cô gian nan xê dịch, từ từ chờ thích ứng.

"Đứa bé kì thật sẽ không phải chết". Giọng Quan San trầm tĩnh, trong trẻo lại mang chút ưu thương.

"Chị đã cố gắng hết sức rồi". Giản Tịch an ủi.

Quan Sam tự giễu cười một tiếng, nhìn đôi mắt trong suốt của cô ấy nói: "Đứa bé chẳng qua chỉ bị bệnh sỏi, cuối cùng biến chứng thành viêm não, nếu như đến sớm một chút, chỉ cần sớm một chút thôi. Nó mới có mấy tuổi chứ, còn cả một quãng đời dài."

"Em theo chị tới nơi này mới biết, hoá ra ở đây bệnh sỏi bình thường cũng sẽ mất mạng, cộng thêm thiết bị chữa bệnh có hạn, nơi này lại tẩy chay vaccine phòng bệnh, chào ôi... càng nói càng đau lòng",

"Em nên trở về nước đi". Quan Sam nhìn về nơi xa, "Gần đây tình hình phức tạp, em thật sự không thích hợp tiếp tục ở đây nữa"

"Em còn cần rất nhiều ảnh tư liệu." Giản Tịch lăm bắm trong miệng nhìn Quan Sam.

Quan Sam ngừng khí kiên định không cho phép cự tuyệt: "Không được, quá nguy hiểm. Nếu chị đã dẫn em đến đây thì chị phải đảm bảo an toàn cho em. Đến lúc thật sự xảy ra xung đột vũ trang chị không thể lo cho em được"

"Em tự lo cho mình" Giản Tịch kéo cánh tay Quan Sam lắc lắc, "Chị là học trò của bố em, cũng là chị gái của em, chị nhất định có thể bảo vệ được em"

Quan Sam vừa nghe không khỏi cười một tiếng: "Chính chị còn không bảo đảm cho mình được, em lấy đâu ra tự tin đó vậy?"

Giản Tịch nhìn Quan Sam nở nụ cười, lời định nói ra đành nuốt vào trong bụng.

Giản Tịch khẽ cup mắt, thoáng thấy cổ áo T-shirt màu trắng cổ tròn rộng mở của Quan Sam, nơi đó có một phần chiếc nhẫn dây chuyền lộ ra ngoài. Vài năm nay cô liên tục ở nước ngoài mà Quan Sam cũng chạy khắp nơi không cố định, thời gian hai người gặp mặt thực sự ít đến đáng thương, nhưng đến khi gặp lại Quan Sam một lần nữa, trên cổ chị ấy đã đeo chiếc nhẫn này rồi.

Cô hỏi chị ấy, chị ấy cũng không nói, dần dần trong đầu cũng bỏ luôn ý nghĩ truy hỏi.

Trầm mặc thật lâu, Giản Tịch mở miệng hỏi: "Chị nói em nhưng còn chị thì sao? Lúc nào về nước?"

"Ngày mai đội của chị kết thúc khám chữa bệnh ở bên này sẽ về Juba, sau đó bay đến Kenya, đến nơi chị sẽ sắp xếp cho em về Dung Việt." Quan Sam nói xong đứng dậy đi về hướng phòng bệnh đã chiến.

"Em đang hỏi chị sao chị lại đẩy qua em" Giản Tịch nhìn bóng lưng Quan Sam không còn gì để nói, hét lớn.

...

Phải mất bốn tiếng chạy xe đến Juba, đương nhiên đây là thời điểm mùa khô. Nếu như gặp mùa mưa đường xá lầy lội cộng thêm những vùng nước ngập ghềnh lồi lõm có khả năng phải hơn mười tiếng đồng hồ.

Bùn đất nhuộm vàng xe tải, dọc đường cát bụi tung bay, Quan Sam ngồi tuốt ở phía sau nghiêng đầu ngủ.

Bác sĩ người da trắng hôm qua tên Karl, là bác sĩ nhi khoa đến từ nước Anh, đóng quân lâu dài ở trung tâm cứu trợ MSF Nam Sudan. Từng hợp tác hai lần với Quan Sam, rất khâm phục nữ bác sĩ ngoại khoa trẻ tuổi đến từ Trung Quốc này, cũng trở thành bạn tốt của nhau.

"Quan thật đúng là có thể ngủ kìa, nơi nào cũng có thể ngủ" Karl cười haha, nói với bác sĩ Cát Mầu ngồi bên cạnh.

Cát Mầu nở nụ cười, anh ta là lần đầu tiên làm việc với Quan Sam, đối với tính cách phóng khoáng của cô rất ngưỡng mộ, tuy nhiên cũng có lúc cảm thấy cực kì đau đầu.

Giản Tịch thì hoàn toàn không ngủ được, bị xóc nảy sắp nôn đến nơi. Cô nhủ lòng mày lại nói: "Tôi sắp không xong rồi, còn bao lâu nữa thì đến vậy?"

Karl nhìn đồng hồ đeo tay một chút: "Nhanh thôi, nhiều nhất nửa tiếng nữa"

"Trời ơi, còn tận nửa tiếng nữa" Giản Tịch ngửa đầu gào khóc.

Hơn 20 phút sau, Quan Sam tỉnh lại, chống người nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn là con đường đất cát mênh mông nhưng có thể mơ hồ thấy được nhà dân.

Đột nhiên có một người đàn ông ôm một đứa bé từ trong bụi cỏ bên cạnh vọt ra, trọng tâm không vững liền ngã trên mặt đất, may mắn lái xe thắng lại kịp mới không đụng trúng.

Lần này khiến cho Giản Tịch từ lâu đã muốn nôn hoàn toàn hết kìm nén nổi, cô vỗ vỗ người phía trước ý bảo đối phương tránh ra, đứng dậy mở cửa xe, vừa nhảy xuống liền nôn thốc nôn tháo.

Những người khác cũng đi theo xuống xe, Quan Sam đi xem Giản Tịch, bên khoé mắt nhìn thấy người đàn ông da đen trước xe đang chật vật đứng lên, cả người đầy máu, trong tay ôm đứa bé nói chuyện với Karl.

Quan Sam đi tới mới phát hiện ông ta bị súng bắn bị thương, đang bế đứa bé hôn mê bất tỉnh trên tay, cô hỏi Karl: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Việc này chúng ta không quản được" Karl đẩy Quan Sam và những người khác hướng lên trên xe.

"Vì sao?" Quan Sam đứng lại liếc nhìn Karl.

"Quân phản loạn bị truy kích trọng thương, thấy xe chúng ta có kí hiệu MSF mới chạy đến ngăn lại, muốn chúng ta cứu con anh ta."

Karl còn chưa nói hết Quan Sam đã lấy hòm thuốc trên xe ra, bị Karl ngăn lại, anh nâng cao giọng, nói: "Quan, chúng ta không thể dính đến chuyện này, chúng ta là phe chính trị trung lập, OK?"

Quan Sam nhìn qua cơ thể cao lớn của Karl thấy người đàn ông kia đang hấp hối, cô gạt tay Karl ra, nhìn anh: "Tôi chỉ biết tôi là bác sĩ, không thể nào thấy chết mà không cứu."

Nói hết cô liền chạy đến kiểm tra vết thương của ông ta và đứa bé, Giản Tịch nôn xong thấy vậy cũng nhanh chóng lấy máy ảnh trong xe, bị Karl ngăn lại: "Cô đừng gây thêm phiền phức nữa."

Giản Tịch không lay chuyển được người đàn ông cao lớn đành bắt đầu đi đứng ở sau lưng Karl chụp lên hai tấm. Ngay lúc đó có hai tên lính vũ trang phóng tới, nhìn thấy một cô gái đang ngồi xổm trên đất liền giơ súng lên nhắm ngay vào cô.

Karl vội vàng giơ tay đầu hàng, cẩn thận đi lên phía trước muốn thương lượng. Quan Sam bị chia súng cũng không dám động đậy. Karl kéo Quan Sam lui về phía sau một bước, anh ta nghe thấy người đàn ông da đen bị thương nhìn Quan Sam nói không ngừng: "Cầu xin cô, cứu con tôi, cứu con tôi với."

Ngay sau đó anh ta tận mắt chứng kiến tên lính bắn chết ông ta, nòng súng ngay lập tức nhắm sang đứa bé. Quan Sam gạt Karl ra phóng tới. Tên lính vừa thấy vậy miệng súng liền chuyển qua Quan Sam.

Quan Sam giơ hai tay lên nói chuyện cùng hắn ta: "Nó chỉ là một đứa bé, xin mấy người tha cho nó"

Lời nói có vẻ không có tác dụng vì Quan Sam thấy một tên lính khác đã nhắm họng súng vào đứa bé. Cô thừa dịp tên lính trước mặt lơ là, lấy tốc độ sét đánh tiến lên, nắm ngay họng súng nhanh chóng đẩy qua hướng khác, ngay sau đó dùng chân đá văng tên lính, người và súng đồng thời ngã xuống đất.

Karl ở phía sau hô khan cả giọng: "Quan, cô điên rồi sao?"

Cùng lúc đó, họng súng đang nhắm vào đứa bé nhanh chóng chuyển sang cô, không chút do dự nổ súng. Mặc dù Quan Sam đã nhanh chóng tránh đi nhưng cánh tay vẫn trúng một phát đạn.

Phát súng này dọa Giản Tịch và Cát Mẫn sợ hãi rồi rít hét lên. Giản Tịch muốn đi lên thì bị Karl ngăn lại, nếu như bọn họ tiến lên chỉ có đường chết.

Tên lính bị đập đứng dậy nhấc súng lên nhắm vào Quan Sam.

Cục diện thay đổi, giương cung bạt kiếm, ai cũng không dám tiến lên.

Đúng vào lúc này, có hai chiếc xe việt dã nối đuôi nhau dừng lại phía sau họ, mấy người đàn ông bên trong xe nhanh chóng nhảy xuống, ai cũng cầm súng trong tay, bao vây tất cả bọn họ lại.

Karl bắt đầu run rẩy, trong lòng lặng lẽ lo lắng, xem ra phải chết ở xứ người thật rồi.

Không ngờ một người da đen trong số đó lại dẫn mấy người cầm súng nhắm vào hai tên lính, dùng ngôn ngữ địa phương nói chuyện với họ. Hai tên lính nhìn thoáng qua Quan Sam, thu súng xoay người rồi đi.

Mấy người đàn ông khác cũng đồng loạt thu súng, nhìn thấy Quan Sam không thêm để ý đến ai đi tới ôm đứa bé, xoay người đi về phía xe. Vẫn luôn đứng bên cạnh chiếc xe việt dã là một người đàn ông khuôn mặt Châu Á, mặc tây trang, đi giày da, anh ta nhìn theo Quan Sam phía bên này, sau đó xoay lại nói gì đó với người ở trong xe.

Quan Sam ôm đứa bé đưa cho Karl: "Mau đến xem đứa trẻ đi."

Karl một bên trừng mắt với Quan Sam một bên nhận lấy đứa bé, giọng nói nghiêm khắc phê bình: "Cô thiếu chút nữa hại chết bọn tôi rồi đó có biết không hả?"

"Rất xin lỗi". Quan Sam lần đầu tiên nghiêm túc xin lỗi.

Mấy người ở đây đều sững sờ, nhìn cô không thể hiểu nổi, cô cười cười nhìn áo khoác ở cánh tay phải đang nhuộm đầy máu, lúc này mới cảm thấy đau đớn.

Giản Tịch vội vàng ném máy chụp hình xuống chạy lên, giọng nức nở: "Trời đất ơi, chị chảy máu nhiều quá."

"Chết không nổi đâu" Quan Sam cười cười trấn an Giản Tịch.

Karl và Cát Mầu cấp cứu cho đứa bé. Giản Tịch đỡ Quan Sam nhưng ánh mắt của Quan Sam bỗng chốc tập trung vào chiếc xe việt dã ở đằng sau. Có thể nhìn ra được người đàn ông cao lớn kia hẳn là vệ sĩ, hai chiếc xe việt dã thoát nhìn bình thường nhưng trên thực tế cũng tốn cả khối tiền để cải tiến. Anh ta mặc tây trang ở nơi nóng bức thế này, đi giày da cẩn thận tỉ mỉ thì chắc hẳn người ngồi trong xe kia không hề đơn giản chút nào.

Đúng lúc này, cửa sau xe đột ngột mở ra, phía trên giày da đen là quần tây bao lấy đôi chân dài đang chậm rãi bước xuống, nhìn lên phía trên là áo sơ mi đơn giản màu trắng, cổ áo khê rộng mờ, nhẹ nhàng bao lấy cơ thể rắn chắc, tay áo tùy ý vén lên lộ ra cánh tay cân đối khoẻ khoắn.

Anh đứng bên cạnh cửa xe, khớp xương ngón tay rõ ràng, lấy kính râm trên mặt xuống. Khuôn mặt phương đông đẹp trai xuất hiện trước mắt mọi người, tóc chải ngược vuốt qua một bên, ngũ quan vẫn hoàn mỹ không thể bắt bẻ như cũ, đáng vẻ lạnh lùng không chút tươi cười.

Giản Tịch không khỏi hít một hơi, "Trời~moá, thật là một anh chàng đẹp trai."

Rõ ràng cánh tay Quan Sam mới là nơi bị thương nhưng giờ phút này chân cô lại đứng không vững nữa. Cô nhìn đôi mắt đen nhánh thâm thúy kia, thấy được ở bên trong đó là sự xa cách và lãnh đạm.

Anh nói với người đàn ông bên cạnh hai câu, người đàn ông kia liền đi về phía cô, từ trong túi lấy một sấp USD ra đưa cho cô, nói bằng tiếng Trung: "Đây là tâm ý của ông chủ tôi đối với các cô, xin hãy nhận lấy"

Quan Sam không nhận, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào người đàn ông hồ hững phía bên kia, Giản Tịch thấy Quan Sam nửa ngày không động đậy vì vậy vội vàng đưa tay nhận lấy, cười mỉm nói: "Cảm ơn người anh em "

Anh xoay người, đôi chân dài bước lên xe, hai chiếc việt dã lướt qua bên cạnh họ, càng ngày càng xa.

"Hoá ra là người Trung Quốc đây mà", Giản Tịch nhìn xấp USD trên tay cảm thán.

Quan Sam cuối cùng nhịn không nổi nữa quỳ rạp xuống đất. Karl giao đứa trẻ cho Cát Mầu, cầm lấy hòm thuốc ngồi xổm trước mặt Quan Sam nói: "Để tôi xem một chút"

Anh ta nói với Quan Sam là phải cắt bỏ tay áo để kiểm tra, nhưng lần qua lần lại nửa ngày không thấy cô có chút động tĩnh, tựa như con búp bê không có sinh mạng. Karl xử lý đơn giản nói: "Đến bệnh viện trên thị trấn chữa trị đi."

Nói xong anh băng bó vết thương để tránh chảy máu quá nhiều. Giản Tịch chỉ nhìn thôi cũng thấy đau vậy mà Quan Sam lại không có chút phản ứng, hoàn toàn đối lập với khi đối mặt cùng hai tên lính vũ trang.

"Đỡ cô ấy lên xe đi" Karl nói với Giản Tịch, cùng nhau đỡ Quan Sam đứng lên.

Trên mu bàn tay của Giản Tịch bỗng nhiên cảm giác được có giọt nước rơi xuống, giương mắt nhìn, dĩ nhiên là nước mắt của Quan Sam.

Lên xe Giản Tịch ngồi bên cạnh nhìn cô hỏi: "Có phải rất đau hay không?"

"Uh." Lúc này nước mắt của Quan Sam bỗng dưng tràn ra, không có biểu cảm gì nhẹ giọng ní non không chút cảm xúc: "Rất đau."

"Tóm lại là chị bị đau ở đâu thế? Karl, anh kiểm tra lại một chút đi, hình như không phải bị đau ở vết thương đâu?" Giản Tịch thấy Quan Sam có gì đó rất không đúng, gấp gáp vỗ vào sau lưng Karl.

Karl làm dịu bớt bầu không khí, trêu chọc nói: "Kiểm tra kỹ rồi, chỉ có vết thương do đạn bắn thôi. Quan, sao lúc cô đối đầu với súng không thấy kêu lấy một tiếng mà bây giờ mới hoảng sợ vậy?"

"..."

Sau đó trầm mặc, Quan Sam nhắm mắt lại dựa vào cửa sổ thủy tinh không nói gì thêm nữa.

Nơi nào bị đau? Không biết nữa, có thể là trái tim đang đau đớn.

Anh đã từng liếc nhìn che chở ngay trước mặt cô mà không đứng từ xa nhìn lại.

Rõ ràng lựa chọn buông tay không chút do dự là cô, tựa như cố chấp không hiểu vẫn là cô.

Mấy năm nay cô cho rằng mình đã thức tỉnh, hoá ra cô vẫn chưa bao giờ tỉnh.

Nên tỉnh lại thôi, Quan Sam à.

Mong anh an khang, Tam ca.

Chú thích:

(1) MSF (Médecins Sans Frontières): bác sĩ không biên giới, là một tổ chức phi chính phủ quốc tế do một bác sĩ người Pháp thành lập năm 1971. Tổ chức cứu trợ y tế trong những trường hợp khẩn cấp như thiên tai, dịch bệnh, nạn đói hay chiến tranh... Bác sĩ không biên giới còn có những hoạt động dài hạn như cứu trợ sau các thiên tai, trong các cuộc xung đột kéo dài hay giúp đỡ những người lưu vong. (Nguồn: Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2

Dung Việt, ba năm trước.

Năm sáu giờ chiều xe trên đường càng lúc càng đông, Quan Sam nhìn qua kính chiếu hậu, liếc mắt thấy chiếc Cayenne màu đen đang theo sát đằng sau, khoẻ miệng khẽ cười nhạt, không tệ nha, đã bám dính mấy con phố rồi.

Giao lộ phía trước cách 100m có cột đèn giao thông, chân từ từ thả lỏng, tay phải tùy ý hạ số xe, xe chạy chậm lại chiếc xe đằng sau cũng theo đó mà chậm lại.

Quan Sam canh đúng lúc dừng sức dưới chân, tay phải nhanh chóng tăng số. Xe vừa lướt qua vạch thì đèn đỏ bật lên, cô thản nhiên liếc nhìn đằng sau, sóng yên biển lặng.

Giảm số giảm tốc độ, tiếp tục bình ổn lái xe. Ngoài cửa sổ, toà nhà cao tầng lùi lại phía sau. Cuối thu ở Dung Việt ngoại trừ vẻ hơi hiu quạnh thật đúng là còn có một phong vị khác.

Phía trước bị tắc đường, Quan Sam dừng xe hạ cửa sổ xuống thò đầu ra nhìn, bên tai vang lên tiếng xe cảnh sát. Dù sao cũng không đi được chi bằng xuống xe hoạt động một chút. Vì thế cô mở cửa xe, đóng cửa, rút chìa khoá, đi tới hướng đám người đang túm tụm lại ở đằng kia.

Xung quanh nhộn nhịp quả thực có không ít người đến hóng chuyện. Lối đi ngoại trừ bị tài xế chặn mất còn nhờ có mấy người đi ngang qua góp công. Người Trung Quốc có một đặc điểm đặc biệt: náo nhiệt mà không hóng hớt thì chính là tên khốn.

Quan Sam thuận theo đề tài bàn luận của mọi người nhìn sang, đầu số gây chuyện là hai chiếc xe phía trước, một trước một sau tông đuôi xe mới khiến con đường một chiều nhỏ hẹp bị tắc.

Hai người đàn ông đứng trước mặt cảnh sát giao thông khoa tay múa chân, một người cây ngay không sợ chết đứng, một người lý lẽ hùng hồn.

"Anh ta đột nhiên dừng xe tôi mới đụng trúng chứ bộ."

"Đèn đỏ đầy đại ca à, anh muốn tôi vượt đèn đỏ à?"

"Hừ, tôi nói cho anh biết, kỹ thuật lái xe của bản thân không tốt thì đừng có mà đi hại người."

"Cái gì gọi là tôi hại người. Không phải tài xế taxi mấy người suốt ngày mở máy xe là chạy như đua, giỏi như thế sao không tham gia thi đấu mang cúp trở về đi"

"Được lắm, tôi không thêm tranh cãi với anh nữa, chúng ta để cảnh sát giao thông xử lý". Tài xế taxi chỉ phía trước: "Khách của tôi là phụ nữ có thai, nếu người ta gặp chuyện không hay anh chờ mà ăn cơm tù đi"

"Anh làm như tôi sợ lắm vậy..."

"Ai hù dọa anh..."

Âm thanh gây gỗ vang lên liên tiếp. Đôi mắt trong trẻo của Quan Sam lại nhìn về hướng khác. Anh cảnh sát giao thông đang đỡ một người phụ nữ đứng ở ven đường, thấy bụng cô ấy hơi nhô lên, một tay vỗ ngực sắc mặt có vẻ thật sự không tốt lắm.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, người phụ nữ mang thai đột nhiên thuận theo tay anh cảnh sát trượt xuống. Anh cảnh sát giao thông nhanh tay lẹ mắt vội vàng ngồi xuống giữ lấy mới không để cho cô ấy bị té, nhưng tình huống vừa rồi của người phụ nữ có thai kia thật sự đã khiến anh cảnh sát sợ hãi la lên.

"Cô à, cô sao rồi?"

"Tôi thấy khó chịu quá"

Quan Sam vừa thấy vậy liền ba chân bốn cẳng chạy tới, nhanh chóng ngồi xuống kiểm tra đồng tử của cô ấy, lại lập tức đưa tay kiểm tra động mạch cổ, cuối cùng chuyển qua thăm dò nhịp tim.

Cảnh sát giao thông thấy trước mắt là một cô gái trẻ có khuôn mặt lạnh nhạt không thấy nói năng một lời, liền mở miệng hỏi: "Cô đang làm cái gì vậy?"

"Tôi là bác sĩ" Quan Sam bình tĩnh trả lời, lập tức ngừng đầu nhìn anh cảnh sát giao thông, "Gọi xe cứu thương chưa?"

"Vừa mới gọi"

"Nào, cẩn thận một chút đặt cô ấy nằm ngửa ra"

Cảnh sát giao thông vội vàng làm theo, sau đó anh ta thấy cô gái trẻ kiểm tra hô hấp của thai phụ. Mặc dù anh ta không hiểu rõ nhưng nhìn động tác của cô lưu loát thuần thục, vẻ mặt nghiêm túc thì xác thực là đúng bộ dạng rất chuyên nghiệp.

Quan Sam ngừng đầu nhìn về phía người phụ nữ có thai, không khỏi nhủ thầm xem xét: "Cô bị bệnh tim?"

Người phụ nữ có thai lúc này hít thở càng lúc càng dồn dập, âm thanh đứt quãng hư vô có giục gian nan gập đầu: "Tôi... Tôi rất khó chịu. Bác sĩ, xin cô cứu con tôi với."

"Mang thai sẽ gia tăng áp lực lên tim của cô, dẫn đến suy tim. Bác sĩ của cô không thể nào không nói cho cô biết.". Quan Sam không ý thức giọng nói của mình đã trở nên nghiêm nghị: "Cô phải hiểu rõ tình trạng bản thân không thích hợp để mang thai chứ"

Đúng lúc này, còi báo động của xe cứu thương vang lên, nhân viên cứu hộ nhanh chóng nhảy xuống xe, chạy tới. Y tá mang dụng cụ y tế cho thai phụ, một người trong đó vừa ngồi xổm bên cạnh Quan Sam vừa kiểm tra thai phụ, hỏi: "Cô là người nhà của bệnh nhân?"

"Cô ấy bị bệnh tim" Quan Sam hỏi một đồng nghiệp trả lời một nẻo.

Bác sĩ cấp cứu trẻ tuổi vừa nghe thế liền nhanh chóng cầm ống nghe, lắng nghe ở vài vị trí trên người thai phụ, ngay sau đó thấy tình trạng của thai phụ càng ngày càng xấu vội vàng nói: "Hình như bị tràn khí màng phổi."

"Không phải là hình như" Quan Sam thấy tình huống không ổn liền mở miệng nói: "Mau thoát khí cho cô ấy"

"Sao cơ?" Bác sĩ cấp cứu mặt mày mông lung mờ mịt với tình huống phát sinh.

Quan Sam ngừng đầu thấy đối phương không có động tĩnh gì, thần sắc biến đổi giọng cao lên không ít: "Cậu muốn một xác hai mạng hay sao? Nhanh lên đi."

"Cô rút cuộc là ai?" Bác sĩ cấp cứu làm sao có thể tùy tiện để một cô gái không rõ thân phận ở đây chỉ chỉ trò trò được chứ.

Quan Sam nhướn mắt thấy đáng vẻ muốn truy cứu đến cùng của đối phương, trừng mắt nói: "Tôi cũng là bác sĩ, được chưa?"

"Bác sĩ Bạch" Y tá ở bên cho cậu ta xem kết quả trên dụng cụ đo huyết áp, sắc mặt nghiêm trọng.

"Ổng tiêm" Bác sĩ cấp cứu liếc qua Quan Sam mở miệng phân phó nói.

Quan Sam không nói thêm gì mà nhìn vị bác sĩ cấp cứu đang vừa nói vừa nhận miếng bông khử trùng từ tay y tá, kéo phần áo ở ngực ra để sát khuẩn, cuối cùng đem ống tiêm chuẩn xác đâm vào tiến hành thoát khí, giảm sức ép cho phổi.

Thai phụ từ từ chuyển biến tốt hơn, cậu ta mới bỏ ống tiêm xuống, âm thầm thở ra một hơi, nhìn về phía trước không nói được lời nào, hết quan sát người phụ nữ mang thai đến Quan Sam.

"Huyết áp ổn định, đường khí trong phổi cũng đã tăng trở lại" Y tá bên này cũng thở phào một hơi thật lớn.

Bác sĩ cấp cứu gật gật đầu, "Đưa lên xe, nhanh chóng di chuyển đến bệnh viện"

Thai phụ được đưa lên xe cứu thương, bác sĩ cấp cứu trước khi đi rút cuộc vẫn phải hỏi vấn đề mình thắc mắc: "Cô thật sự là bác sĩ hả?"

Quan Sam vui vẻ trở lại, nhìn đối phương, "Nhìn không giống hả?"

Bác sĩ cấp cứu gãi gãi đầu, "*nghiệp dư xem nào nhiệt, thành thạo nhìn môn đạo*"(1), vừa rồi nói vài câu ngắn ngủi có thể thấy cô gái này rõ ràng hiểu

y học, nhưng mà nói đến đáng về, anh ta cười cười: "Thật sự là không giống lắm"

"Hen gặp lại" Nói xong Quan Sam quay người rời đi

Hiển nhiên lời nói của Quan Sam khiến bác sĩ cấp cứu thành *trượng nhị hoà thượng (2)* không hiểu chuyện gì: "Hả?"

"Bác sĩ Bạch." Y tá đang gọi.

"Đến ngay đây"

Xe cứu thương đi rồi đoàn người hóng hót cũng từ từ giải tán, cảnh sát giao thông nhanh chóng xử lý ùn tắc, Quan Sam trở lại ngồi vào xe thuận theo dòng xe chạy vào đường lớn.

Bệnh viện Vân Hoa.

Quan Sam dừng xe, thấy thời gian vẫn còn sớm, tính đến xem người phụ nữ mang thai kia trước vậy nên thay đổi lộ trình đi tới khu cấp cứu. Nói đến bệnh viện là nói đến nơi bận rộn nhất thành phố, Vân Hoa lại là bệnh viện tốt nhất ở Dung Việt, mặc dù lúc này đã gần hoàng hôn nhưng tiếng người huyền não vẫn như cũ chỉ tăng không giảm, không thể không nói hiện nay mọi người thật sự biến bệnh viện thành nhà rồi, dường như mỗi ngày mà không về nhà là lại cảm thấy không được thoải mái.

Lúc này bác sĩ Bạch vừa ra khỏi phòng cấp cứu đã trông thấy Quan Sam. Lẽ nào cô ấy nói hen gặp lại chính là ý này, trong lòng không hiểu sao có chút căng thẳng, tim đập thình thịch. Sau đó hình như cậu ta thấy cô đã trông thấy mình, hướng về phía mình đi đến.

Cậu ta âm thầm sửa lại tà áo, cố gắng duy trì đáng về tự nhiên.

"Này, người phụ nữ mang thai kia như thế nào rồi?" Quan Sam đến gần liền hỏi.

Bác sĩ Bạch đứng nghiêm chỉnh, thể hiện phong cách chuyên nghiệp tốt nhất vì lần mất hình tượng trước đó, nói đều đều: "May mắn cấp cứu kịp thời, tình trạng tạm thời ổn định rồi."

"Tình trạng của cô ấy vốn không thích hợp mang thai, phải nói cho người nhà cô ấy biết"

"Khoa ngoại lồng ngực cùng khoa phụ sản đã họp hội chẩn, sẽ nói chuyện với người nhà bệnh nhân"

Quan Sam gật gật đầu: "Được rồi, tôi đi đây"

Bác sĩ Bạch vừa nghe vội vội vàng vàng nói: "Cô cứ như vậy mà đi à?"

"Vậy thì tôi vẫn... ở lại chơi một chút?" Lúc này Quan Sam nói chuyện không còn vẻ nghiêm túc như muốn giết người lúc trước mà ngược lại đáng về có chút tùy ý bất cần đời.

Bác sĩ Bạch ho nhẹ khụ khụ: "Cô tốt nghiệp trường y nào? Vẫn là thực tập sinh hả? Nhưng mà tôi cảm thấy cô rất có tài."

Quan Sam nghe xong nhin cười, thuận mắt liếc qua thẻ đeo trước ngực của đối phương, cười nói: "Bác sĩ Bạch, cách bắt chuyện làm quen này lỗi thời rồi."

Bác sĩ Bạch nghe xong liền đỏ mặt vội vàng giải thích: "Cô đừng có hiểu lầm, tôi không phải có ý đó"

"Ý đó là ý gì?"

"Là... là..."

Quan Sam cười khúc khích: "Tôi đi đây, hen gặp lại"

Bác sĩ Bạch vừa nghe âm thầm gãi đầu, trong miệng lâm lâm yên lặng: "Tại sao lại là hen gặp lại?"

Ra khỏi khu cấp cứu Quan Sam chuẩn bị đến căn tin, không ngờ vừa liếc mắt lại thoáng thấy chiếc xe màu đen, nhìn thật quen mắt, rất giống chiếc xe theo đuôi cô trên đường.

Bầu trời mờ mịt chưa tới hẳn, cô không khỏi giật giật khoé miệng, xoay người hướng cửa hông đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa hông đã bị chiếc Cayenne ngăn lại. Cửa xe chỗ tài xế mở ra, một người đàn ông từ ghế lái bước xuống, áo jacket kaki màu đen, quần âu tôn lên vóc dáng người mẫu của anh ta, khí chất soái ca trên khuôn mặt giống như nam người mẫu T trên sân khấu, mặt không chút biểu tình, không ít cô gái đi ngang qua quay đầu lại nhìn anh, mà con mắt đen nhánh bình tĩnh của anh đặt toàn bộ lên khuôn mặt Quan Sam.

Anh đi đến trước mặt Quan Sam quan sát cô, áo khoác lông che mắt áo sơ mi ở phía trong cho tới gần ngực mới lộ ra một phần áo sơ mi ở trên, nơi đó đường cong căng tràn trắng trẻo lộ ra ngoài. Anh tùy ý nhếch mắt lên lạnh lùng dò đi chỗ khác, không chút lúng túng.

Quan Sam tóm được nơi ánh mắt người đàn ông kia vừa lơ đãng dừng lại. Cúi đầu nhìn, sau đó không nhanh không chậm kéo khoá áo khoác lông lên, hay tay vòng trước ngực ngẩng đầu: "Có chuyện gì?"

"Ra giá đi" Giọng Mạnh Khâm trầm thấp không chút cảm xúc.

"Ra giá đi?" Quan Sam khoé miệng hơi nhếch lên, ngoài cười nhưng trong không cười liếc nhìn người đàn ông trước mặt.

Mạnh Khâm nhướn mí mắt: "Uh"

Bộ dáng tươi cười của Quan Sam ngày càng đậm, anh chàng này đích thực là người đàn ông cực phẩm, đuổi theo cô cả một đường chỉ vì muốn cô ra giá, thế này thật có... tình thú.

Cô tiến về phía anh, bước vào trong phạm vi nguy hiểm, ngược mắt khiêu khích, giọng nói khinh bỉ: "Vậy anh cảm thấy tôi có giá bao nhiêu?"

Mạnh Khâm không thể không xem xét lùi về sau một bước, không phải bởi vì người phụ nữ trước mặt đột nhiên đến gần mà cảm thấy quần bách, vẫn duy trì phong cách lạnh nhạt như cũ.

"Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi" Mạnh Khâm ngừng lại một chút, "Tôi nói là, trong tay cô có ảnh chụp nên cô ra giá đi"

Quan Sam nghe mà thấy mơ hồ. Ảnh chụp? Ảnh gì?

"Anh nhận lầm người rồi" Quan Sam thu lại dáng vẻ tươi cười.

Cô chuyển hướng sang bên phải, vòng qua đầu xe ô tô đang cản trở mình, đi về đường cái đối diện, ai ngờ còn chưa đi qua đầu xe cổ tay đã bị kéo lại, giọng người đàn ông trầm thấp, lời nói có ý cảnh cáo không cho phép lừa gạt: "Cô phóng viên, tôi nói một lần cuối cùng, cô ra giá cho tấm ảnh đi"

Cô dùng tay khác dễ dàng nắm cổ tay anh kéo ngược ra phía sau, nói: "Con mắt nào của anh nhìn ra tôi là phóng viên hả?"

Mạnh Khâm vốn không dùng sức, cũng không nghĩ tới cô gái này có võ, không chút ý niệm nào bị cô bắt ngờ đổi khách thành chủ, anh hừ lạnh một tiếng xoay người lưu bát giải thoát cánh tay bị giữ.

"Ây da, thân thủ không tệ nha." Tay Quan Sam dễ dàng phải buông ra, ngược lại sinh ra hứng thú.

Người qua lại xung quanh đều không hện mà cùng nhìn về hướng bọn họ, tựa như đang chờ một cuộc so tài. Quan Sam dù bận vặn xoay cổ tay vẫn ung dung nhìn chăm chăm đối phương, đối phương thì lại đưa mắt nhìn xung quanh.

Lúc này người đến xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn.

Anh không nói hai lời cầm cổ tay Quan Sam mở cửa ghế trước đem cô nhét vào, đóng cửa nói một câu: "Ra khỏi đây rồi nói sau"

Chú thích:

(1) Nghiệp dư xem náo nhiệt, thành thạo nhìn môn đạo: mình có tìm hiểu thì đại ý chỉ sự khác nhau giữa người trong nghề và người ngoài nghề. Người trong nghề nhìn vào môn đạo (cửa, lối vào, cách làm...), ý chỉ nhìn vào mọi thứ, bản chất, nền tảng của nhận thức. Còn người ngoài xem náo nhiệt, chỉ nhìn được bề nổi của mọi chuyện, tìm thú vui từ trong đó chứ không thấy được bản chất của nó. Tóm lại ý của anh bác sĩ là muốn nhận biết có phải người ngoài nghề hay không thì xem lời nói của họ, bàn luận vấn đề chuyên môn mà không rành là biết không chuyên ngay, còn người trong nghề thì nhìn dáng vẻ, phong cách có giống người chuyên nghiệp không, mà chị Quan của chúng ta bộ dạng thì không chuyên, lời nói thì lại chuyên.

(2) Trượng nhị hoà thượng: mờ mịt, không hiểu rõ

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Quan Sam không kháng cự, để mặc người đàn ông xa lạ kéo cô lên xe, cũng không thể phủ nhận cô có chút tò mò với anh chàng khó hiểu này, bị cô cắt đuôi còn có thể một lần nữa tìm tới cửa, lại mở miệng kêu cô một tiếng "phóng viên" làm cô thật sự rất hiếu kỳ.

Hơn nữa dáng vẻ còn đẹp trai như vậy.

Mạnh Khâm ngồi trên ghế lái, cài dây an toàn, khởi động động cơ, phanh tay, ly hợp, chân ga một loạt động tác thuần thục.

Quan Sam nhếch khoé miệng, cố ý làm quá động tác cài dây an toàn, liếc anh ta một chút, góc nghiêng khuôn mặt có đường nét hài hoà nghiêm nghị, thật

giống một pho tượng.

À há! Kỹ thuật lái xe thể này xem ra cũng là tay lão luyện đây.

Anh lái xe nhanh mà ổn định, khớp xương rõ ràng lại nhỏ dài đẹp mắt. Tay lái nhấc đặt trên bánh lái, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, chạy ra đường lớn mới quay lại nói với Quan Sam: "Chỉ cần cô đưa máy chụp hình cho tôi, bao nhiêu tiền cũng được hết."

Quan Sam nhìn về phía anh, cũng đúng lúc đối phương đang liếc nhìn cô một cái, vẫn với bộ mặt vô cảm. Cô cười cười bày ra dáng vẻ suy nghĩ nghiêm túc.

Một lúc lâu sau đó Mạnh Khâm mới lên tiếng: "Nghĩ xong chưa?"

"Nghĩ kỹ rồi". Quan Sam mím môi khẽ gật đầu, dừng một chút mới nói: "Không bán."

Xe thắng gấp, Quan Sam đổ người về phía trước bị dây an toàn kéo ngược trở lại, Mạnh Khâm thuận tay tháo dây an toàn tiến tới gần Quan Sam, giọng nói cũng dần dần trầm xuống: "Cô phóng viên, đừng ép tôi động thủ."

Quan Sam thuận tay tháo dây an toàn, hoàn toàn thờ ơ trả lời: "Được thôi."

Bầu không khí trong xe quý dị mà căng thẳng, nếu giờ phút này có người thứ ba trong xe chắc sẽ bị khí lạnh của hai người toả ra mà chết rét mất.

Mạnh Khâm đã truy tìm dấu vết của cô gái trước mặt nhưng nếu không phải ngẫu nhiên nhìn thấy cô ở cổng bệnh viện, chỉ sợ đến lúc tin tức bị tung ra vẫn không tìm được người.

Lại nhìn qua cô, phát hiện túi xách trên người đã sớm không cánh mà bay, chắc là giấu đi rồi, khi này chạm trán còn phát hiện cô có võ. Không biết người nào ở tuấn sát bắt quai lại hạ mình mới một người không giống paparazzi thế này.

Anh đành phải chịu đựng để thương lượng với cô, dù gì lúc này cô đang chiếm quyền chủ động vì đồ nằm ở trong tay cô, mà bản thân cô cũng ngầm thừa nhận chuyện này càng khiến anh chắc chắn cô có ảnh chụp. Nhưng mà cô gái này quả thực giữ được sự bình tĩnh, từ lúc bắt đầu đã bày ra dáng vẻ anh có thể khó dễ tới được chắc, lại còn hung hăng kiêu ngạo nữa.

"Nói đi, điều kiện là gì?" Anh nhượng bộ, nói cho cùng động thủ với con gái anh không làm được.

Quan Sam cười nhẹ một tiếng, hoá ra là kẻ nhất gan, không còn chút hứng thú vì vậy liền rời đi. *(Editor: Thanh niên hù dọa đòi động thủ nếu không đưa máy ảnh, sau lại rút lời hạ mình hỏi điều kiện, thế nên mới bị chị Quan chê nhất gan haha)*

Cô không nói một lời, vươn tay đè tay khoá, thuận tay mở cửa, chân dài một bước xuống xe, trở tay đóng cửa đầu cũng không ngoảnh lại, đi lên phía trước nâng tay phải lên vẫy vẫy với người đàn ông đang ngồi trong xe ở sau lưng.

Bây giờ chỗ này cách bệnh viện rất xa, lúc này cô chỉ tính tới khoa cấp cứu hỏi thăm tình hình của người phụ nữ mang thai kia thôi cho nên để túi xách lại trong xe, sờ túi quần, cô yên lặng đi đến trạm xe bus cách đó không xa, ôm tay chờ xe đến.

Trời đã hoàn toàn tối hẳn, đèn đường mờ nhạt, ánh sáng từ các toà cao ốc lấp lánh, xe bus đi gần một tiếng đồng hồ cuối cùng cũng đến bệnh viện Vân Hoa. Tìm được xe trong bãi đậu, cô cầm lấy túi du lịch không lớn từ ghế sau quàng lên lưng, nhanh chóng đi đến căn tin của bệnh viện.

Muốn ăn miếng cơm thật chẳng dễ dàng chút nào.

Phòng ăn lớn của bệnh viện ở lầu một lúc này đã yên tĩnh hơn nhiều nhưng người qua lại vẫn không ít. Quan Sam bụng đói thức ăn tìm được vị trí không người gần cửa sổ, ngồi xuống, bỏ túi du lịch ra đặt ở bên cạnh, bắt đầu vui đầu ăn cơm.

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông trung niên ngồi xuống đối diện cô, áo sơ mi màu lam cài cả vạt sọc, mái tóc hoa râm được chải cẩn thận tỉ mỉ, dấu vết năm tháng đã vương trên khuôn mặt ông nhưng vẫn không lẫn át được thần thái sáng láng, nếp nhăn xuất hiện nơi khoé mắt đang mỉm cười nhìn cô.

"Thầy à, sao thầy lại nhìn em một cách trần trụi như thế, người khác sẽ hiểu lầm đấy." Quan Sam từ tốn để đĩa xuống, nhấp một miếng nước cam mới chậm rãi mở miệng.

Giản Nhạc An trừng mắt liếc Quan Sam: "Em vừa về là chạy ngay đến căn tin, cái tật xấu này lúc nào mới có thể thay đổi được hả."

"Không thay đổi được đâu ạ" Quan Sam cười rộ lên, trên gương mặt thấp thoáng lúm đồng tiền không nông không sâu, vừa đẹp.

"Sao không đến căn tin cho nhân viên, em chạy ra đây hóng hớt chuyện gì?"

"Chia ngọt sẻ bùi với thiên hạ mà". Quan Sam nhướn mày: "Và lại em vẫn chưa phải nhân viên chính thức."

"Xấu tính." Giản Nhạc An bắt đầu dĩ cười, cô là học trò nhỏ ông đặc ý nhất cũng là người khiến ông đau đầu nhất: "Em đã đồng ý với thầy rồi cho nên phải cho thầy một con số chính xác, bao lâu thì báo danh?"

"Thầy ơi, em vừa mới hạ cánh liền bị thầy tóm được, thầy gần thiết bị theo dõi trên người em sao."

"Muốn làm loạn à." Giản Nhạc An khẽ gõ đầu Quan Sam.

Quan Sam xoa xoa đầu nở nụ cười: "Không vội đâu, em hôm nay mới xuống máy bay, cũng phải nghỉ ngơi hai ngày mới đúng phải không ạ."

"Còn đòi nghỉ ngơi nữa, em ở MSF sao không thấy yếu ớt như thế."

Nói đến đây Giản Nhạc An có chút tức giận, đứa học trò này của ông khiến ông bên này đắc ý, bên kia lại làm ông rất rất mất mặt, ông cả đời này nhận đệ tử không nhiều, toàn là người tinh anh nhưng vẫn không có ai có thể so với con bé thiên tài này.

Cứ tưởng rằng nó có thể kế thừa y thuật của mình làm cho Vân Hoa phát triển rực rỡ. Nhưng người tính không bằng trời tính, nha đầu này tốt nghiệp xong liền đi Mỹ học chuyên sâu, sau *thuận lý thành chương (1)* gia nhập MSF. Ngay từ đầu nó đã không đặt bản thân trong kế hoạch của ông khiến ông có chút tức giận, một thời gian dài suy nghĩ cẩn thận cũng cảm thấy đây là chuyện tốt, con bé Quan Sam bản lĩnh như thế đương nhiên phải giúp đỡ thêm nhiều người cần bọn họ giúp đỡ chứ, vì thế chuyện này cứ như vậy mà qua đi.

Thế nhưng qua vài năm không biết con bé lại lên con đường gì, đang là hạt giống của khoa giải phẫu thần kinh lại hết lần này tới lần khác đòi chuyển qua khoa chỉnh hình, còn chạy tới bệnh viện khác nhậm chức, làm ông tức giận một hồi, sau đó cũng không thuyết phục được cộng thêm Quan Sam ở khoa chỉnh hình làm rất tốt đánh khẽ cần rảnh nhin cho qua.

Tận tình khuyên bảo nhiều năm rồi cuộc cũng đem được người trở về nhưng con bé lại bày ra dáng vẻ thờ ơ, cần nghỉ ngơi, nói coi có tức không cơ chứ.

"Áy, đừng tròng mắt với em" Quan Sam buồn cười nhìn dáng vẻ dưng rầu tròng mắt của Giản Nhạc An: "Ngày mai em đến trường một chuyến, thầy có hài lòng không ạ?"

Giản Nhạc An vừa nghe đôi mắt sáng lên: "Em đồng ý với trường rồi hả?"

"Vâng" Quan Sam gật gù đầu, một nhà toán học thiên tài từng nói truyền đạt tri thức cũng chính là truyền đạt điều trái tim cảm nhận được, giáo dục cũng quan trọng như cứu người vậy.

"Như thế này còn nghe được." Giản Nhạc An hài lòng gật đầu.

Quan Sam cười cười, dùng tay che miệng tiến đến bên cạnh Giản Nhạc An cố ý hạ thấp giọng: "Thật ra là do căn tin nhà trường ăn ngon thôi ạ."

Dáng vẻ tươi cười của Giản Nhạc An cứng đờ, lập tức liếc Quan Sam một cái, lời này ông đỡ không nói.

Quan Sam thấy thầy bó tay nhìn cô, cũng không nói gì nữa, đẩy đĩa thức ăn qua bên trái, mở miệng nói: "Em còn chưa tìm được phòng, tối nay em ngủ ở đâu đây thầy?"

"Đến kí túc xá của trường ở tạm trước, đến khi tìm được phòng thì dọn qua cũng được." Giản Nhạc An chỉ cần Quan Sam chịu trở về, những chuyện khác đều dễ dàng thương lượng.

"Cũng được" Quan Sam gật đầu, cô có thói quen chạy khắp nơi không cố định một chỗ, cho nên vẫn không mua nhà mà chỉ thuê phòng ở gần bệnh viện thôi.

Giản Nhạc An bắt đầu đi lắc đầu, nha đầu này lúc nào cũng có bộ dạng vô ưu vô lo như thế, nhưng ông biết rõ cô bé có một trái tim lương thiện.

"À, đúng rồi" Quan Sam bỗng dừng ngẩng đầu nhìn về hướng Giản Nhạc An: "Hôm nay em tình cờ gặp một người phụ nữ có thai, hẳn là bệnh tim bẩm sinh. Tình trạng của cô ấy không thích hợp mang thai, nhập viện ở Vân Hoa."

"Thế nào, lại ngứa ngáy với khoa tim mạch hả?" Giản Nhạc An thấy khi Quan Sam nói đến việc này thì ánh mắt đều toả sáng.

Quan Sam vừa nghe vừa bó com, cười haha một tiếng: "Ngứa thiệt đó, hôm nào em lượn qua đó mấy vòng, đã qua tay đâm nghiệm."

"Con bé này, lúc nào cũng không đứng đắn" Giản Nhạc An quả thật bó tay với cô học trò nhỏ.

...

Đại học Dung Việt của bệnh viện Vân Hoa bồi dưỡng không ít người tài trong giới y học, là bệnh viện số một số hai trong nước, cũng là trường cũ của Quan Sam.

Khoảng cách từ bệnh viện Vân Hoa đến trường đại học chỉ có mấy phút đi bộ, Quan Sam không lái xe qua đó mà đi bộ qua, cầm trong tay chìa khoá kí túc xá thầy giáo đưa cô.

Sinh viên trong trường đại học tới lui rất nhộn nhịp, con đường rợp bóng cây ngô đồng nở hoa thơm ngát, đài tuyên thệ, bia đá biểu tượng sự chuyên tâm, tất cả những dấu mốc ấy đều không thay đổi, vẫn đứng sừng sững nghênh đón, tiễn chân biết bao thế hệ sinh viên.

Dưới ánh đèn đường vàng nhạt, ngẫu nhiên có vài sinh viên chú ý thấy nữ sinh xinh đẹp đang đeo túi du lịch đi bộ trong khuôn viên trường. Tút tùm một đám bàn tán rôm rả, lúc đi ngang qua cô thì nhìn không được nhìn thêm vài lần, cảm thấy có chút quen mắt. Cũng có vài nam sinh mạnh dạn đến bắt

chuyện làm quen đều bị Quan Sam cười trừ cho qua.

Cô đến cuối con đường rợp bóng cây, đi tới đường nhỏ phía bên phải, một bên là bãi cỏ, một bên là những căn nhà thâm thấp, giữa mỗi căn đều có một lối đi nhỏ tối, quanh co khúc khuỷu, nếu chưa quen thuộc rất dễ lạc đường.

Quan Sam chính xác là cần một nơi như thế này, đêm tối đưa đến cho cô một kẻ theo đuôi, cô càng đi càng nhanh, lách mình nhảy vào hàng hiên bên cạnh, dựa lưng vào tường nghe tiếng bước chân từ xa đang đến ngày càng gần.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, người trong tường đánh tới một đòn, người ngoài tường nắm cổ tay của đối phương, đứng tại chỗ giằng co, không ai chiếm được ưu thế.

"Lại là anh." Quan Sam hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu liếc nhìn đối phương, đèn đường chiếu tới lộ ra bãi cỏ bên cạnh.

Mạnh Khâm buông Quan Sam ra, ánh mắt rơi lên túi du lịch trên lưng cô, giọng điệu lạnh lùng: "Tôi chỉ cần máy chụp hình."

Quan Sam quan sát anh chàng trước mặt, hoá ra không phải là kẻ hèn nhát mà là có sách lược cả. Có ý thả cô đi để bám theo nguyên đoạn đường đến tận chỗ này, nhằm chờ cô mang theo túi du lịch, mà mục tiêu chính là máy chụp ảnh ở bên trong túi. Cuối cùng cô đã chụp phải ảnh gì khiến cho anh ta kiên nhẫn đuổi theo còn mở miệng gọi một tiếng "phóng viên" nhỉ?

"Muốn lấy máy chụp hình thì có thể, tuy nhiên anh phải nói cho tôi biết lý do chứ?"

Không nghĩ tới khoe miệng người đàn ông này khề nhếch lên cười lạnh: "Biết rõ rồi mà còn cố hỏi."

Quan Sam vòng hai tay trước ngực, khề tựa vào một bên tường, bỗng nhiên cười một tiếng: "Trai đẹp, nói thật đi, có phải anh vừa ý tôi không?"

Mạnh Khâm nhìn ra cô nàng phóng viên có ý làm khó dễ anh, rất nhiều chiêu trò của phóng viên anh đã chứng kiến, tuy nhiên sau đó anh không cần ra mặt đều được giải quyết trong êm đẹp. Lần này chính xác chỉ có mỗi anh thấy mặt cô nên đành phải tự mình thân chinh. Nhưng cô ta mặt ngọt đều không ưa còn rất thông minh, biết lợi dụng hoàn cảnh ở trường học để ẩn nấp, khiến người khác không thể nghĩ ra được.

"Tôi đã nói rồi, cô ra điều kiện gì đều được cả." Anh từ trên cao liếc xuống nhìn Quan Sam: "Vẫn là câu nói cũ, tôi chỉ cần máy chụp hình."

Quan Sam vẫn duy trì dáng vẻ tươi cười đẹp mắt như cũ, đem túi trên lưng quăng xuống, đứng thẳng nhìn về phía đối phương: "Được, đánh nhau một trận đi."

"Tôi không đánh phụ nữ" Mạnh Khâm thân nhiên nhìn cô gái trước mặt.

"Nhưng tôi lại đánh đàn ông." Vừa nói xong, Quan Sam liền đá chân qua bên cạnh quét tới.

Trong sân trường tiếng cười nói trò chuyện xen lẫn tiếng nhạc thấp thoáng lúc lớn lúc nhỏ, hết lần này tới lần khác ẩn trong bóng tối của ngôi nhà thâm thấp bên này, tựa như không có một bóng người, chỉ có âm thanh đánh nhau của nam và nữ.

Quan Sam chiêu nào chiêu nấy ra tay rất độc ác, Mạnh Khâm gặp chiêu phá chiêu, động tác cực kì dứt khoát, không ra chiêu chỉ tránh chiêu, gặp chiêu phá chiêu.

"Anh đánh thắng tôi thì máy chụp hình thuộc về anh." Hai người tạm dừng giằng co một lúc, Quan Sam bất thành linh nói ra điều kiện.

Mạnh Khâm vừa nghe mảy kiếm dựng lên, đưa hai tay bày ra tư thế: "Nói lời giữ lời?"

Quan Sam đem áo khoác lông cừi ra ném sang một bên, nâng hai tay nắm thành quyền lên: "Tuyệt đối chắc chắn."

Chú thích:

(1) Thuận lý thành chương: chuyện xảy ra là điều hợp lý, hiển nhiên, thuận lợi thực hiện được.

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hiển nhiên lúc này Mạnh Khâm không còn băn khoăn lựa chọn phòng thủ nữa mà chỉ canh đúng thời điểm chủ động phản công.

Gió lạnh thổi qua, nắm tay xé gió đâm thẳng về phía Quan Sam, Quan Sam nghiêng người trở tay nắm chặt lấy cánh tay của anh hất lên phía trên, nhân cơ hội muốn tấn công bụng anh. Mạnh Khâm đoán được cô sẽ phản đòn như thế, lập tức xoay người ra sau lưng Quan Sam, trở tay lấy cùi chỏ, mượn lực tấn công lưng cô.

Quan Sam khom lưng tránh thoát tay anh, thuận tiện đá chân ra sau. Mạnh Khâm đan chéo hai tay mạnh mẽ cản đòn, nhanh tay lẹ mắt giữ mắt cá chân của cô kéo ra phía sau một phát, cô thuận thế lui lại, *xoạc thẳng hai chân (1)*, chân trước đang giữ giữa không trung, ngã eo ra sau, đá chân thẳng 180 độ. Mạnh Khâm buông tay dễ dàng tránh được.

Cô nhân cơ hội tiến lên tung một đấm nhưng bị anh mạnh mẽ tóm gọn trong lòng bàn tay, vòng qua đầu xoay người cô lại, ghim chặt cổ cô. Quan Sam đứng thẳng người, cúi phải gối lên, tính thực hiện cú *vô-lê (2)* móc ngược tấn công đầu nhưng đối phương đã lách người nghiêng đầu qua một bên tránh đi.

Cô lập tức dùng tay còn lại hất cánh tay đang ghi ở cổ ra, muốn vòng ra phía sau, đáng tiếc không thành công. Cô buông tay xoay người lui về sau hai bước, tạm thời giữ khoảng cách với đối thủ, tranh thủ nghỉ ngơi thời gian ngắn.

"Cô không đánh lại tôi." Anh ta vẫn ung dung quan sát Quan Sam, gương mặt cô không còn vẻ căm phẫn phờ phạc định hồi nãy nữa mà thay vào đó là sự quật cường không chịu khuất phục, ngay cả ánh mắt cũng đã thay đổi.

Quan Sam cười lạnh một tiếng: "Chẳng qua lúc này là tôi nhường tay thôi."

Mạnh Khâm không kìm được hơi cong môi: "Được! Tiếp tục đi."

Nói xong anh liền ra đòn phủ đầu, bước nhanh đến tung quyền ngay mặt Quan Sam, cô nghiêng đầu tránh, theo phản xạ gối tay đánh trả thì bị giữ lại, đẩy xuống dưới, cả người mất trọng tâm ngã trên đất. Cô cắn răng nhanh chóng đứng lên, hai tay liên tục tấn công, cuối cùng gối thẳng chân đá một đòn, anh lập tức lách người vòng ra phía sau cô. Ngay lúc cô chưa kịp phản ứng, tay trái anh đưa ra kéo ngược tay cô giữ lại sau lưng, tay phải anh vòng lấy cái cổ trắng mảnh mai của cô, bóp họng.

Bên tai là tiếng hít thở nhẹ nhàng thoang thoảng mùi thuốc lá của anh. Trăng sáng đã lên, ánh đèn đường mờ ảo lười nhác chiếu trên mặt đất, soi rọi hình bóng như đang ôm từ đằng sau của bọn họ.

Trời đất, tư thế như vậy thật là mờ ám...

"Cô thua rồi." Giọng nói trầm thấp mê hoặc xen lẫn hơi thở dịu dàng vang lên bên tai, tê tê dại dại.

Quan Sam không khỏi khựng một tiếng, háng giọng một cái: "Anh thắng rồi, buông tay ra đi."

Mạnh Khâm buông Quan Sam ra, thấy cô xoay người trừng mắt như muốn khoan thủng hai cái lỗ trên mặt anh vậy. Anh gối tay: "Máy chụp hình."

Quan Sam nhặt áo khoác lông lên vỗ vỗ, từ tốn mặc vào, chỉnh trang quần áo thật tốt rồi mới đi nhặt túi du lịch nằm trên đất, lấy máy chụp hình bên trong ra, có chút không cam lòng thả vào bàn tay to lớn gối ra trước mặt.

Mạnh Khâm cầm máy chụp hình trên tay bỗng dum cười: "Máy phim à?"

"Có vấn đề gì không?"

"Không có gì", Mạnh Khâm cất máy, từ trong áo jacket lấy ra một xấp Mao Trạch Đông hồng hồng đưa cho Quan Sam: "Tiền máy chụp hình."

Quan Sam liếc qua xấp Mao Trạch Đông số lượng không ít kia, thuận theo tay nhìn thẳng vào anh, ánh sáng mờ ảo che khuất dung nhan tuấn tú: "Thua tâm phục khẩu phục, không cần đâu."

Nói xong vác hành lý lên lưng xoay người đi về phía trước, giọng nói của anh vang lên sau lưng: "Làm phóng viên mà kỹ năng võ thuật được như vậy thật sự khiến người khác khâm phục, nhưng mà kỹ năng nghiệp vụ thì lại bình thường quá."

Quan Sam không khỏi chặc một tiếng, cuối cùng thì cô giống phóng viên chỗ nào chứ? Còn kỹ năng nghiệp vụ nữa mới chịu?

Xoay người tính mắng nhưng không ngờ anh ta đã đi về hướng ngược lại, ánh sáng phản chiếu vào bóng lưng cao lớn của anh, cảnh đẹp ý vui, tựa như tự mình phát ra ánh hào quang.

Trông theo bóng lưng lúc sáng lúc tối của anh, khoé miệng Quan Sam không kìm được cong lên.

Dù cô là người có thể bịt đầu gối đó nhưng đêm hôm đó lại bị mất ngủ, nằm trần trọc trên giường trong kí ức xót.

Bệnh viện Văn Hoa một tuần sau.

Khoác lên mình bộ đồng phục bác sĩ, Quan Sam trở thành "người trong truyền thuyết" của khoa chỉnh hình, đương nhiên không phải hoàn toàn là vì nhan sắc xinh đẹp của cô, mà vì cô xuất hiện đã nghiễm nhiên trở thành đối tượng bàn tán khắp bệnh viện suốt một tuần qua.

Tại sao lại như vậy? Chuyện bắt đầu từ mấy hôm trước, khi Quan Sam đi làm ngày đầu tiên.

Lúc đầu mọi người vốn nghĩ rằng vị giáo sư được chính viện trưởng mời đến là một giáo sư nam hoặc nữ, ngoài năm mươi, đeo mắt kính, nói chuyện tương đối dài dòng văn tự. Thế nhưng hiện tại người được viện trưởng tự mình dẫn đi giới thiệu với từng trường khoa chỉ là một cô gái trẻ, không khỏi khiến người khác ghen ghét. Quả thực rất khó hình dung một loạt những chức danh như: Giáo sư, Phó khoa, Giảng viên, Chuyên gia có liên quan đến người con gái trước mặt.

Có thể là do sau khi hai chữ "Quan Sam" lan truyền khắp bệnh viện mới khiến dân tình hỗn loạn. Quan Sam từng là truyền kì của đại học Dung Việt, nghiên cứu sinh người Hoa trẻ tuổi nhất của Y học lâm sàng Mỹ, bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng của MSF. Một người *biết tiếng mà không biết tướng (3)* trong truyền thuyết bây giờ lại đột nhiên xuất hiện còn trở thành đồng nghiệp với mọi người hoá ra lại chỉ là cô nhóc khoảng chừng hai mươi.

Sau này bác sĩ Bạch có câu nói của miêu tả rất chính xác khi Quan Sam mới xuất hiện trước mặt mọi người, nguyên văn của cậu ta là: "Rõ ràng là thần tiên trên trời sao lại kết bạn cùng đám người phàm?"

...

"Bác sĩ Quan". Y tá trưởng Lâm chạy đến nói với cô: "Có một bệnh nhân được đưa tới phòng cấp cứu, tâm trạng người nhà có chút kích động. Bác sĩ Hứa đang phẫu thuật nên muốn mới cô qua khu cấp cứu giải quyết chuyện này."

Quan Sam gật đầu đi theo tới phòng cấp cứu.

Phòng cấp cứu luôn luôn bận rộn như vậy, tới lui qua lại không phải nhân viên cứu hộ thì cũng là người nhà. Đi theo y tá trưởng đến bên ngoài phòng cấp cứu số 2, một người phụ nữ chỉ vào mặt bác sĩ mà mắng, đang mắng chị ta đột nhiên giọng tay lên mà người bác sĩ này cũng không có ý định né tránh.

Bàn tay đang giờ lên cao của chị ta bị một bàn tay trắng trẻo, thon dài giữ lấy cổ tay, chị ta nhìn chủ nhân của cái tay này, cười một tiếng chế giễu: "Lại là bác sĩ thực tập, bệnh viện lớn mấy người hết người rồi hả?"

Quan Sam buông tay chị ta ra, cười khê: "Thưa chị, bác sĩ cũng là người, không phải muốn đánh thì đánh."

"Bác sĩ? Mấy người còn không biết xấu hổ tự nhận bác sĩ. Hôm qua con tôi đã cầu bị trật chân, đưa đến đây bác sĩ nói chỉ trật chân bình thường thôi, kê đơn kêu tôi lấy thuốc về. Không ngờ sáng nay con tôi dậy không nổi, nói hai chân bị tê, đi cũng không đi được, nhất định là do anh ta kê thuốc bậy bạ mới khiến con tôi trở nên như thế." Nói xong chị ta bỗng nhiên bật khóc: "Tôi chỉ có một đứa con trai này, nếu nó có chuyện không hay tôi cũng không muốn sống nữa."

Quan Sam nhìn qua bác sĩ thực tập bên cạnh hỏi: "Em là bác sĩ khám cho bệnh nhân?"

Bác sĩ thực tập lắc đầu: "Là bác sĩ Trương, chụp phim không phát hiện gãy xương, chỉ là bị trật chân bình thường."

Quan Sam đi vào, đứa bé nằm ở giường cấp cứu nước mắt lưng tròng nhìn Quan Sam: "Chị bác sĩ ơi, có phải sau này em không đi được nữa hay không?"

"Yên tâm đi, chị sẽ chữa khỏi cho em." Giọng nói Quan Sam nhẹ nhàng an ủi đứa trẻ sợ hãi.

Quan Sam kiểm tra kĩ càng cho đứa bé một lần nữa, hỏi cậu bé: "Vậy em nói cho chị biết, ngoại trừ bị thương ở chân, em còn bị đụng phải hay bị thương chỗ nào khác không?"

Bé trai lắc đầu: "Không có ạ."

"Em nghĩ kĩ lại xem, suy nghĩ rõ ràng rồi nói, chúng ta không cần vội, từ từ nghĩ."

Bé trai như thật sự chìm đắm trong hồi ức, một lúc lâu sau đột nhiên mở to hai mắt nhìn Quan Sam, nói: "À, lúc em té đầu có đập xuống đất, nhưng em không đau nên không có nói."

Lông mày Quan Sam không nhú một chút, vẫn giữ dáng vẻ tươi cười: "Em rất dũng cảm."

Bé trai được khen thì nín khóc mỉm cười, ngẩng đầu: "Em đã mười tuổi rồi, em là đàn ông đích thực đó."

Quan Sam yên lặng giờ ngón cái lên tỏ ý khen ngợi đứa bé, ngay sau đó đứng lên nói với y tá: "Đưa thẳng bé đi chụp CT não, thông báo cho bác sĩ khoa phẫu thuật thần kinh."

"Tại sao phải đi chụp não?" Mẹ đứa bé không hiểu, mặc dù chị ta không hiểu nhưng biết rõ xương có vấn đề thì phải chụp phim ở chân mới đúng chứ.

Quan Sam vỗ nhẹ vai chị ta, kéo ra ngoài nói: "Thưa chị, có thể con chị bị tổn thương não nên chân bị tê, trật chân không liên quan đến chuyện này. Tuy vậy cụ thể thế nào phải chờ phim chụp ra mới có thể biết được."

Chị ta vừa nãy nghe thấy rõ ràng là bị trật chân sao giờ lại biến thành não có vấn đề rồi, đột nhiên cảm thấy thật mơ hồ, sự kiên cường tức lúc nãy cũng không còn nữa, sắc mặt liền thay đổi, vội vàng xông vào an ủi đứa con: "Không có việc gì, không có việc gì đâu, chúng ta kiểm tra lại một chút, kiểm tra cho rõ ràng, đừng sợ, đừng sợ."

"Mẹ đừng lo lắng, con không sợ đâu." Bé trai an ủi ngược lại mẹ mình.

Nhìn thấy cảnh này Quan Sam liền cười dịu dàng, gặp người khoa phẫu thuật thần kinh đến thì nói vài câu, rồi đối phương nhanh chóng rời đi.

Sau đó, đứa bé ngồi trên xe lăn được y tá đẩy đi. Quan Sam nhìn bọn họ rời khỏi mới xoay người nhìn bác sĩ thực tập: "Nếu chị ấy thật sự tát em một bạt tai, em cứ thế mà chịu đựng không?"

"Chúng ta là bác sĩ không thể đánh người" Thực tập sinh Vương Lỗi liếc mắt nhìn vị giáo sư trong truyền thuyết trước mặt, cẩn thận tỉ mỉ trả lời.

Về mặt nghiêm túc của Quan Sam liền tan biến sau một giây, cô nhìn tấm thẻ trước ngực đối phương: "Thực tập bao lâu rồi?"

"Ba tháng ạ."

"Mới vào à? Từ từ học." Quan Sam vỗ vai Vương Lỗi, rời đi.

Vương Lỗi hoàn toàn mờ mịt, xoay người nhìn cô gái không hơn cậu ta bao nhiêu tuổi, nhưng khiến cậu ta cứ có cảm giác quái dị thế nào ấy, giống như là? Đúng rồi, giống như dáng vẻ của mẹ già khi giáo huấn cậu.

...

Quan Sam chưa đi được mấy bước, vừa nhấc mí mắt thì thoáng thấy một người đàn ông đứng xếp hàng bên cạnh ghế dựa cách đó không xa, người đến người đi tấp nập thế nhưng anh đứng nơi đó lại bất mắt đến vậy, khiến người khác chỉ cần liếc mắt một cái là thấy được.

Cô trông thấy đôi mắt đen như mực của anh đang nhìn chăm chăm vào mình. Cô thoáng nghiêng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy kia, đi về phía anh.

"Không phải anh lại đến kiểm tôi để đòi món đồ nào khác chứ hả?" Quan Sam nhét tay vào túi quần đồng phục bác sĩ, hơi ngẩng đầu nhìn anh.

"Cô là bác sĩ à?" Mặt Mạnh Khâm không có biểu cảm quá nhiều, vẫn thờ ơ, chính cái dáng vẻ lạnh nhạt này đã mê hoặc đám y tá và hộ lý đang đứng tùm nập bầy trung ra về mặt háo sắc, tươi cười như hoa ngấm anh.

"Chính xác." Quan Sam cúi đầu nhìn đồng phục bác sĩ của mình lại ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt của anh: "Chứ không anh nghĩ tôi đến đây để trải nghiệm cuộc sống à? Rồi viết mấy bản tin liên quan?"

"Ngại quá, tôi thật sự nhận lầm." Anh lơ đãng lướt qua tấm thẻ trước ngực Quan Sam: "Bác sĩ Quan"

"Không kêu tôi là phóng viên nữa à?"

"Máy chụp hình tôi sẽ trả lại cho cô." Mạnh Khâm nhìn Quan Sam trả lời không liên quan đến câu hỏi.

Quan Sam cười không để tâm, nhún vai: "Lúc nào?"

"Lúc nào cũng được."

"Không mời tôi ăn một bữa cơm để xin lỗi à?"

"Được."

"Ừi da! Bác sĩ, tôi làm bằng xương bằng thịt không phải gây sát." Cách đó không xa trong phòng cấp cứu số 4 ở sau lưng rú lên một tiếng.

Mạnh Khâm xoay người đi về phía bên kia, Quan Sam hiểu kì cũng vội vàng bám theo. Trên giường cấp cứu có một người đàn ông trẻ tuổi nằm trên đó, đầu tóc rối loạn, quần áo có vài vết máu, thoáng nhìn qua là biết được vết máu đến từ miệng vết thương ở chân trái.

Nhân viên y tế đều tụ tập ở đó hóng chuyện, bác sĩ cấp cứu mang bao tay găng tay trước ngực không dám động đậy, chàng trai kia đang làm âm ỉ: "Cút! Gọi viện trưởng của mấy người tới đây, mấy người có biết tôi là ai không hả? Chân tôi nếu có di chứng gì mấy người bồi thường nổi không?"

"Phá phách đủ chưa?" Một tiếng quát đĩnh tai nhức óc khiến cho chàng trai trên giường cấp cứu sợ hết hồn.

Quan Sam thấy Mạnh Khâm tiến lên phía trước trừng mắt, biến anh chàng từ con hổ oai phong lẫm liệt ban nãy thành con mèo ốm yếu, quay lại nói với bác sĩ: "Bác sĩ, không cần để ý đến nó, cứ gắng sức chữa trị."

Bác sĩ gật đầu với anh, sau đó gơ tay kiểm tra, chỉ thấy chàng trai trên giường cấp cứu quả thật không dám hé răng tiếng nào, mặc kệ người ta sắp xếp. Quan Sam nhìn cái ốt của người nào đó, khoé miệng khẽ cong lên.

Chú thích

(1) Xoạc thẳng hai chân: Chân bà Sam như trong hình nè, lúc đầu chân sau bà bị giữ nên khi bà xoạc thẳng chân, bà chỉ cần xoay mình là chân sau liền thành chân trước. Trong đoạn đó lúc đầu là chân sau bị giữ ở giữa không trung, khúc sau lại thành chân trước, sợ mọi người khó hiểu nên mình giải

thích luôn. Lúc edit mình xoắn não mãi mới hiểu ý tác giả ^^

(2) **Vô-lê:** hay còn gọi là đập xe chổng ngược, giống Phan Văn Đức U23 đá đổ mọi người.

(3) **Biết tiếng mà không biết tướng:** nghe danh tiếng đã lâu mà chưa được gặp mặt

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Phòng cấp cứu hôm nay đặc biệt nhộn nhịp hơn mọi ngày không phải vì bình thường không nhộn nhịp mà là do mấy y tá ở khoa khác cứ lượn qua lượn lại trong sảnh cấp cứu mãi, giống như bọn họ đã hẹn trước với nhau - cô tới thì tôi đi.

Trên đường về phòng làm việc, Quan Sam thấy có nhóm hộ lý mặt đỏ ửng đang thì thầm to nhỏ với nhau, đến lúc đi vào thang máy thì lại được nghe y tá của khoa mình riu rít thảo luận không ngừng.

Y tá Giáp: "Thấy không, thấy không, quyền vương Cao Trạ ở phòng cấp cứu số 4 đó, hết sức nam tính, cơ bắp nở nang khiến người khác kim lòng không đành."

Y tá Át: "Đáng tiếc lại là dân quyền anh, tôi không thích máu chút nào đâu. Tôi thấy á, chàng trai đến tìm anh ta lúc sau mới thật sự là đẹp, cực kì đẹp trai luôn đó!"

Y tá Giáp: "Đúng vậy, không nói còn tưởng mình tỉnh ở đâu xuất hiện nữa cơ? Người thì cao lớn, vóc dáng, khuôn mặt, tất cả đều thật xuất sắc. Cô có thấy chỉ cần anh ta mở miệng là Cao Trạ không dám hó hé gì luôn không, dù sao Cao Trạ cũng là quyền vương cơ mà."

Thang máy dừng lại ở lầu ba thì y tá Bình chạy tới nhập hội: "Trời ơi! Trời ơi! Mấy người có thấy trai đẹp ở phòng cấp cứu không. Tôi sống hơn 30 tuổi cuối cùng cũng thấy được "*hormone điều bước*" (1) rồi, cái chính là cái dáng vẻ không cười của trai đẹp thật quá mê người mà!"

"Cô đang nói người nào?"

"Đương nhiên là nói người nhà rồi, mặc dù quyền vương cũng rất đẹp trai nhưng tính cách có hơi hung dữ."

"Cô cũng biết à, cô cũng biết à." Y tá Giáp hưng phấn liên tục chụp tay y tá Bình.

"Quyền vương Cao Trạ mà, người nào mà không biết chứ." Y tá Bình lui về sau một bước, lúc này mới chú ý tới Quan Sam vẫn đang đứng phía sau họ.

Quan Sam nghe mấy y tá thao thao bất tuyệt, âm thầm thờ dài trong lòng, trước khi hai người đàn ông kia đến thì cô chính là đối tượng cho nhân viên khắp bệnh viện bàn tán đấy.

"Bác sĩ Quan" Ba y tá trắm miệng một lời chào Quan Sam.

"Chào mọi người" Quan Sam gật đầu mỉm cười.

"Bác sĩ Quan từ khoa cấp cứu trở về à?"

"Uh."

"Cô có thấy quyền vương và anh chàng đẹp trai không cười bên cạnh anh ta không?" Khi nói đến đàn ông, bạn hộ lý bé nhỏ có niềm tin mãnh liệt có thể khơi gợi sự hứng thú của giáo sư Quan trẻ tuổi.

Quan Sam lắc đầu, người đàn ông kia đầu chỉ lúc không cười mới mê người, dáng vẻ khi cười lộ lên mới đúng là đẹp trai khí chất, lúc đánh nhau thì lại càng thêm cuốn hút.

"Chao òi, thật đáng tiếc quá mà." Y tá Át có chút tiếc nuối nhìn Quan Sam.

"Không đáng tiếc, mấy cô có thể nhanh chóng qua đó ngắm cho đã đi."

Ba y tá ngơ ngác nhìn Quan Sam, trắm miệng một lời: "Sao ạ?"

Ngay khi cửa thang máy mở ra, Quan Sam nhìn ba y tá cười cười: "Ngắm trai đẹp cũng phải làm việc cho tốt đấy."

Nói xong cô liền bước ra ngoài trước, y tá Giáp phía sau mặt đầy sùng bái bước ra theo, vừa đi vừa quay đầu nói với mấy y tá sau lưng: "Đây mới chính là hình mẫu lý tưởng của chị em chúng ta, thật sự rất hâm mộ."

Khi trở về khoa cũng lại có mấy y tá đang nói về vị "*hormoon điều bước*" kia, lúc thấy cô đến thì đồng loạt ngừng tám chuyện, lập tức tươi cười gật đầu chào hỏi: "Chào bác sĩ Quan."

"Uh." Quan Sam gật đầu chào lại nhóm y tá đó.

Cuối cùng về tới phòng làm việc bên tai mới được yên tĩnh trở lại. Cô nhìn ra ngoài thấy nhóm hộ lý lại bắt đầu túm tụm với nhau, không khỏi thờ dài, người ở văn phòng khoa có phải vô cùng rảnh rỗi hay không, trên danh nghĩa cô là phó khoa mà vẫn không quản lý được cấp dưới hay sao? Nhưng mà nghĩ lại thật sự cô cũng giống như bọn họ thì làm sao có thể quản lý được cơ chứ?

Quan Sam có chút nghi ngờ bản thân, mới vừa bắt đầu nghi ngờ thì di động vang lên, cô cười cười nhìn di động rồi nghe máy.

"Chị đầu à." Quan Sam nhanh nhẹn mở lời.

Giọng nói Lâm Tâm bên kia có chút trách móc: "Quay về cũng không biết chào hỏi, không phải lão đại của em nói em trở về chị cũng không biết đấy."

Quan Sam giọng oan ức: "Do mấy bữa nay bận quá ạ."

"Buổi tối có rảnh không? Qua đây ăn cơm một bữa?"

Quan Sam nở nụ cười: "Chị dâu đang có thai, lão đại còn để chị làm việc nhà à, phải chỉnh đốn anh ấy ngay và luôn đi chị."

"Chỉnh đốn ai cơ?" Giọng Hứa Biệt truyền đến: "Là lão đại của em nấu đấy, chị dâu em nấu em nuốt trôi được à?"

"Lão đại, anh thay đổi rồi đó nha." Quan Sam cười haha: "Anh đã hoàn toàn sa ngã vào con đường thê nô rồi."

"Đây chính là thú vui đó, em cũng tìm một người rồi biến anh ta thành thê nô đi." Hứa Biệt không nhịn được trêu ghẹo.

Quan Sam nghe giọng Hứa Biệt đầy đắc ý, quả thật hoàn toàn đối lập với người đàn ông lạnh lùng trước kia, việc này chỉ có thể giải thích cho một chuyện: trên thế giới này quả thật chỉ có phụ nữ mới có thể có bản lĩnh thay đổi một người đàn ông.

"Vậy buổi tối đến nhà ném tay nghề của tên thê nô này nhé."

"Được, tan làm em sẽ đến."

"Tốt lắm."

Quan Sam nói xong cúp điện thoại thì thấy y tá trưởng Lâm gõ cửa đi vào.

"Bác sĩ Quan, khoa giải phẫu thần kinh muốn mời cô qua đó một chút."

Quan Sam cũng đoán được nguyên nhân liền đứng dậy: "Được, bây giờ tôi qua đó đây."

Khoa phẫu thuật thần kinh là khoa lớn nhất trong bệnh viện Vân Hoa, mà khoa giải phẫu thần kinh của Vân Hoa cũng là khoa có danh có tiếng ở bên ngoài. Viện trưởng Giản Nhạc An xuất thân từ khoa phẫu thuật thần kinh, kỹ thuật của ông được công nhận là cực kì tuyệt vời rất khó có người vượt qua được. Mấy năm gần đây có không ít bác sĩ trẻ bộc lộ tài năng, một trong số đó là *bác sĩ điều trị* (2) Chu Tử Thần - người thường được gọi là Giản Nhạc An thời trẻ, hiện đang làm việc tại khoa phẫu thuật thần kinh bệnh viện Vân Hoa.

Tới khoa phẫu thuật thần kinh, Quan Sam nhanh chóng tìm được người bệnh ở giường 27, bệnh nhân là bé trai ở khoa cấp cứu lúc nãy, bây giờ đang được mọi người vây xung quanh thăm bệnh.

"Giáo sư Quan." Âm thanh trầm ấm vang lên trong một tốp áo blouse trắng của bác sĩ.

Quan Sam thuận theo nhìn sang, thấy một người đàn ông với vẻ ngoài xuất sắc đứng tít phía trong cùng cạnh giường bệnh đang rẽ nhóm bước tới.

Cô liếc qua tấm thẻ của đối phương: "Bác sĩ Chu."

"Nghe nói giáo sư Quan nghi ngờ não của bệnh nhân giường 27 bị tổn thương?" Chu Tử Thần rõ ràng nhìn Quan Sam hỏi thăm mà cứ có cảm giác như đang chất vấn.

"Không sai." Quan Sam nhìn Chu Tử Thần, cảm thấy anh ta có vẻ không thân thiện với người khác cho lắm: "Có phải có vấn đề gì không?"

Chu Tử Thần lơ đãng nhìn thoáng qua cô, mọi người trong phòng bệnh đang nhìn hai người bọn họ, anh ta nhìn về phía Quan Sam: "Đứa bé kia là hét muốn gặp cô cho nên mới gọi cô qua đây một lát"

"Là sao?" Quan Sam nhìn về phía giường 27, nhanh chóng đi qua đó nói vài câu với đứa trẻ và mẹ của bé.

"Ngại quá, con tôi quậy ầm lên muốn gặp cô." Chị gái hung dữ lúc nãy bây giờ biến thành đáng vẻ cực kì khách khí.

"Không sao, đúng lúc tôi không có việc bận."

"Chị bác sĩ, vì sao có nhiều anh chị đến khám cho em vậy, có phải em thật sự không thể đi được nữa không?"

Quan Sam sờ đầu cậu bé, nói với nó: "Không có việc gì đâu, mấy anh chị này là sinh viên, họ đến đây để học, không phải trường học của bọn em cũng hay dẫn bọn em đi tham quan học tập ở rất nhiều nơi khác đó sao."

Bé trai gật đầu: "Vậy lúc nào em mới có thể về trường đi học?"

Quan Sam quay đầu ngược mắt nhìn Chu Tử Thần: "Việc này em phải hỏi anh bác sĩ này nè."

Nói xong bé trai liền đưa ánh mắt nhìn qua Chu Tử Thần: "Anh bác sĩ ời."

"Yên tâm đi, em không những có thể đi được mà còn có thể về trường đi học lại." Chu Tử Thần cười với bé trai.

"Vậy em phải nghỉ ngơi thật tốt nha." Quan Sam nói xong đứng dậy.

Bé trai gật đầu: "Vâng, em sẽ nghe lời."

Đợi mọi người rời đi, một lúc sau Quan Sam mới hỏi Chu Tử Thần: "Kết quả CT như thế nào?"

Chu Tử Thần đứng ở cửa phòng bệnh, bé trai cùng mẹ đang nhìn anh, anh thoáng gật đầu cười với họ rồi nói với Quan Sam: "Đi theo tôi."

Không thảo luận bệnh án trước mặt người bệnh và người nhà là điều cơ bản nhất của bác sĩ, Quan Sam yên lặng gật đầu ý bảo đối phương dẫn đường.

Chu Tử Thần dẫn Quan Sam qua khoa chẩn đoán hình ảnh, kêu bác sĩ Lưu khoa chẩn đoán hình ảnh mở phim CT của bé trai ra, lập tức hỏi Quan Sam: "Giáo sư Quan thấy gì?"

Quan Sam liếc qua Chu Tử Thần, duỗi ngón tay chỉ lên màn hình máy tính: "Có khối máu tụ nhỏ ở màng cứng vỏ não trong khu vận động."

"Cô đề nghị phẫu thuật để chữa trị như thế nào?"

Quan Sam buồn cười nhìn Chu Tử Thần: "Bác sĩ Chu, vấn đề đơn giản như thế này còn cần tôi trả lời sao, lẽ nào anh thấy khối máu tụ nhỏ thế này cũng cần phải giải phẫu?"

Chu Tử Thần cười cười: "Quả thật không cần phẫu thuật, tôi chỉ muốn hỏi ý kiến giáo sư Quan một chút thôi."

"Bác sĩ Chu, anh không cần cứ mở miệng là một tiếng "giáo sư Quan" như thế đâu, ở đây không phải trường học, tôi cũng không phải là thầy giáo của anh."

"Đúng vậy." Chu Tử Thần tán thành gật đầu, lập tức lại hỏi: "Không có thiết bị y tế bắt buộc bác sĩ phải *hỏi bệnh chẩn đoán* (3), giống như tuần trước cô gặp người phụ nữ có thai trên đường, lần này thì là đứa bé giở đàng 27, mà cô lại là bác sĩ đến từ khoa chỉnh hình?"

Quan Sam đã hiểu ý của Chu Tử Thần, "con dao" của khoa phẫu thuật thần kinh cảm thấy không phục một phó khoa nhảy dù xen ngang như cô, dù cho bọn họ không ở cùng một khoa.

"Bác sĩ Chu, kỹ thuật của bác sĩ tốt hay không không phải chỉ nhìn vào người ta đến từ khoa nào mà kết luận, lại nói, kinh nghiệm lâm sàng của bác sĩ năm thứ năm trở đi bắt buộc phải có khả năng hỏi bệnh chẩn đoán cơ bản bằng mắt, cho nên anh đừng có suy đoán bậy bạ." Quan Sam dừng một chút, nhìn thẳng vào ánh mắt đối phương, thu bớt vẻ khắt khe: "Cuối cùng, mặc kệ bác sĩ Chu căn cứ vào nguyên nhân gì gọi tôi đến đây chỉ để bắt tôi nói cho anh biết phẫu thuật chữa trị, tôi cũng cảm thấy không ổn thỏa chút nào. Nếu không còn chuyện gì khác thì tôi đi trước đây."

Quan Sam nói xong xoay người đi ra ngoài, Chu Tử Thần bị cô gái nhỏ này lên lớp một bài đương nhiên có chút bực bội, lại thêm vẻ mặt cười trộm viết đầy chữ "thua đi" của Bác sĩ Lưu đang đứng bên cạnh từ nãy đến giờ không hé răng nửa lời, mặt mặt như vậy sao có thể bỏ qua cho được, liền vội vàng đuổi theo.

"Đợi chút." Chu Tử Thần gọi Quan Sam lại.

Quan Sam dừng chân, xoay người nhìn Chu Tử Thần đang đi về phía mình, hai tay cô nhét vào túi áo blouse: "Bác sĩ Chu còn có chuyện gì à?"

Chu Tử Thần đứng trước mặt Quan Sam, cúi đầu nhìn cô: "Có"

"Xin được chỉ giáo." Quan Sam nhẫn nại rửa tai lắng nghe.

"Rõ ràng chuyên khoa cô được tuyển vào là khoa giải phẫu thần kinh vì sao lại chuyển qua khoa chỉnh hình?"

Quan Sam nhìn Chu Tử Thần hồi lâu, ngoài cười nhưng trong lòng không cười: "Anh điều tra tôi à?"

"Đồng môn với nhau, chuyện của cô đương nhiên tôi biết rõ." Lúc nào anh ta cũng tò mò về vị tiểu sư muội trong truyền thuyết này.

"Anh cũng là học trò của thầy Giản sao?" Quan Sam không nghĩ tới người trước mặt lại là đàn anh của mình.

Chu Tử Thần gật đầu, năm đó anh ở nước ngoài nghe nói thầy giáo mình nhận một học trò nữ tên là Quan Sam, rất nhiều người đem anh ra so sánh với tiểu sư muội mà anh lại là người hiếu thắng không muốn chịu thua, cho nên cứ nghe nói vị tiểu sư muội này có thành tựu gì là anh lại cố gắng gấp bội lần.

Cuối cùng anh cũng học thành tài trở về mà tiểu sư muội lại xuất ngoại đi mất. Sau này ở chỗ thầy giáo nghe nói em ấy muốn trở về, anh nghĩ rằng cơ hội cuối cùng cũng tới rồi, ai mà ngờ người ta lại nhảy qua khoa chỉnh hình, hơn nữa còn ngồi ở vị trí cao hơn mình.

"Đáng tiếc chúng ta không có cơ hội hợp tác." Và so tài.

Quan Sam thấy ánh mắt Chu Tử Thần gọn sòng, cô biết vị đàn anh này đang suy nghĩ điều gì, cô đột nhiên chuyển chủ đề: "Đàn anh, anh có nghĩ tới việc gia nhập MSF không?"

Đối với việc Quan Sam chuyển đề tài còn thân thiết gọi anh ta là đàn anh khiến anh ta có chút bất ngờ, anh khẽ khụ một cái: "Gia nhập MSF hả?"

"Đúng rồi." Quan Sam vẫn mỉm cười như cũ: "Khi đó anh sẽ phát hiện thật ra bác sĩ còn có một cách định nghĩa khác."

"Em đang giảng đạo cho anh à?"

"Em nào dám đầu đàn anh" Quan Sam cố ý kéo thật dài hai chữ đàn anh.

"Em..."

"Bác sĩ Chu, bác sĩ Chu" Một y tá chạy đến cắt đứt cuộc đối thoại của hai người. "Có cấp cứu, anh mau đến đây đi."

Chu Tử Thần nhìn thoáng qua Quan Sam, lời còn chưa nói hết, dáng vẻ rõ ràng rất không tình nguyện xoay người nhanh chóng rời đi.

Quan Sam đưa mắt nhìn bóng lưng Chu Tử Thần rời đi, bản thân cũng xoay người đi về cửa thang máy.

Chú thích:

(1) Hormone điều bước: một từ phổ biến bên Trung chi vẻ đẹp trai nam tính, cơ thể rắn chắc nhất là dáng vẻ mỗi khi cất bước. Từ này xuất phát từ phim truyền hình Cao Lương Đồ năm 2015, Chu Á Văn đóng vai Dư Chiêm Ngao hoang dã nam tính.

(2) Bác sĩ điều trị: bác sĩ điều là chịu trách nhiệm nước trường khoa về công tác chẩn đoán, điều trị và chỉ định chế độ chăm sóc ăn uống của người bệnh được trường khoa phân công. Tham khảo thêm ở đây

(3) Hỏi bệnh chẩn đoán: theo mình tìm hiểu thì đây là bước cơ bản đầu tiên của bác sĩ để xác định bệnh, sau đó làm thêm một số xét nghiệm, chụp phim,... để xác định chắc chắn bệnh mà bệnh nhân đang mắc phải. Tuy nhiên ở trong truyện Quan Sam chỉ hỏi thăm là có thể chẩn đoán đúng loại bệnh thiên về bên khoa phẫu thuật thần kinh, trong khi cô ấy lại chuyên về bên chỉnh hình mới khiến Chu Tử Thần không phục, nghĩ cô ấy nhiều khi đoán đại mà trúng.

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Trở lại phòng làm việc trong khoa chỉnh hình Quan Sam phát hiện có chỗ hơi lạ, nhìn kĩ lại quả nhiên thật kì lạ.

Cô đi tới chỗ y tá, tựa người vào cạnh bàn khám bệnh, cánh tay đặt lên bàn nhìn y tá trưởng Lâm ngồi đầu bên kia: "Ồ, y tá trưởng, sao chỉ có một mình chị ở đây?"

"Áy, bác sĩ Quan." Y tá trưởng Lâm đang ghi chép tài liệu, ngẩng đầu nhìn Quan Sam cười: "Hiện giờ không có việc gì gấp, chắc mọi người đã qua phòng bệnh VIP hết rồi."

"VIP?"

"Quyền vương ở đó đấy."

"Có phải chị dễ dãi với mấy cô ấy quá không?" Quan Sam nghe vậy không nhận được liên trêu chọc ngay.

"Em thì không như vậy chắc." Y tá trưởng Lâm cảm thấy cô bé này mặc dù là phó khoa nhưng lại không hề có chút kiêu ngạo, con người thì cực kì điềm đạm, đối với bệnh nhân cũng rất kiên nhẫn.

Quan Sam cười cười, đứng thẳng người dậy, tay để trong túi quần đồng phục bác sĩ, nhìn y tá trưởng nói: "Em qua đó xem một chút nhé."

Y tá trưởng Lâm gật đầu: "Giúp chị mắng thiệt dữ vào."

Quan Sam ra về nghiêm túc gật đầu, sau đó xoay người thông thả đi tới thang máy, vừa bước ra khỏi thang máy chưa được mấy bước đã thấy nguyên một đám sắc nữ.

Không phải như vậy chứ!? Tất cả đều vây xung quanh cửa phòng 9V1, đang ngó đầu nhìn vào bên trong, còn trang điểm cười duyên xinh đẹp nữa chứ.

Cô bắt đầu đi lắc đầu tự trách mình một câu ai bảo kêu họ ngắm cho đã đi chứ.

Cô đi tới nhẹ giọng hỏi: "Đang nhìn gì vậy?"

"Cao Trạm đó, còn có anh đẹp trai bên cạnh anh ấy nữa". Một nữ y tá trong nhóm không quay đầu lại trả lời, ngữ khí đầy bong bóng màu hồng, sắp chìm chết một đám thiếu nữ này rồi.

"À, vậy mấy cô rủ nhau đi ngắm trai đẹp hết rồi ờ bệnh nhân có chuyện gì thì tìm ai?"

Lời vừa nói xong là vài y tá đã cảm thấy có chỗ không đúng liền, vì vậy theo phản xạ có điều kiện xoay đầu lại, thấy Quan Sam đang ôm tay không rõ buồn vui nhìn bọn họ, trong lòng có hơi e ngại.

"Bác sĩ Quan." Các y tá đồng loạt gọi.

"Còn không mau đi làm việc đi?" Lúc Quan Sam không cười quả thật có thể khiến người khác cảm thấy áp lực: "Mấy cô muốn bị y tá trưởng mắng hả?"

"Dạ vâng."

"Đi ngay đi."

"Lập tức đi ngay đây."

Mấy y tá vừa nói đuổi nhau rồi đi thì cửa phòng bệnh được mở ra từ bên trong.

Mạnh Khâm vừa mở cửa đã thấy Quan Sam chuẩn bị xoay người rồi đi, có điều anh cũng cảm thấy không mấy ngạc nhiên cho lắm, dựa người vào bên cửa nói với bóng lưng trước mặt: "Hoá ra bác sĩ Quan cũng thích tám chuyện à?"

Quan Sam nghe xong từ tốn xoay người lại, hơi buồn cười nhìn về phía Mạnh Khâm: "Xem ra tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch nỗi oan này nhỉ?"

"Chỉ đùa một chút thôi ấy mà, nói đi cũng phải nói lại là do chúng tôi mang đến phiền phức không cần thiết cho mọi người."

Quan Sam rất tán thành gật đầu: "Quả thật có chút phiền phức, nhưng mà không ngờ là anh lại không tới tìm tôi đây, hay là muốn chờ tôi chỉ cho cách cư xử phải đạo là như thế nào."

Mạnh Khâm nghe vậy bất đắc dĩ cười một tiếng: "Như vậy thì bữa cơm này tôi phải mời sớm hơn mới được."

"Uh, nói vậy nghe còn có lý chứ." Quan Sam nhún vai tán thành: "Có nợ phải trả mà."

"Vậy cô chọn thời gian đi."

"Chọn ngày không bằng gặp ngày." Quan Sam nhướn mày: "Hôm nay thì thế nào?"

"Hôm nay?" Mạnh Khâm nhìn Quan Sam không khỏi suy xét vài lần, cười một tiếng: "Được thôi, quyết định hôm nay nhé."

Quan Sam suy nghĩ một chút, ra dấu tay OK: "Một lời đã định."

"Được, tôi chờ cô tan ca, gặp nhau trước cổng bệnh viện."

"Không thành vấn đề."

Hai người hẹn xong Quan Sam nhanh chóng rời đi, xoay người đi không hiểu sao lại cười một tiếng, lên đây bắt quả tang một đám háo sắc thế nào mà lại hẹn được một bữa cơm, như vậy là sao ta?

Mạnh Khâm trở lại phòng bệnh dặn dò Cao Trạm ít chuyện rồi để cho người đại diện chăm sóc, còn mình lấy xe đi ra ngoài, về nhà thuận tiện lấy máy chụp hình trả lại cho người ta.

Khi Quan Sam hết bận rộn trở lại phòng làm việc thì cũng đã sắp đến giờ tan ca, cởi áo blouse ra chuẩn bị thay quần áo. Ngay lúc đó di động vang lên, cô nhìn xong bỗng chưng trợn tròn mắt, quên khuấy mất cái hẹn ăn cơm với lão đại và chị dâu.

Cô nhắc máy, Lâm Tâm không thể chờ được liền mở miệng hỏi thăm: "Tiểu muội, em bao lâu nữa thì tới thế?"

Quan Sam ngồi trên ghế, ngón tay gõ gõ mặt bàn, gõ ba cái liền đứng vụt dậy, vừa bước đi thật nhanh vừa nói: "Ày da chị dâu, chị vừa gọi thì bên em lại có bệnh nhân cấp cứu, tình trạng rất nguy kịch, chắc phải cấp cứu rất lâu. Bọn chị đừng chờ em, hôm nào em không bận em lại tới nha."

Lâm Tâm nghe thấy cứu người quan trọng hơn liền vội vàng gật đầu đồng ý: "Không còn cách nào khác, em cũng đừng bận quá mà quên ăn cơm đây nhé."

"Em biết rồi chị dâu" Quan Sam âm thầm thở phào.

Cúp điện thoại, Lâm Tâm đi đến phòng khách cần nhân: "Haizz, anh nói xem làm bác sĩ có gì tốt, ngoài danh tiếng tốt một tí chứ đến bữa cơm cũng có ăn được đâu. Tiểu muội nói có bệnh nhân, không rảnh nên không đến được."

Mấy năm qua Hứa Biệt bị tiểu muội cho leo cây thành quen nên chẳng còn miếng cảm giác gì nữa. Anh hướng về phía người đàn ông đang ngồi trên ghế salon bên cạnh cười một tiếng: "Nhìn xem, cậu với tiểu muội này cả cuộc đời cũng không có duyên gặp mặt rồi."

Mạnh Khâm cười nhạt một tiếng: "Tiểu muội của anh còn bận rộn hơn cả lãnh đạo quốc gia nhỉ."

Lâm Tâm nhìn Mạnh Khâm nói với anh: "Lão tam, cậu phải ở lại ăn cơm chứ, lỡ nấu nhiều món như vậy rồi?"

"Ngại quá chị dâu, em có hẹn rồi." Mạnh Khâm hơi khó xử nhìn Lâm Tâm.

"Hẹn bạn gái hả?" Lâm Tâm cười như trộm nhìn Mạnh Khâm, đáng vẻ muốn truy hỏi đến cùng.

Hứa Biệt kéo Lâm Tâm ngồi xuống bên cạnh, cười với cô: "Anh có mấy thằng em hề độc thân là đều bị em 'làm cho vỡ tim', giờ còn muốn làm hại thêm lão Tam nữa à, chắc trốn em phải trốn luôn vào núi mới yên thân đấy, em không thấy mệt sao?"

"Sao lại không mệt, anh mang thai thử xem." Lâm Tâm tròn mắt nhìn Hứa Biệt, cố ý uốn cao bụng về phía Hứa Biệt, tiếp tục căn nhắc: "Sinh hết đứa này đến đứa khác."

"Em đi đây." Mạnh Khâm nhìn đồng hồ, không thể đợi tiếp nữa liền đứng dậy nhìn hai người kia.

Quan Sam thay quần áo xong, ngồi một xíu chờ thầy giáo đưa tài liệu cho cô. Sau đó đứng dậy đi vào thang máy, đến cửa lớn bệnh viện đúng lúc trông thấy Mạnh Khâm ở bên kia phố đang dựa vào xe hút thuốc. Từ trước đến nay cô không thích mấy người hút thuốc, không hiểu sao cảm thấy điều thuốc đó lập lòe toả khói được kẹp nơi khớp xương tay rõ ràng kia lại cực kì phù hợp với nhau.

Cô đi qua đúng lúc anh hút xong một hơi.

"Đổi xe rồi à?" Cayenne biến thành Land Rover, phong cách biến hoá đa dạng quá nhỉ?

Mạnh Khâm không trả lời mà mở cửa ghế trước rồi nói với Quan Sam: "Lên xe đi."

Quan Sam cũng không khách sáo, nhấc chân dài lên xe ngồi xuống, cửa trước đóng lại, Mạnh Khâm không nhanh không chậm đi qua đầu xe, mở cửa ghế lái ngồi lên xe, đóng cửa thắt dây an toàn.

Sau khi hai người thắt chặt dây an toàn xong Mạnh Khâm liền lái xe rời đi. Quan Sam âm thầm nở nụ cười, lần thứ hai ngồi trên ghế phụ lái của người ta mà đến tên đối phương là gì cũng không biết.

"Muốn ăn gì?" Mạnh Khâm lái xe ổn định đến mức Quan Sam phải khâm phục.

"Không phải chuyện này anh nên tự sắp xếp sao?" Quan Sam dựa vào ghế, mắt nhìn phía trước thấy đường hơi bị kẹt xe.

Xe dừng lại khi gặp đèn đỏ, Mạnh Khâm nhìn qua Quan Sam: "Tuỳ cô đó, cô thích ăn món gì thì ăn món đó."

"Tôi không kén chọn đâu, nhưng mà nếu anh nhất định muốn tôi chọn vậy thì ăn trong phòng riêng đi, địa điểm cho anh thì tuỳ anh quyết định."

Mạnh Khâm không quen biết nhiều phụ nữ, phụ nữ anh quen đều rất nữ tính, không giống cái người ngồi bên cạnh này, mặc dù trông rất xinh đẹp nhưng cách nói chuyện, làm việc lại toát ra sự phóng khoáng tự nhiên, không giả tạo, có sao nói vậy, quả thực rất có phong cách.

"Được". Dòng xe bắt đầu chuyển động, tiếp tục tiến lên phía trước, Mạnh Khâm lái xe ra khỏi nội thành.

Quan Sam thảnh thơi nghịch di động, Mạnh Khâm liếc qua nhìn Quan Sam đang chơi trò chơi rất trẻ con không hợp với cô ấy chút nào.

"Không ngờ đúng không?" Quan Sam biết Mạnh Khâm đang nhìn cô chơi game, thoải mái cất tiếng hỏi.

"Tại sao lại không ngờ được?" Mạnh Khâm hỏi ngược lại.

Quan Sam cất di động, ngồi dậy bình thản mở miệng: "Có phải cảm thấy rần rần mỗi là trò chơi trẻ con không hợp với phong cách của tôi hay không? Có phải nghĩ rằng tôi nên chơi mấy trò đánh đấm hoặc là LOL có đúng không?"

Mạnh Khâm khẽ lắc đầu: "Tôi là người làm nghề võ, bình thường còn chẳng thèm chơi mấy game chiến đấu ảo, còn cô là bác sĩ không thể dành nhiều thời gian chơi game, nhưng mà, cô chơi rần rần mỗi quả thật khiến tôi có hơi bất ngờ."

"Vậy hả?" Quan Sam cười một tiếng thoải mái: "Do lười động não thôi."

"Đến rồi." Trong lúc hai người nói chuyện phiếm Mạnh Khâm đã lái xe đến khu vườn rộng bên ngoài, xung quanh hoang vu hẻo lánh chỉ có một cái sân duy nhất ở đây.

Quan Sam cười khúc khích nhìn phía trước: "Chắc chắn là đến rồi à?"

Giọng nói của Mạnh Khâm ở trong màn đêm có vẻ quyến rũ hơn mang theo sự khẳng định: "Chắc chắn."

Quan Sam đột nhiên xoay người, ngược mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, khoé miệng khẽ cong lên, hơi lộ ra lúm đồng tiền: "Sao cảnh tượng ở đây lại giống như tội phạm đang dụ dỗ lừa gạt con gái nhà lành đi dã ngoại ở nơi hoang vu vắng vẻ, chuẩn bị đem cô ấy..."

Mạnh Khâm đảo mắt nhìn Quan Sam, cô nàng cố ý nói chưa hết câu nhưng anh rất rõ mấy chữ phía sau mà cô dừng lại là mấy chữ gì. Về mặt cô nàng đâu có miếng nào giống con gái nhà lành hoảng loạn vì bị lừa như trong miệng cô nói chứ.

"Tôi nghĩ tội phạm đi dụ dỗ mà gặp phải cô thì thật xui xẻo nhất đời."

"Sao lại nói như vậy?"

"Tôi đã đánh nhau với cô. Trên đời này chắc không có nhiều đàn ông có thể đánh nhau với cô được đâu."

Quan Sam cười khúc khích: "Nhưng anh có thể đó."

Mạnh Khâm bất giác dửng dưng về tươi cười mang nét nghịch ngợm của Quan Sam, bị cô lấy nhiễm nên cố ý gần gũi giọng hơn: "Bây giờ cô đang ám chỉ tôi à?"

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Quan Sam không tiếp tục đề tài đó nữa, dáng vẻ tươi cười càng lúc càng sáng lạn, cô cố ý bừa bãi vừa đưa tay cời dây an toàn vừa cười nói: "Đói bụng thật."

Tháo dây an toàn xong, cô xuống xe rồi đóng cửa lại, đứng ở cửa quan sát cái sân nhỏ không bỏ sót thứ gì. Quả thực rất... chất phác, rất có phong cách nông trang.

Mạnh Khâm đứng bên cạnh cô, hất cằm lên nói: "Đi vào thôi."

Nói xong Mạnh Khâm dẫn trước đi vào, Quan Sam theo sát phía sau.

"Dẫn bạn gái đến ăn cơm hả?" Ông chủ trung niên nhìn thấy bọn họ liền tươi cười chào đón, xem dáng vẻ có lẽ là người quen, nói chuyện cũng thẳng thắn không hề giữ ý.

Mạnh Khâm vỗ vai đối phương bên cạnh, thuận theo ánh mắt của ông liếc qua Quan Sam, sau mới nhìn ông ấy cười nói: "Nói bậy gì thế, bạn bè bình thường thôi."

Ông chủ vừa nghe xong lại nghiêm túc quan sát Quan Sam một lần nữa, Quan Sam cũng tự nhiên thẳng thắn nhìn thẳng về phía ông ta, trông thấy ông kéo ống tay áo tới khuỷu tay để lộ hình xăm nửa ẩn nửa hiện ở nửa cánh tay, nhìn lên khuôn mặt thì thấy ở khoé mắt có vết sẹo khá rõ, xem ra chắc người đàn ông này từng có quá khứ lầy lội.

"Cô gái này rất tốt đấy, có thể suy nghĩ đi." Ông chủ trêu chọc bên tai Mạnh Khâm.

"Này, không đi làm à, nấu ăn đi chứ." Mạnh Khâm cố ý trừng mắt nhìn đối phương, mở miệng ra lệnh.

Ông chủ cười haha một tiếng, gật đầu với Quan Sam và Mạnh Khâm một cái: "Vào trong trước đi, sẽ nhanh mang đồ ăn lên cho hai người thôi."

Nói xong ông chủ đi ngay vào nhà bếp, Mạnh Khâm nói với Quan Sam: "Đi theo tôi."

Mạnh Khâm thật sự quen cửa quen nẻo, vừa dẫn Quan Sam vào vừa giới thiệu: "Ồ đây mặc dù đơn sơ nhưng hương vị thì đảm bảo cô không tìm thấy được ở nơi nào khác tại Dung Việt đâu."

"Tôi nói rồi tôi không có kén chọn." Quan Sam đi bên cạnh Mạnh Khâm, anh rất cao mà cô thì chỉ đứng tới dưới cằm của anh mà thôi.

Hai người vào một phòng như phòng chơi mát chợp ngồi xuống, bàn vuông thập niên 80, ghế trúc, trên tường còn treo gàu xúc, hơi thở thôn dã nồng đậm lan toả khắp nơi.

"Chỗ này làm ăn được không?" Đường khó tìm, hoàn cảnh thì quá mức đơn sơ giản dị.

Mạnh Khâm rót cho Quan Sam một chén trà rồi mới trả lời cô: "Làm ăn rất tốt."

Quan Sam bung chén trà uống một hớp, hương trà thanh nhã thơm ngát, vị trà từ đầu lưỡi thấm đến vị giác, rất thoải mái dễ chịu.

Ông chủ cùng một cô gái phục vụ dùng gàu đem món ăn lên, lần lượt bày trên bàn: "Cứ ăn tự nhiên, bên trong vẫn còn đấy."

Mạnh Khâm cầm đĩa lên, mắt nhìn về hướng Quan Sam, thấy cô đang hào hứng nhìn cả bàn đồ ăn liền có cảm giác như trong chớp mắt cô cực kì giống một đứa con nít đang mồi mòn đợi kẹo cuối cùng cũng chờ được, rất muốn ăn mà không nỡ.

"Ném thử đi." Mạnh Khâm nói với Quan Sam.

Quan Sam nhìn Mạnh Khâm, lập tức duỗi tay gấp miếng gà quay cắn một miếng, đôi mắt bỗng dưng mở lớn: "Mềm vừa phải, hương vị tuyệt vời, quả thực không tệ."

"Không tệ thì ăn nhiều một chút." Mạnh Khâm cười cười cũng động đũa gấp thức ăn, bắt đầu ăn.

Bữa cơm này hai người tán gẫu không nhiều, toàn kiểu anh nói đông tôi nói tây. Bọn họ không biết rõ đối phương, và lại cũng đã quen kiểu trao đổi như thế này cho nên mới làm miết mà không biết mệt. Nhưng nói tới phải nói lui, Quan Sam cũng không phải là con người khô khan, Mạnh Khâm thì lại cực kì trầm ổn yên lặng cho nên hai người có nói chuyện với nhau cũng không nhiều, một lúc sau ông chủ nhập hội kể lại rất nhiều chuyện xưa, cũng nhờ thế mà Quan Sam biết rõ hơn về mối quan hệ của bọn họ, Mạnh Khâm gọi ông ấy là lão Hoàng.

Lão Hoàng trước kia là dân xã hội đen, vợ ông bị *bệnh bụi phổi (1)* phải rửa phổi uống thuốc chi tiền không ít, con trai thì bị *bệnh thiếu máu Địa Trung Hải (2)*, cứ đúng ngày là phải truyền máu cũng phải tốn tiền. Đối với người trình độ văn hoá phổ thông như lão Hoàng muốn tìm việc có thể kiếm tiền đáng hoàng còn khó hơn lên trời, từng làm khuôn vác, bán rượu giả, bưng mâm rửa bát, từng lăn lộn xã hội đen, lừa tiền, nhưng cuối cùng khi lớn tuổi vẫn trắng tay chỉ có duy nhất một điểm mạnh dùng được là sức khoẻ cường tráng cùng tài nấu ăn rèn luyện từ nhỏ.

Vợ ông là đồng hương, thanh mai trúc mã 17 tuổi đã đi theo ông, từ trước đến nay không chê ông nghèo, cùng ông chịu khổ qua ngày đầu nghèo lại mắc phải loại bệnh này, sau này thêm con trai phát hiện bị thiếu máu Địa Trung Hải, đã nghèo lại càng thêm nghèo.

Cơ duyên đưa đẩy, đồng hương của lão Hoàng chỉ ông ấy kiếm tiền bằng cách đâm thuê chém mướn, đúng là thật sự kiếm được tiền cho nên cứ tiếp tục đánh đâm như vậy. Sau này khi Mạnh Khâm quen biết ông có khuyên ông nên dừng tay lại, ông suy nghĩ một chút thấy Mạnh Khâm nói cũng đúng, công việc này đâu giống con người, không thể nào tiếp tục sống vậy nữa cho nên quyết định làm cú chót rồi nghỉ, đầu nghèo được lần cuối cùng lại xảy ra chuyện chứ.

Bị phán quyết vài năm tù, trong khoảng thời gian đó đều do Mạnh Khâm một tay chăm sóc cho vợ con ông, sau khi ra tù thì lại tìm giúp ông một chỗ như thế này, giúp ông mở tiệm cơm nhỏ an ổn sống qua ngày.

Lão Hoàng có tay nghề giỏi, con người thì ngay thẳng cộng thêm được Mạnh Khâm giúp đỡ nên rất nhanh từ người không chốn dung thân đã có thể khai trương nhà hàng nhỏ vui vẻ náo nhiệt. Có người do hâm mộ tiếng tăm tìm đến muốn hợp tác với ông, muốn giúp ông chuyển về nội thành Dung Việt mở rộng mặt tiền cửa hàng, số tiền đối phương đưa ra ông đều thẳng thắn cự tuyệt, không hề bị lung lay.

Ông nói: "Trải qua nhiều chuyện, còn phải ở tù, hiện tại chỉ muốn sống đơn giản, bình an đạm bạc qua ngày, cùng vợ con một nhà khoẻ mạnh là đã rất hạnh phúc rồi."

Quan Sam cực kì tán thành quan điểm của lão Hoàng, tuy rằng con người chỉ là một hạt cát nhỏ bé giữa không gian rộng lớn mênh mông nhưng lại có đến vô vàn những suy nghĩ khác nhau. Dù cho anh có lợi hại, giỏi giang bao nhiêu, làm được tất cả mọi việc tốt đến đâu nhưng anh vẫn không đánh bại được lúc sinh mệnh trở nên khô tàn, bị bệnh tật ăn mòn. Đứng trước sinh mệnh tất cả đều không đáng để nhắc đến.

Mạnh Khâm cùng lão Hoàng tán thành gật đầu, lão Hoàng tò mò nhìn Quan Sam: "Nhìn em không lớn tuổi lắm mà lời nói lại có cái nhìn rất sâu sắc như vậy."

"Cô ấy là bác sĩ." Mạnh Khâm vừa uống trà vừa nói.

Lão Hoàng nghe thế liền tươi cười: "Hoá ra em là bác sĩ à, khó trách. Chứng kiến nhiều cảnh sinh ly tử biệt có cảm xúc đặc biệt gì không?"

Quan Sam vừa cắn thức ăn vừa nói qua loa: "Đương nhiên là bị mất hết cảm xúc rồi."

Lão Hoàng nhìn về phía Mạnh Khâm, không lên tiếng, thầm nghĩ cô nàng này thật đúng là cái gì cũng dám nói.

Ăn uống no nê xong nói lời tạm biệt với lão Hoàng, hai người lên đường trở về nhà.

"Cô ở đâu nhĩ? Tôi đưa cô về." Mạnh Khâm mở miệng hỏi.

"Đại học Dung Y". Quan Sam thuận miệng trả lời, cô vẫn chưa rảnh để đi tìm phòng.

Mạnh Khâm không hỏi nhiều, đánh tay lái một cái, dưới chân tăng thêm lực, tốc độ xe tăng nhanh vừng vàng lao nhanh trên đường.

Rất nhanh Land Rover đã dừng trước cửa lớn đại học Dung Y. Mạnh Khâm lấy máy chụp hình từ ghế sau đưa cho Quan Sam: "Không ngờ ở chỗ này lấy máy chụp hình của cô đi, lại ở chỗ này trả nó lại cho cô."

Quan Sam nhận máy chụp hình cũng không thèm kiểm tra, hỏi ngược lại: "Tôi rất tò mò vì sao anh lại cho rằng tôi chụp trộm thứ anh cần? Hơn nữa còn vì thế mà đánh nhau với tôi."

Mạnh Khâm đương nhiên không thể nói cho Quan Sam biết nguyên nhân, anh chỉ trả lời: "Sự thật là do tôi hiểu lầm, tôi thành thật xin lỗi, còn cuối cùng là vì nguyên nhân gì tôi nghĩ rằng cô không cần thiết phải biết đâu."

"Thật không nhận ra anh thủ đoạn như vậy đó nha." Quan Sam nhướn mày cười sáng sặc.

"Tuỳ cô muốn nghĩ sao cũng được." Mạnh Khâm không để tâm cong cong khoé miệng.

Quan Sam bĩu môi nhún vai: "Uh, tôi cũng không thích quan tâm chuyện của người khác, tạm biệt."

Nói xong Quan Sam kéo cửa ghế phụ lái ra, nhảy xuống, thuận tay đóng cửa xe, động tác rất lưu loát không hề cứng nhắc.

Mạnh Khâm thấy Quan Sam vòng qua đầu xe đi về hướng trường học, nhẹ lắc đầu, lấy điện thoại di động ra nhìn sau đó chuẩn bị khởi động xe rồi đi.

Không ngờ khi đang chuẩn bị nhấn ga thì cửa sổ xe bị gõ vang lên "bộp bộp". Anh dời mắt sang nhìn, rõ ràng nhìn thấy cô ấy đi về phía trường học không hiểu sao lại vòng qua phía cửa sổ bên anh?

Anh hạ cửa sổ xe xuống, khẽ cụp mắt nhìn cô: "Còn có việc gì à?"

"Đánh cũng đã đánh, xe cũng đã ngồi, cơm cũng ăn mà tôi vẫn không biết tên anh là gì?" Quan Sam nói thẳng không hề che giấu.

"Mạnh Khâm" Mạnh Khâm thẳng thắn sáng khoái nói.

Quan Sam mở bàn tay, dựa vào cửa sổ lấy ngón tay viết trên lòng bàn tay, vừa viết vừa hỏi: "Mạnh gì Khâm gì?"

"Mạnh là Mạnh Tử, Khâm trong khâm sai." Mạnh Khâm thành thật trả lời.

Quan Sam vẽ ra tay, nhìn Mạnh Khâm nói với anh: "Tôi là Quan Sam, Quan trong Quan Vũ, còn Sam là quần áo, đừng nghĩ sai nhé."

Nói xong cô quay người, vừa đi vừa theo thói quen nâng tay phải lên vẫy vẫy giữa không trung.

Mạnh Khâm nhìn theo bóng lưng cô cười nhẹ một tiếng, sau đó khởi động xe lái xe rồi đi.

Sáng thứ hai, Quan Sam ra quán cà phê cạnh bệnh viện mua cà phê, vừa vào liền thấy người đàn ông đang đứng trước quầy. Hôm nay anh mặc áo khoác mỏng, người đứng thẳng tắp, đứng bừa một chỗ cũng khiến người khác khó lòng dời mắt trước cảnh đẹp.

Cô đi tới rất tự nhiên chào hỏi: "Thật là khéo?"

Mạnh Khâm liếc mắt nhìn gương mặt sáng rỡ xinh đẹp, không khỏi cười một tiếng: "Uống gì không?"

"Sao khách khí thế?" Quan Sam đặt hai tay trên quầy nhìn menu, đưa thẻ cho nhân viên phục vụ nói: "Tôi muốn một ly cà phê Americano, tính luôn tiền của anh ấy vào phần của tôi."

"Được." Nhân viên phục vụ quẹt thẻ rồi trả lại Quan Sam, sau đó liền đi pha cà phê.

"Tôi không có thói quen để phụ nữ trả tiền dù chỉ là một ly cà phê." Mạnh Khâm nhìn Quan Sam nói với cô.

Quan Sam lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình: "Không nhìn ra được anh lại có chủ nghĩa đàn ông như vậy, trên thế giới này nam nữ đều bình đẳng như nhau, đâu nhất thiết phải đàn ông trả tiền chứ?"

Mạnh Khâm bày tỏ ý kiến: "Người khác thế nào tôi không quan tâm, nhưng đây là thói quen của tôi."

"Vậy anh có khả năng cần phải thay đổi thói quen của mình đấy."

"Tôi cảm thấy không cần thiết."

"Thưa anh, cà phê đen của anh đây, còn đây là Americano của chị" Nhân viên phục vụ đưa hai ly cà phê đẩy đến trước mặt hai người.

Quan Sam lấy ly của cô chuẩn bị rồi đi, trước khi đi còn nói với anh: "Anh cũng có thể lý giải là anh lại thiếu nợ tôi một lần nữa."

Sau khi Quan Sam rời đi, Mạnh Khâm bật cười bụng lấy ly cà phê còn lại lên uống, nhanh chóng đi ra khỏi quán cà phê.

Chú thích:

(1) Bệnh bụi phổi: Bệnh bụi phổi là bệnh do thở hít phải những hạt nhỏ các chất liệu, nói chung là các chất vô cơ (chất khoáng), trong thời gian dài. Chúng có thể gây ra co thắt phế quản (gọi là hen nghề nghiệp), gây ra viêm phế quản tắc nghẽn hoặc ung thư phổi,...

(2) Bệnh thiếu máu Địa Trung Hải: là một căn bệnh bẩm sinh. Bệnh thiếu máu địa trung hải là căn bệnh mà số lượng tế bào hồng cầu và hemoglobin ít hơn bình thường do những rối loạn máu di truyền gây ra. Bởi vì vai trò của hemoglobin trong cơ thể vô cùng quan trọng nên người bị bệnh thiếu máu địa

trung hải sẽ bị giảm chất lượng sống khi thường xuyên bị mệt mỏi, chóng mặt, đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Khoa chỉnh hình bệnh viện Văn Hoa.

Sau khi trở về, Quan Sam vừa mới đặt mông lên ghế đã bị điện thoại của chủ nhiệm Trần gọi đến phòng làm việc của ông.

Chủ nhiệm Trần, Trần Chương Xây là bác sĩ chủ nhiệm khoa xương, bác sĩ cấp cao, toàn bộ khoa chỉnh hình đều do ông quản lý, là lão làng nhiều kinh nghiệm, khi nói chuyện, làm việc đều rất cẩn thận, đây là bác sĩ vài chục năm nhưng không hề bị trách cứ bất cứ việc gì, cực kì giỏi.

Tính ra chủ nhiệm Trần và viện trưởng Giản Nhạc An thực tập cùng thời, về sau biết Quan Sam là học trò của Giản Nhạc An thì liên tục làm phiền muốn đoạt người, ngay cả khi chơi mặt chược còn đem Quan Sam làm tiền cược. Giản Nhạc An lại khá bình thản bởi vì ông biết rõ tính cách của Quan Sam, không lo đệ tử sẽ bị giành mất. Trần Chương Xây không thể đào tặc được học trò của ông thì cảm thấy cực kì tiếc nuối, không ngờ vài năm sau nha đầu này lại chuyển đến tay ông.

"Chủ nhiệm Trần, bác tìm cháu?" Quan Sam gõ cửa phòng làm việc của chủ nhiệm Trần hỏi.

"Đến đây tiểu Quan, vào ngồi đi." Chủ nhiệm Trần vẫy vẫy tay gọi Quan Sam tới.

Quan Sam tươi cười đi vào, ngồi xuống ghế đối diện chủ nhiệm Trần, chờ đối phương nói chuyện.

"Là thế này, bác muốn phân công đệ tử cho cháu." Chủ nhiệm Trần đem sơ yếu lí lịch đưa cho Quan Sam.

Quan Sam nhận lấy, mới vừa liếc qua ảnh chụp sau lưng đã có người gõ cửa: "Chủ nhiệm Trần."

"Vào đi."

Quan Sam tựa lưng vào ghế nghiêng đầu nhìn, lại so sánh với sơ yếu lí lịch, đúng là cậu ta, người đến là bác sĩ cấp cứu Bạch.

"Đây là Bạch Hạo, bác sĩ Bạch chuyên khoa năm cuối, giao lại cho cháu." Chủ nhiệm Trần trực tiếp giới thiệu người.

Quan Sam nâng trán nhìn về phía Bạch Hạo, hiển nhiên đối phương cũng có vẻ bất ngờ, cô hỏi: "Cậu không phải ở khoa cấp cứu sao? Tại sao lại chạy qua khoa chỉnh hình?"

"Chuyên khoa của em là khoa chỉnh hình, thật ra là làm tạm thời ở khoa cấp cứu một tháng, bây giờ mới trở về." Bạch Hạo mặc dù cảm thấy mơ hồ nhưng vẫn trả lời vấn đề của Quan Sam.

"Chuyên khoa năm cuối phải có giáo viên hướng dẫn mới đúng chứ, sao lại không có?" Quan Sam lại hỏi.

Chủ nhiệm Trần cướp lời: "Thầy giáo của bác sĩ Bạch xuất ngoại trao đổi một năm."

"Chủ nhiệm Trần, ý của bác là?" Bạch Hạo hỏi.

"Về sau cô giáo Quan sẽ hướng dẫn em, cố gắng mà học hỏi." chủ nhiệm Trần lời ít ý nhiều nói với Bạch Hạo.

Bạch Hạo cuối cùng cũng hiểu được hoá ra gọi cậu đến đây để kiểm giáo viên hướng dẫn, đúng là cậu ta muốn làm việc với giáo viên nhưng người này, vì sao hết lần này tới lần khác đều gặp phải người này vậy?

"Chủ nhiệm Trần, ý của bác là bác sĩ Quan làm giáo viên hướng dẫn của cháu sao?"

Chủ nhiệm Trần nở nụ cười: "Như thế nào, cháu đừng nói với bác là cháu không hài lòng đó nha, cháu nên biết được làm với giáo sư Quan là phúc phận lớn đó."

"Cháu không phải có ý này, nhưng tốt xấu gì bác cũng phải báo cháu một tiếng trước chứ." Bây giờ Bạch Hạo đúng là không biết làm sao mới phải.

"Chủ nhiệm Trần, xem ra bác sĩ Bạch cũng không thật sự đồng ý, cháu thấy..." Quan Sam vội vàng trả lại hàng.

Bạch Hạo đâm lao phải theo lao, thấy Quan Sam nói như vậy nên chỉ có thể vội vàng lác đầu: "Cũng không phải có ý này."

"Bác sĩ Bạch, cậu đi ra ngoài trước đi, bác còn có việc muốn nói với giáo sư Quan." Chủ nhiệm Trần nghĩ để hai người này nói chuyện ở đây không tốt lắm, chỉ cần thu phục được Quan Sam là mọi chuyện đều tốt đẹp.

Bạch Hạo nhìn qua Quan Sam, không nhìn ra được biểu cảm của cô, vui buồn cũng không rõ, không có cách nào khác đành gật đầu rồi xoay người đi ra ngoài.

Sau khi Bạch Hạo ra ngoài, Quan Sam thật sự không nhịn được nữa: "Chủ nhiệm Trần, bác có thể đừng đưa cho cháu việc khó khăn như vậy được không? Cháu đã đủ bận rồi, làm gì còn có thời gian dạy học trò."

"Chao ôi, bố của Bạch Hạo là nhà đầu tư lớn của bệnh viện, người ta nghe thấy đại danh giáo sư Quan của cháu nên họ chỉ đích danh cháu thu nhận con trai họ. Thấy giáo của cháu cũng biết với tính cách cháu chắc chắn sẽ từ chối, nhưng cháu cũng phải biết rõ rằng người làm ăn rất thủ đoạn, bất kể thế nào cũng phải vì bệnh viện mà suy nghĩ, cho nên bác đồng ý ra tay giúp đỡ thầy của cháu." Giáo sư Trần nói xong nguyên nhân thì bắt đầu chỉ dẫn từng bước, hết sức tận tâm khuyên bảo: "Tiểu Quan, cháu coi như là vì sự phát triển của bệnh viện mà thu nhận nó đi, lại nói đứa trẻ này tư chất quả thật không tệ. Một thời gian nữa nhất định có thể tự mình làm việc."

Khi Quan Sam nhận chức danh phó chủ nhiệm đã đoán được sẽ có một ngày như thế này, chỉ là không đoán được nó lại đến nhanh như vậy. Hiện tại đâm lao phải theo lao, công phu cần nhẫn của chủ nhiệm Trần đúng là hạng nhất, cô cũng không muốn thầy mình khó xử, bắt đắc dĩ âm thầm thở dài, nhìn về phía chủ nhiệm Trần: "Vâng, chủ nhiệm Trần, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, đừng không có việc gì lại nhét học trò cho cháu, cháu vẫn còn nhỏ tuổi lắm."

Chủ nhiệm Trần nghe xong cười haha: "Đúng, cháu đương nhiên là nhỏ tuổi nhưng ai mà tin được một cô gái hơn 20 tuổi đã là phó chủ nhiệm, hơn nữa còn là giáo sư đại học, thật sự rất hâm mộ thầy của cháu, thu nhận được một đứa học trò tốt như cháu."

"Chủ nhiệm Trần, bác đừng đề cao cháu như thế." Quan Sam cười nhẹ: "Dù sao cháu cũng nói trước, ở chỗ của cháu không dùng quan hệ, làm sai không dùng tình cảm để giải quyết, đây là nguyên tắc của cháu."

"Cháu đó, thật y như lão Giản". Chủ nhiệm Trần cười cười nhìn Quan Sam, lập tức lắc đầu khoát khoát tay: "Không phải, cháu còn bướng bỉnh hơn lão Giản."

Quan Sam cũng cười theo, dựa theo tính cách của cô tuyệt đối sẽ không đồng ý, nhưng mà bệnh viện trong nước không thể so sánh với nước ngoài, thật sự không dễ dàng, chức danh càng cao thì càng khó, không phải anh chỉ cần giải phẫu, y thuật cao siêu là được, giải quyết vấn đề hành chính mới là một môn nghệ thuật cao thâm.

Giản An là nhân tài học thuật giống với Quan Sam nên khi đối mặt với quan hệ giữa người với người thì kém hơn nhiều, toàn cứng đầu nói một không nói hai, nhưng đúng là có vài người không thể trực tiếp đắc tội, dù sao người ta cũng chiếu cố bệnh viện, thôi thì cũng không phải chuyện lớn gì cho nên cô sẽ giữ mặt mũi giúp thầy mình.

Lại nói, Bạch Hạo là chuyên khoa năm cuối nên cũng không phải hướng dẫn cả đời, rất nhanh có thể tốt nghiệp, cô không còn cần cái danh cô giáo này nữa.

"Vậy cháu ra ngoài đây." Quan Sam đứng dậy gật đầu với chủ nhiệm Trần, cầm lấy lý lịch của Bạch Hạo xoay người rời đi.

Vừa ra khỏi phòng làm việc đã thấy Bạch Hạo đang đợi ở ngoài, cậu ta trông thấy Quan Sam đi ra, tiến không được mà lui cũng không xong. Đầu gối cô gái nhỏ nhắn kia lại là bác sĩ, phó chủ nhiệm khoa chỉnh hình, bây giờ còn có khả năng lớn trở thành cô giáo của cậu ta. Cậu ta cuối cùng cũng rõ ràng cô ấy nói hẹn gặp lại là có ý gì.

Quan Sam nhìn thấy Bạch Hạo, vẫy tay với cậu: "Cậu lại đây."

Bạch Hạo vừa nghe liền lặng lẽ nhắm hai mắt lại, có chút ảo não mở mắt ra, khẽ gật đầu đi đến chỗ Quan Sam: "Bác sĩ Quan."

"Cô giáo Quan." Quan Sam chỉnh lại.

"Hả?" Bạch Hạo bỗng dưng ngừng đầu, không hề nghĩ ngợi liền mở miệng: "Em cho rằng cô sẽ không đồng ý."

Quan Sam đem tài liệu của Bạch Hạo ném lên trên tay cậu ta, lập tức nhét hai tay vào túi, vòng qua cậu ta đi về phía trước, vừa đi vừa hỏi: "Vậy cậu cảm thấy tốt hay là không tốt?"

Đương nhiên không tốt, Bạch Hạo âm thầm oán hận, cậu ta phải gọi cô gái này là cô giáo, chuyện này vẫn khiến cậu mặt đỏ tim đập dồn dập như cô gái nhỏ, thật vẫn còn ngượng miệng.

"Tốt." Lời nói đến bên miệng lại thay đổi, còn bày vẻ mặt nịnh bợ: "Có thể học với cô giáo Quan là may mắn của em"

"Đừng nói nữa." Quan Sam đứng lại xoay người ngừng đầu nhìn Bạch Hạo, nói tiếp với cậu ta: "Tôi không thích vỗ mông ngựa cho nên nếu cậu có bản lĩnh thật sự thì tôi có thể nhìn thấy được, nhưng ngược lại nếu chỉ vì thân phận của mình mà vào được đây, chỗ tôi không thể chấp nhận cậu."

Bạch Hạo nghe xong cảm thấy được Quan Sam đã biết rõ thân phận của mình, vì vậy cậu ta vội vàng hỏi: "Cô Quan, có phải cô nghe được điều gì không?"

"Lỗi tại tôi không được tốt cho lắm." Quan Sam dừng một chút nhìn về phía Bạch Hạo: "Nghĩ thêm về bệnh nhân của cậu, bớt nghĩ mấy chuyện này đi"

"Em biết rõ rồi." Bạch Hạo gật đầu, trong lòng không hiểu sao có một tia thất vọng xẹt qua, có chút không thoải mái.

"Kiểm tra phòng." Quan Sam bấm nút thang máy nói với Bạch Hạo.

Thang máy vừa mở ra, Mạnh Khâm đã đứng ở bên trong, trông thấy hai người sắp sửa đi tới thì khẽ nhường chỗ. Quan Sam ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt đầy ma lực của Mạnh Khâm gật đầu cười một tiếng, không lên tiếng mà lập tức đi vào. Bạch Hạo ở sau lưng cô đi vào ấn tầng trệt, cửa thang máy khép lại lần nữa.

"Cô giáo Quan, nghe nói cô gia nhập MSF nhiều năm rồi đúng không?" Bạch Hạo chủ động hỏi thăm hoá giải sự lúng túng trong thang máy.

"Uh." Quan Sam trả lời một chữ.

"Em có thể tham gia không?" Khi Bạch Hạo hỏi vấn đề này giọng nói như chú chim sẻ nhỏ tung tăng, dường như cảm giác mát mát vừa nảy nháy mắt đã bị đề tài này thổi bay.

Quan Sam nhìn Bạch Hạo nói: "Tổ chức cứu trợ nhân đạo không phải chỉ dựa vào một lòng nhiệt huyết của cậu là được, ngoại trừ kỹ năng nghiệp vụ ra cậu còn phải hiểu rõ bản thân mình có thể thật sự vứt bỏ mọi thứ hay không, suy nghĩ cẩn thận rồi nói chuyện gia nhập sau."

Quả nhiên Bạch Hạo nghe xong thì như quả bóng cao su xì hơi, cả người cảm thấy cực kì thất vọng. Cậu ta đã từng đề cập đến vấn đề này nhưng lại bị bỏ nặng cho té tát mặt mày, từ đó về sau cũng không suy nghĩ đến nó nữa, nhưng từ khi gặp Quan Sam trẻ tuổi và nghe được một ít sự tích về cô, ngọn lửa nhiệt huyết quyết tâm như đang dấy lên trong nội tâm của cậu. Cậu ta thật sự rất muốn đi, một lời không thể diễn tả hết được.

Cửa thang máy mở ra, Bạch Hạo cúi đầu nói với Quan Sam: "Em đi kiểm tra phòng."

Nói xong Bạch Hạo nhanh chóng ra khỏi thang máy, cửa thang máy khép lại một lần nữa, Mạnh Khâm sau lưng mới mở miệng: "Bác sĩ Quan không ra ở tầng trệt à."

Quan Sam khẽ lui về sau một bước, đứng song song với Mạnh Khâm, không chút hoang mang lập tức hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Café dễ uống không?"

"Café đen đều có một vị, không có gì dễ uống hay không dễ uống cả."

Quan Sam khẽ dựa phía sau, nhướn mày nhìn Mạnh Khâm: "Đương nhiên là không giống nhau, đó là do tôi mua cho anh mà."

Mạnh Khâm đang muốn nói thì cửa thang máy mở ra. Quan Sam đứng thẳng người đi ra ngoài. Mạnh Khâm nhìn tầng trệt cũng đi ra ngoài.

Quan Sam đẩy cửa phòng 9V1 ra, Cao Trạ đang nằm trên giường nghịch điện thoại, nghe thấy tiếng động liền nâng mắt nhìn. Một mỹ nữ mặc áo bác sĩ đi đến, cậu ta đem điện thoại quăng sang một bên, trung ra vẻ mặt tươi cười nói: "Mới sáng sớm đã "mặc đồng phục" đi dạy bảo à, có vẻ không tốt lắm đâu nhỉ? Thật đúng là làm việc có hiệu quả, tôi chỉ nói có một lời mà thật sự đến đây rồi này."

"Có thể không đến sao?" Quan Sam đi đến cuối giường bệnh, cầm bảng biểu đăng kí kiểm tra phòng mở ra nhìn Cao Trạ, cười mỉm: "Chân bị như vậy còn kiếm cách để rải thính hả?"

"Vậy bác sĩ Quan giúp cậu ta chặt gãy cái chân còn lại đi." giọng nói trầm thấp của người đàn ông sau lưng vang lên trong phòng bệnh trống trải.

"Anh!". Cao Trạ nhíu lông mày nhìn về phía Mạnh Khâm như đang nhắc nhở anh ở đây có người ngoài đừng quăng hết mặt mũi của cậu ta đi như vậy chứ, tiếp theo nhìn qua Quan Sam hỏi: "Cô là bác sĩ à?"

Quan Sam cẩn thận nhìn vết thương của Cao Trạ, sau đó nhìn và kí tên vào bảng đăng kí kiểm tra phòng, không ngẩng đầu mở miệng nói: "Bác sĩ điều trị Hứa bạn cấp cứu cho nên tôi giúp anh ấy kiểm tra phòng. Bị thương gân cốt thì phải một trăm ngày, cậu còn bị tổn thương cơ chân, có một số việc dù không chịu được cũng vẫn phải kiên nhẫn nếu không sẽ thành nửa tàn tật đó, không phải đơn giản chỉ nhẫn nhịn nhất thời đâu."

Khép bảng đăng kí kiểm tra phòng lại, đặt vào bên trong cái kẹp cuối giường. Lúc này Quan Sam mới ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đầy mồ mị của Cao Trạ tiếp tục bổ sung: "Lời bác sĩ nói đều không xuôi tai nhưng cũng vì muốn tốt cho bệnh nhân thôi."

Mạnh Khâm ngồi một bên xem chuyện vui, người trên giường bệnh là vẻ mặt không thể tin nổi, bên giường bệnh lại là vẻ mặt của người giải quyết việc chung. Lâu rồi không nhìn thấy vẻ mặt bị áp bức đến nghẹn chết của tiểu tử này.

Quan Sam nói xong cũng không thêm để ý đến bộ dạng của đối phương, xoay người rời đi, đi được hai bước thì dừng lại nhìn về phía Mạnh Khâm: "À đúng rồi, còn anh nữa, uống café thì đừng có hút thuốc, không tốt cho sức khoẻ."

Mạnh Khâm hứng thú nhìn Quan Sam rời đi, bỗng dưng cười lớn, sao cô ấy biết mình vừa mới hút thuốc nhỉ?

Cao Trạ cuối cùng cũng tỉnh táo lại, chỉ vào miệng hỏi: "Anh, có phải em vừa mới bị phụ nữ lên lớp không?"

"Chuyện rõ như ban ngày."

"Người phụ nữ này lên lớp em còn coi được, còn dám lên lớp với anh.... Ai cho cô ta gan lớn vậy?" Con mắt Cao Trạm lồi ra trừng lớn, cậu ta nhìn Mạnh Khâm ngây ngô cười: "Nhưng mà em thích."

Mạnh Khâm nhìn thấy dáng vẻ của Cao Trạ, không còn gì để nói.

Cao Trạ tiếp tục thao thao bất tuyệt, còn tính đứng dậy, bộ dáng nóng lòng muốn thử: "Không được, em muốn nói chuyện với viện trưởng, em muốn cô bác sĩ xinh đẹp kia, ngay lập tức, ngay lập tức,...."

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Bác sĩ Quan, tốt quá tìm được cô rồi."

Quan Sam hết tiết giảng từ viện y trở về thì gặp bác sĩ Hứa đang tìm cô, cô thấy sắc mặt bác sĩ Hứa không được tốt lắm liền chủ động mở miệng hỏi: "Bác sĩ Hứa, có chuyện gì vậy?"

Bác sĩ Hứa lặng lẽ thờ dài một tiếng mới nói với Quan Sam: "Bệnh nhân phòng 9V1 khó hầu hạ quá."

"Là quyền vương đó hả?" Quan Sam nhớ tới buổi sáng cậu ta bắt gặp ánh mắt cô thì cả người run rẩy, ngay từ đầu cô đã không có chút cảm tình với cái người giống chồng khua chiêng nhập bệnh viện như cậu ta rồi.

"Cậu ta la hét đòi đòi bác sĩ điều trị, bây giờ tôi còn không vào được phòng bệnh nữa đây." Bác sĩ Hứa hơi ngượng khi nói lời này, ai đòi có bệnh nhân nào lại nhốt bác sĩ ngoài cửa chứ.

Quan Sam gật đầu: "Chuyện này anh phải tìm chủ nhiệm Trần, tìm tôi tôi cũng không nghĩ ra cách giúp đâu."

Bác sĩ Hứa không nói rõ chỉ lắc đầu: "Trời ơi, hiện tại chỉ mỗi cô mới có thể vào phòng đó thôi."

"Tôi? Tại sao?" Quan Sam có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Quyền vương đó, cậu ta muốn đòi bác sĩ, còn chỉ đích danh bác sĩ Quan đây."

"Tôi?" Quan Sam chỉ vào mình cười khúc khích: "Nói đùa cái gì thế?"

Bác sĩ Hứa khẳng định gật đầu: "Tôi bây giờ làm gì có tâm trạng mà đùa giỡn với bác sĩ Quan chứ, người ta là quyền vương đấy, là nhân vật của công chúng. Nếu như cậu ta nói với bên ngoài bệnh viện của chúng ta không tốt, thậm chí trách móc bệnh viện của chúng ta, trách cả tôi vậy thì thật sự là chấm hết rồi."

Quan Sam buồn cười nhìn bác sĩ Hứa: "Tính cách của cậu ta như vậy mà cũng có sức ảnh hưởng tới công chúng ư? Thật không biết mấy nữ sinh kia thích cậu ta chỗ nào? Trách móc ư? Cậu ta cho là cậu ta là ai chứ?"

"Bác sĩ Quan, giúp đỡ một chút đi." Bác sĩ Hứa chấp tay trước ngực nhìn Quan Sam, thời gian qua anh ta thận trọng từ lời nói đến hành động, sắp tới có khả năng sẽ được đề bạt nên không thể để ngay thời điểm mấu chốt như thế này mà bị trách phạt được.

"Vậy người nhà của cậu ta đâu rồi? Cái người đàn ông ở bên cạnh cậu ta đó." Quan Sam nghĩ đến Mạnh Khâm, theo lý nếu như Mạnh Khâm ở đó sẽ không để Cao Trạ tự ý làm xằng làm bậy đâu nhỉ?

Bác sĩ Hứa nghe xong lắc đầu than thở: "Trời, cũng vì anh của cậu ta không có ở đó cậu ta mới hận không thể đem cả phòng cấp cứu của chúng ta phá nát, cứ mở miệng là một tiếng trách móc, chủ nhiệm Trần cũng không có cách nào, kêu chờ cô về giúp đỡ."

Quan Sam nghe thấy thế là hiểu rồi, cũng đứng thôi, Mạnh Khâm tùy tiện nói một câu, léc mắt một cái, Cao Trạ chỉ có thể cầm nín không dám phản kháng, sao có thể để cho cậu ta mở miệng ngậm miệng toàn trách móc còn quấy ả đòi đòi bác sĩ nữa chứ.

"Được rồi, được rồi, tôi qua đó xem một chút." Quan Sam thấy mặt bác sĩ Hứa đầy đau khổ gật đầu với cô nở nụ cười, ngay sau đó xoay người đi vào thang máy.

Đến phòng 9V1, Quan Sam đẩy cửa đi vào, vừa vào đã thấy Cao Trạ đang chuẩn bị ném gối thì dừng lại giữa không trung không ném đi nữa, đổi thành khuôn mặt tươi cười nhìn Quan Sam: "Chị đến rồi sao?"

Quan Sam nghe thấy âm thanh dịu dàng thế này thì toàn thân nhanh chóng nổi hết da gà, cô đi tới, sắc mặt không đổi: "Nghe nói Cao tiên sinh chỉ đích danh muốn đổi tôi thành bác sĩ điều trị?"

"Đúng vậy." Cao Trạmlấy gối để lại chỗ cũ, tìm tư thế thoải mái dựa vào liếc nhìn Quan Sam, khuôn mặt cười nịnh nọt: "Tôi muốn chị."

"Tôi không phải bác sĩ riêng của cậu."

"Tôi có thể để cho chị trở thành bác sĩ riêng của tôi."

Quan Sam đứng ở cuối giường nhìn Cao Trạml: "Nói như thế thì có phải tôi nên cảm thấy vinh hạnh hay không?"

Cao Trạmgật đầu: "Tôi thấy chị thật sự là người có vinh hạnh đó."

"Hừ, Mạnh Khâm đâu rồi?" Quan Sam đổi chủ đề nói chuyện, có ý tạo cảm giác cực kì ái muội.

Cao Trạmvừa nghe xong, dáng vẻ tươi cười liền cứng ngắt, cuối cùng trong đôi mắt đào hoa kia rõ ràng có chút nghi hoặc: "Chị hỏi anh tôi làm gì?"

Quan Sam cười cười lúm đồng tiền lộ ra, khoe mắt vui vẻ, cả người như chìm đắm trong không khí hạnh phúc, cô không nhanh không chậm nói: "Đương nhiên là muốn biết, hơn nữa tôi để nghị cậu nên khách khí với tôi một chút, dù sao thì tôi với anh cậu..."

Cao Trạmvừa nghe liền ngồi dậy dựa vào cái chân đầu của cậu ta, hít một hơi chờ giảm bớt đau đớn mới nhìn chằm chằm hỏi Quan Sam: "Chị với anh tôi như vậy là sao? Hai người có quan hệ gì?"

"Uh." Quan Sam không chút hoang mang, đem hai tay đặt trên bàn ở giường bệnh, nụ cười trên mặt càng ngày càng tươi: "Cậu cảm thấy quan hệ như thế nào thì chính là quan hệ như thế đó."

"Không thể nào." Cao Trạmkhông tin, cậu ta biết Mạnh Khâm nhiều năm như thế, người này đối với phụ nữ hoàn toàn như vật cách điện vậy đó, người phụ nữ trước mắt quả thực rất đẹp nhưng cũng không thể cùng anh ấy có bất cứ quan hệ gì được.

"Mọi thứ đều có thể." Quan Sam dừng lại một chút rồi tiếp tục: "Đã như vậy rồi cậu còn muốn tôi làm nữa không?"

"Đương nhiên muốn." Cao Trạmkhông thêm tin, Mạnh Khâm có phụ nữ tại sao một chút tin tức cậu ta cũng không biết, không hợp logic, không có đạo lý mà.

Quan Sam gật đầu: "Được, sau này sẽ hối hận."

Cao Trạmcười haha một tiếng: "Cuộc đời của Cao Trạmtôi không có chuyện sau này phải hối hận đâu."

Nói đến hối hận, ngày thứ hai Cao Trạmdã nhanh chóng hối hận rồi, khi Quan Sam đến kiểm tra phòng đều dẫn theo một đám thực tập sinh bình phẩm từ đầu đến chân vị quyền vương này, coi cơ thể con người như tiêu bản để quan sát, cậu ta cảm thấy mình như cá nằm trên thớt mặc người ta chém giết không thể phản kháng.

Cậu không nên đắc tội với phụ nữ mà, nhất là với bác sĩ Quan không lộ chút hi vọng này.

Hơn nữa làm cậu khóc cạn nước mắt chính là anh trai Mạnh Khâm thật sự phối hợp với sự kiểm tra của bác sĩ Quan, bác sĩ Quan nói gì anh ấy cũng nhanh chóng làm theo, rõ ràng biết đối phương đang đùa giỡn cậu mà còn nghe lời răm rắp như học trò của người ta vậy. Cậu đây đâu phải đến đường bệnh, là tới chịu tội mới đúng.

Cậu thật sự bắt đầu tin lời nói của Quan Sam, hai người bọn họ ăn ý mưu đồ, cô nói anh làm, không cần giải thích trao đổi, có thể kẻ xướng người họa lẽ nào thật sự hai người này có bí mật không thể nói? Thật sự có quan hệ khó nói?

Cứ thế trong vòng một tuần lễ Quan Sam mỗi ngày đều kiểm tra, Cao Trạmcảm giác như mình mỗi ngày đều bị người ta bày đủ trò đùa giỡn, cái chính là chân cậu ta bị đau cho nên không thể nào xác đối phương được. Bác sĩ là do mình yêu cầu đổi, anh trai thì lại cực kì phối hợp, cậu thật sự không chịu đựng nổi nữa rồi.

Cuối cùng cậu hạ quyết tâm coi như què chân cũng muốn xuất viện, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì cậu sẽ phải chuyển viện ngay, chuyển luôn sang bệnh viện tâm thần.

Vốn dĩ muốn ở bệnh viện để tránh bị làm phiền, xem ra về nhà vẫn tốt hơn, nhà mới là cảng tránh gió, là nơi bình yên của cậu.

Mạnh Khâm lại hoàn toàn không đồng tình với Cao Trạml, ngược lại còn nói: "Tự gây họa không thể sống."

Ngày xuất viện bầu trời trong xanh, Cao Trạmnั่ง *xe bảo mẫu* (1) đi trước còn Mạnh Khâm ở lại giải quyết thủ tục xuất viện, sau khi làm xong anh nghĩ nên nói với Quan Sam một tiếng cảm ơn.

Chưa kịp đến khoa chỉnh hình đã trông thấy cô chạy như bay và một bác sĩ nam vội vã theo phía sau chạy về một hướng khác, gặp tình cảnh như thế này anh cũng không tiện quấy rầy vì vậy liền xoay người rồi đi.

Đi đến bãi đậu xe có mấy người đang thảo luận: "Anh có thấy cảnh sát giao thông được đưa vào sau không, người đầy máu, không biết có thể cứu sống không?"

"Nếu thật sự không cứu được thì thật đau xót, tôi thấy cảnh sát giao thông vẫn còn trẻ tuổi, người ta còn trẻ như vậy mà."

Mạnh Khâm chuẩn bị lên xe thì di động đổ chuông, lúc nghe điện thoại thần sắc liền thay đổi, nhanh chóng chạy ngược lại.

Khu cấp cứu

Phòng cấp cứu số 1, giường cấp cứu, tất cả đều là máu, màu trắng đã nhuộm thành đỏ, nhìn thật ghê tởm khiến người khác phải đau tim.

Quan Sam và Bạch Hạo chạy vào phòng cấp cứu hỏi: "Tình huống như thế nào?"

"Tai nạn xe, cơ thể gãy xương nhiều chỗ, nghiêm trọng nhất là chân, nghi ngờ chấn thương não."

"Mở khí quản, cho thở máy, chiếu X-quang, CT não, chuẩn bị phòng phẫu thuật." Quan Sam dặn dò.

Cùng lúc đó Chu Tử Thần chạy vào, sững sờ một giây khi thấy Quan Sam ở bên trong, lập tức nhìn về phía người bị thương hỏi thăm tình trạng, tiến hành kiểm tra sơ bộ.

"Mạch đập càng ngày càng thấp, huyết áp tăng cao." Y tá ở bên vội vàng báo cáo.

"Áp lực nội sọ tăng cao, xuất huyết não, bác sĩ Chu không thể đợi thêm được nữa." Quan Sam nhìn Chu Tử Thần, đáng vẻ nghiêm túc.

Chu Tử Thần nhìn Quan Sam không lên tiếng, những gì cô nói đều đúng cả, anh hỏi y tá: "Người nhà đã tới chưa?"

"Người nhà ở bên ngoài, vừa mới tới."

"Lập tức chuẩn bị phẫu thuật, tôi ra nói chuyện với người nhà." Chu Tử Thần nói xong mắt nhìn Quan Sam: "Chân như thế nào rồi?"

Kết quả kiểm tra còn chưa có, Quan Sam không thể kết luận 100%, nhưng mà vừa rồi cô đã kiểm tra sơ, chắc sẽ không có gì khác biệt, có khả năng không giữ được nữa.

"Xem sơ bộ thấy chân bị xuất huyết nhiều, chắc là tổn thương động mạch, nếu không có khả năng khâu lại thì chỉ có thể cưa chân, đây là phương án xấu nhất." Quan Sam nói với Chu Tử Thần.

Phẫu thuật gần mười tiếng, tính mạng mong manh của cảnh sát giao thông dạo một vòng ở quý môn quan cũng được kéo trở về, giữ được mạng nhưng lại không giữ được chân, phải cắt bỏ một chân.

Quan Sam từ phòng phẫu thuật đi ra đã thấy khuôn mặt Mạnh Khâm nghiêm trọng đứng cách đó không xa. Anh cứ như vậy đứng dựa vào cửa sổ, khắp người đầy vẻ buồn bã thì chớ lại gần, không nói lời nào cứ đứng đấy như hoàn toàn tách biệt với thế gian.

Chưa bao giờ cô thấy đáng vẻ này của Mạnh Khâm, cô tháo khẩu trang cùng mũ phẫu thuật, đi về hướng Mạnh Khâm.

"Sao anh lại ở chỗ này?" Quan Sam đi tới hỏi thăm.

Mạnh Khâm nhìn thoáng qua Quan Sam, đôi mắt xuyên qua cô, anh không nói hai lời, đứng phải bả vai Quan Sam cũng chẳng quan tâm, đi thẳng đến cửa phòng mổ.

Quan Sam xoay người nhìn sang, bác sĩ vừa đi ra đang cùng Mạnh Khâm nói gì đó, không ngừng lắc đầu. Sau đó cô trông thấy một người phụ nữ dắt một bé trai chạy tới, mới nghe bác sĩ nói được hai câu, nước mắt liền trào ra, nếu không phải Mạnh Khâm đỡ chị ấy thì có khả năng chị ấy đã té trên đất luôn rồi.

Sau đó, cô trông thấy chiếc giường được đẩy từ phòng phẫu thuật ra, màu trắng trùm lên phía trên. Người phụ nữ không thèm quan tâm đồ rập đến bên giường khóc lóc, cô nhìn thấy tay Mạnh Khâm siết chặt bên người.

Cuối cùng bọn họ theo giường phẫu thuật kia biết mất khỏi tầm mắt của Quan Sam.

Chu Tử Thần không biết từ nơi nào chạy tới, trao đổi vài lời với bác sĩ vừa nãy nói chuyện với Mạnh Khâm, nhìn thấy Quan Sam thì đi đến phía cô.

"Vất vả rồi bác sĩ Quan."

"Anh cũng vất vả rồi." Quan Sam đáp lễ một câu, dừng một chút tiếp tục hỏi: "Vừa rồi bác sĩ kia làm phẫu thuật gì vậy, hình như không thể cứu được."

Chu Tử Thần nghe xong mặt mang vẻ tiếc nuối: "Người đó ở trong vụ tai nạn của cảnh sát giao thông, hình như là do cứu người mới bị thương, chấn thương não quá nghiêm trọng cứu không được."

"Tôi về trước đây, cảnh sát giao thông kia có chuyện gì thì báo cho tôi biết." Quan Sam nói xong chuẩn bị rời đi.

"Bác sĩ Quan." Chu Tử Thần gọi cô: "Khoa giải phẫu thần kinh mới thích hợp với cô."

Quan Sam xoay người: "Anh chẳng qua chỉ muốn so tài cao thấp với tôi mà thôi."

"Đó cũng là một trong những nguyên nhân." Chu Tử Thần cũng không phủ nhận.

Quan Sam cười cười xoay người rời đi.

Chú thích:

(1) *Xe bảo mẫu*: xe máy điện viên hay đi, khoang xe khá rộng.

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Quan Sam thay đồ phẫu thuật ra, trở lại phòng làm việc mới rảnh tay xem tin tức tai nạn giao thông hôm nay.

Lái xe lạc tay lái đâm vào làn đường dành cho đi bộ, sau khi tông trúng người, gây tai nạn bỏ chạy thì bị cảnh sát giao thông đuổi theo, người lái xe lại phóng tới đâm vào cảnh sát giao thông, bởi vì cú tông cực mạnh nên cảnh sát giao thông bị xe ném bay rồi rơi xuống đất. Trước mắt, kẻ lái xe gây tai nạn đã bị cảnh sát bắt được.

Phía dưới có không ít bình luận, bạn bè trên mạng đều chia sẻ video liên quan, Quan Sam click chạy video, bắt đầu là hình ảnh một chiếc xe chạy băng băng xông lên lối đi bộ, một người đàn ông nhanh tay lẹ mắt đẩy một bé trai ở lối đi bộ ra, bản thân mình lại tránh không kịp bị tông trúng, sau đó chiếc xe chạy đi mất chỉ còn lại hình ảnh hiện trường tai nạn.

Quan Sam cảm thấy người đàn ông cứu bé trai kia có hơi quen mắt, nhưng tình hình lúc video được quay lại rất hỗn loạn, khoảng cách cũng xa, góc quay thì không tốt cho nên căn bản không có cách nào xác minh được diện mạo người đàn ông kia.

Nhưng mà thật sự là càng xem càng thấy quen mắt, đặc biệt là cánh tay kia hơi mơ hồ, trong đầu nhớ lại sau khi phẫu thuật có gặp Mạnh Khâm, dáng vẻ của anh nghiêm túc thận trọng, còn có người phụ nữ khóc đau đớn và đứa trẻ, tất cả mọi chuyện đều khiến cô nghĩ đến một khả năng.

"Bạch Hạo." Quan Sam đứng dậy mở cửa đi ra ngoài, vẫy tay với Bạch Hạo đang ngồi trên ghế làm việc ở bên ngoài: "Qua đây một lát."

"Cô giáo Quan, cô tìm em sao?"

Quan Sam nhìn Bạch Hạo, hỏi cậu ta: "Người đàn ông được đưa vào cùng cảnh sát giao thông ấy, cậu có qua đó xem chưa? Tên là gì cậu biết không?"

Bạch Hạo suy nghĩ một chút, gật đầu rồi lại lắc đầu: "Hình như họ Hoàng, tên là gì thì thật không biết."

"Họ Hoàng?" Quan Sam nghĩ lại một lần nữa, bỗng dưng ngừng đầu vội vàng đi ra ngoài, trông rất gấp gáp.

"Áy,...". Bạch Hạo xoay người, hai chữ cô giáo chỉ có thể rơi vào hư không, bóng dáng Quan Sam đã sớm biến mất.

Khoa giải phẫu thần kinh.

Quan Sam chạy thẳng một mạch đến khoa giải phẫu thần kinh, trên đường có lướt qua Chu Tử Thần mà cô cũng không biết, đúng là hoàn toàn không quan tâm đến mọi chuyện xung quanh.

"Bác sĩ Quan..." Hai người lướt qua nhau, mắt Quan Sam nhìn thẳng phía trước, Chu Tử Thần gọi cô một tiếng cô cũng không đáp lại, cảm thấy không biết tiểu sư muội có đặt mình ở trong mắt hay không?

Chu Tử Thần cũng không biết tại sao mình lại đuổi theo cô, tóm lại anh nhanh chóng đuổi theo, đuổi tay kéo Quan Sam lại.

Quan Sam bị bắt dừng lại, dời mắt ngẩng đầu liền thấy Chu Tử Thần đang lạnh nhạt nhìn cô, không hề suy nghĩ mở miệng ra hỏi: "Sao anh lại ở chỗ này?"

"Lời này anh phải hỏi em mới đúng chứ?" Chu Tử Thần cảm thấy buồn cười, khoa của mình lại bị bác sĩ khoa khác hỏi vì sao anh ở chỗ này?

"Uhm, lúc trước anh nói bệnh nhân bị tai nạn xe cứu không được đó, có phải họ Hoàng không?" Quan Sam đổi đề tài, hỏi Chu Tử Thần.

Chu Tử Thần gật đầu hình như cũng quên luôn mình muốn nói gì, ngược lại trả lời đối phương: "Chính là họ Hoàng, tin tức của em nhanh thật đấy."

Quan Sam lại nói sang vấn đề khác, hoàn toàn không liên quan đến nhau: "Vậy người nhà ông ấy ở chỗ nào?"

Mặc dù ca phẫu thuật không phải do Chu Tử Thần thực hiện nhưng dù sao cũng trong một vụ tai nạn, hơn nữa người bị đụng xe đó do chủ nhiệm Trưởng mổ chính, anh lại vừa mới từ chỗ chủ nhiệm Trưởng trở về.

"Khoa tim mạch" Chu Tử Thần lờ ý nhiều.

"Khoa tim mạch?" Quan Sam có chút nghi hoặc, theo lý thuyết sau khi lên bàn mổ, tình hình chung người mất sẽ được đưa thẳng đến nhà xác chứ, sao hôm nay lại phá lệ như vậy, người nhà phải cầm lấy giấy chứng tử rồi nhận thi thể về lo hậu sự mới đúng.

Chu Tử Thần gật đầu: "Người chết khi còn sống có đăng kí hiến tạng, đúng lúc có người bị suy tim đang đợi trái tim thích hợp."

Như vậy là đã rõ mọi việc, trái tim của lão Hoàng để ghép vào bệnh nhân suy tim kia.

"Em biết rồi, cảm ơn." Quan Sam nói xong cũng mặc kệ Chu Tử Thần có điều gì muốn nói nữa hay không, nhanh chóng xoay người rời đi.

Người phụ nữ với đứa trẻ ngồi trên ghế ngoài phòng phẫu thuật khoa tim mạch, sắc mặt chị ấy trắng bệch, cúi đầu, cả người hốt hoảng, bên cạnh chị là bé trai im lặng, đôi mắt đen nhánh to tròn xoe chưa bao giờ rời khỏi mẹ mình.

Nhưng cô nhìn một vòng, tìm mọi góc cũng không thấy bóng dáng Mạnh Khâm.

"Chị là vợ của lão Hoàng đúng không?" Quan Sam tới ngồi bên cạnh chị ấy thấp giọng hỏi.

Mặt chị trắng bệch, mắt sưng đỏ, đôi mắt ừng ực nước nhưng cố nín nhịn, khiến người khác nhìn thấy thật đau lòng.

"Cô là?" Cô ấy trông thấy cô gái trẻ trước mặt mặc áo bác sĩ, dừng một chút lại hỏi: "Cô là bác sĩ à, có phải còn cần tôi kí giấy tờ gì không?"

Quan Sam đuổi tay cầm đôi tay lạnh buốt của chị ấy, cô lắc đầu: "Em là bạn của Mạnh Khâm, anh ấy từng dẫn em đến ăn cơm ở quán cơm của bọn chị."

Chị ấy nghe xong yên lặng gật đầu: "Hoá ra em là bạn của Mạnh Khâm"

"Người chết không thể sống lại, chị hãy nén bi thương." Quan Sam nắm thật chặt tay chị nói tiếp: "Có gì muốn giúp thì cứ nói nhé."

"Cảm ơn." Cô ấy nhìn Quan Sam, nước mắt trào ra.

Quan Sam thấy được vợ lão Hoàng là một người phụ nữ cực kì chất phác, tay kia cô ấy nắm chặt con trai, là một người vợ mạnh mẽ cũng là một người mẹ vĩ đại, thấy dáng vẻ chị ấy như vậy trong lòng đột nhiên cảm thấy cực kì buồn.

Mặc dù là bác sĩ, đã nhìn quen cảnh sinh ly tử biệt, bản thân cũng đã chết lặng không còn cảm giác gì nhưng thật ra tất cả đều chỉ là lời nói ngoài miệng, mỗi khi đối diện với những việc bất lực, trái tim vẫn rung động, vẫn sẽ thấy khó chịu, sẽ thấy đau.

Ánh sáng mờ nhạt chiếu rọi bóng người dưới ánh đèn, bóng dáng cao to bị kéo dài mang nét cô đơn, lạnh lẽo.

"Ở đây không thể hút thuốc." Quan Sam nhìn về phía Mạnh Khâm.

Ngón tay Mạnh Khâm cầm đầu điều thuốc, tựa ở cột điện khẽ hạ mắt nhìn Quan Sam: "Bác sĩ mấy người có phải đều thích giảng đạo người khác hay không?"

Quan Sam lắc đầu: "Anh cũng nói tôi là bác sĩ, không phải thầy giáo, tại sao lại giảng đạo chứ?"

"Đi đi, đừng để ý đến tôi." Giờ phút này anh chỉ muốn đứng một mình thôi.

"Tôi hiểu rõ tâm trạng của anh." Quan Sam không đi, ngược lại còn tiến lên phía trước một bước: "Nhưng người chết không thể sống lại được."

Tàn thuốc sắp cháy hết, hơi nóng lan đến ngón tay, Mạnh Khâm cười lạnh: "Người chết không thể sống lại? Bác sĩ Quan, cô thật đúng là biết cách an ủi người khác."

Quan Sam nghe được ý tứ trong lời nói của Mạnh Khâm, anh đang mỉa mai cô: "Tâm trạng anh không tốt, tôi không so đo với anh."

Nói xong Quan Sam xoay người rời đi, âm thầm phi nhỏ mình rảnh rồi đi kiếm chuyện làm. Ngay sau đó, giọng Mạnh Khâm trầm thấp nồng đậm vang lên trong bóng đêm ở sau lưng: "Cô có thể giúp tôi một chuyện được không?"

Quan Sam xoay người nhìn Mạnh Khâm, không lên tiếng.

Mạnh Khâm đứng thẳng người, đi về phía Quan Sam, nhìn cô: "Chị dâu là người phụ nữ chung thủy, trong người lại có bệnh, cô..."

"Có thể" Mạnh Khâm còn chưa nói hết câu Quan Sam đã gật đầu đồng ý.

"Cám ơn."

"Tôi là người không ghi thù, chỉ cho ký nợ ân tình, cho nên anh tốt nhất nên nhớ anh còn nợ tôi ân tình là được." Quan Sam ngẩng đầu nhìn qua Mạnh Khâm, mặt tỏ vẻ ngang ngạnh, nét mặt không vui hồi nãy ngay tại thời khắc này tựa như trong nháy mắt đã tan thành mây khói.

Tang lễ lão Hoàng làm rất đơn giản, hoá táng xong là hạ táng, tất cả đều do Mạnh Khâm lo liệu, Quan Sam liên tục ở bên cạnh vợ và con trai của lão Hoàng, một mặt có người bên cạnh sẽ không suy nghĩ lung tung, mặt khác chỉ sợ dồn nén mà sinh tâm bệnh, cô lại là bác sĩ có thể lập tức chữa trị.

Đó cũng chính là nguyên nhân Mạnh Khâm muốn nhờ Quan Sam giúp.

Sau khi tang lễ kết thúc, Mạnh Khâm với Quan Sam đưa vợ con lão Hoàng trở về, mấy ngày nay Quan Sam liên tục khai thông tư tưởng cho chị ấy, muốn chị ấy phải nhìn về phía trước, mặc dù lão Hoàng không ở bên nhưng những ngày đau khổ vẫn phải vượt qua vì còn có con trai phải chăm sóc.

Chị ấy từ từ khai thông tư tưởng nhưng vì bận rộn nhiều năm bên cạnh đột nhiên rời bỏ mình nên vẫn cần thời gian ngoài.

"Mấy ngày nay vất vả cho hai người quá, về nghỉ ngơi đi." Vợ lão Hoàng cuối cùng cũng có dáng vẻ tươi cười, không chịu để hai người xuống xe tiễn cô ấy vào nhà.

"Không có gì đâu." Quan Sam nói.

"Tôi không sao đâu, Mạnh Khâm, cậu giúp tôi đưa tiểu Quan về nhé?"

Mạnh Khâm thấy vợ lão Hoàng thần sắc tốt hơn tước rất nhiều, tinh thần cũng tốt vì vậy lặng lẽ gật đầu: "Được."

Vợ lão Hoàng phát tay với hai người, sau đó nhìn bọn họ lái xe đi rồi dắt con trai vào nhà.

Trên đường, Quan Sam nhìn chăm chăm vào gò má của Mạnh Khâm. Lúc trước không để ý bây giờ vừa nhìn đã thấy râu mọc đầy, mấy hôm nay thật sự không quan tâm đến bản thân chỉ quan tâm chuyện tang lễ, lại phải lo lắng hai mẹ con, đàn ông trọng nghĩa khí quả nhiên đều đẹp.

"Mệt không?" Cô đột nhiên mở miệng.

"Vẫn tốt." Thật ra những ngày vất vả mệt mỏi hơn so với lúc này đều đã từng trải qua, bây giờ đâu có thấm thía gì?

"Tôi mệt rồi." Quan Sam tựa cằm vào cửa sổ liếc nhìn anh.

Mạnh Khâm dời mắt nhìn Quan Sam nói: "Ngủ đi, đến nơi tôi gọi cô dậy."

Quan Sam nở nụ cười, thật sự tìm tư thế thoải mái khép mắt lại.

Đèn đỏ, Mạnh Khâm quay đầu nhìn Quan Sam hít thở đều đều, không ngờ cô gái này còn có một vẻ mặt điềm tĩnh như vậy.

Ánh mắt anh dời xuống, vì tư thế ngủ nên áo lông cổ thấp của cô lại càng thấp, lộ hẳn ra một phần lớn da thịt trắng nõn.

Anh cởi áo jacket của mình đắp lên người cô, ngay lúc đó đèn xanh bật lên, tiếp tục lái xe về phía trước mà cô gái ngồi bên cạnh không khỏi cong cong khoe môi.

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Quan Sam tính giả bộ một chút lại thành ngủ thật. Hai ngày nay không riêng gì Mạnh Khâm mà cô cũng không thể nào ngủ được, chỉ sợ vợ của lão Hoàng xảy ra chuyện, may mắn thay tất cả đều đã kết thúc, chị dâu cũng thông suốt, cuối cùng cũng có thể an tâm ngủ rồi.

Đến cổng chính của Dung Y, Mạnh Khâm tắt máy thấy Quan Sam ngủ ngon nên không đánh thức cô dậy, tự mình nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ánh chiều tà hoàng hôn rọi vào thân xe phản chiếu lại ánh sáng nhàn nhạt, từ từ ánh sáng này biến mất, màn đêm buông xuống, trăng tròn lặng lẽ treo lên bầu trời, trời cao được sơn lớp mực đen thình thoảng có chiếc máy bay ngẫu nhiên phá tan màn đêm, trong tầng mây loé lên ánh sáng lúc sáng lúc tối càng ngày càng xa.

Một đôi nam nữ trong chiếc Land Rover đang ngủ bình yên, không bị thế giới bên ngoài quấy rầy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không biết đã qua bao lâu Quan Sam ngủ đủ giấc tỉnh dậy, từ từ mở mắt ra, nhìn xuyên qua kính chắn gió trước mặt thấy cửa chính đại học Dung Y, lại nhanh chóng phát hiện trời đã tối hẳn, cô xoay xoay cổ dò mắt nhìn Mạnh Khâm trên ghế lái ngựa đầu ngủ. Vừa nhìn cô đã thấy hào hứng, tháo dây an toàn ra nghiêng người quan sát người đàn ông trước mặt này.

Góc nghiêng gương mặt của anh thật sự đặc biệt hoàn mỹ, đường nét uyển chuyển tới tận cổ tựa như đường cong ấy được vẽ nên, từng nét từng nét phác hoạ mà thành, cô đã nhìn thấy rất nhiều đàn ông đẹp trai nhưng gương mặt sắc nét của anh so với người phương tây còn đẹp hơn, nhìn kỹ thì thấy lông mi của anh vừa đen vừa dài còn uốn cong lên trên, sống mũi cao thẳng tương xứng với khuôn mặt, nhìn sao cũng thấy hoà hợp. Còn đôi môi? Hơi mỏng, không phải nói đàn ông môi mỏng là bạc tình à? Sao người này lại có tình nghĩa như vậy?

Lúc này, yết hầu của anh động dậy một chút, thật con mẹ nó gọi cảm. Chẳng bao lâu nữa trên thế giới này sẽ chỉ có một người đàn ông có thể khiến cô chịu khuất phục, người đàn ông đó sẽ được cô hoàn toàn xem như người thân duy nhất.

Nhưng bây giờ hình như còn có một điều nữa, chính là cái người trước mặt, cảm giác này không phải là tình thân, cũng không phải bạn bè, hình như thiên nhiều hơn về... tình yêu

Quan Sam ngây ngơ cười liếc nhìn Mạnh Khâm, cô biết rõ mình đã thất thủ, có lẽ từ lần đầu gặp mặt đã bị kiểu người này hấp dẫn, rồi sau đó từ từ bị chinh phục.

Mạnh Khâm không thể không tỉnh dậy, Quan Sam thu hồi ánh mắt, chờ anh tỉnh lại.

Quả nhiên, Mạnh Khâm từ từ mở mắt, nhìn thấy Quan Sam đã tỉnh, không khỏi mở miệng hỏi: "Dậy rồi à?"

"Dậy lâu rồi." Quan Sam nhìn Mạnh Khâm, cố ý trêu ghẹo: "Còn nhìn thấy anh chảy nước miếng đấy."

Mạnh Khâm vừa nhìn dáng vẻ Quan Sam đã biết cô bắt đầu không nghiêm túc nhưng vẫn cố ý lau khoé miệng một cái, không nhanh không chậm nói: "Có đâu?"

Quan Sam bật cười haha, Mạnh Khâm thấy cô cười cũng cười theo, hai ngày nay tất cả mọi người đều quá căng thẳng, cần thả lỏng tâm trạng một chút.

"Anh cười cái gì?" Quan Sam hỏi.

"Vậy cô cười cái gì?" Mạnh Khâm hỏi ngược lại.

"Tôi cười anh nợ tôi một ân tình không biết sẽ trả như thế nào đây ta?"

"Cô nói như thế nào thì sẽ như thế đó."

Quan Sam không khỏi thu bớt bộ dạng tươi cười, cố ý bày ra vẻ nửa thật nửa đùa nói với Mạnh Khâm: "Vậy thì... lấy thân báo đáp đi!"

Dáng vẻ tươi cười của Mạnh Khâm nhạt đi không ít, anh nhìn vào đôi mắt Quan Sam, đôi mắt cô luôn trong suốt như vậy, như ao nước không nhìn thấy tạp chất, mà ở trong đó chứa đựng... sự mong đợi, cô thật sự nghiêm túc.

"Tôi không thích hợp với cô." Mạnh Khâm dời mắt trả lời.

"Có thích hợp hay không không phải do anh quyết định." Quan Sam nhướn mày, nhìn về phía Mạnh Khâm, cô quật cường không ai có thể địch lại, cô đã chọn thì không cách nào thay đổi.

Không phải Mạnh Khâm không có cảm tình với cô gái trước mặt, ngược lại anh cảm thấy ở cùng cô rất thoải mái. Nhưng anh biết rõ công việc của bản thân, tình yêu đối với anh là thứ xa xỉ, là điều mà anh không có được cũng như không phải anh muốn là được.

"Quá khuya rồi, đi vào đi chứ?"

Quan Sam nhẹ giọng "Uh" một tiếng, trông thấy Mạnh Khâm không nhìn cô, cô lấy khí thế sét đánh không kịp bịt tai rướn người tới, đưa tay phải đặt lên cổ tay trái của anh, môi chạm vào đôi môi không kịp đề phòng của đối phương, đôi môi mỏng hơi lạnh khẽ run.

Rồi môi nhau ra, bốn mắt nhìn nhau nhưng tay vẫn còn thăm dò, anh bị động tác của cô làm cho phát hoảng, song đôi mắt tĩnh mịch cứ nhìn cô không chớp cũng không lên tiếng.

Quan Sam bỗng dừng cười một tiếng, buông tay ra: "Mạch đập của anh đã bán đứng anh rồi. Mạnh Khâm, anh có cảm giác với tôi."

"Ai bị cô làm thế này thì tim cũng sẽ đập nhanh thôi, cái này cũng không thể nói rõ được gì."

"Có phải hay không thì trong lòng anh rõ nhất." Quan Sam mở cửa xe, quay đầu lại nhìn Mạnh Khâm, lấy tư thế người thắng cuộc cười: "Lấy nụ hôn vừa rồi làm lợi tức, anh không bị thiệt thòi đâu."

Nói xong Quan Sam liền nhảy xuống xe, đóng cửa, đi qua đầu xe đột nhiên xoay người, xuyên qua kính chắn gió nhìn Mạnh Khâm đang ngồi bên trong không nhúc nhích, hướng về anh làm động tác hôn gió, về mặt đặc ý.

Anh dờ khóc dờ cười lái xe rồi đi.

Mấy ngày nay thời tiết càng ngày càng lạnh, đồng thời lại đón nhận một tin khiến cho người ta phải đau lòng.

Quan Sam nhận được tin chạy tới đúng lúc đang cấp cứu, cứu chữa người phụ nữ nhếch nhác trên giường bệnh đã hơn hai mươi phút, bác sĩ thay phiên như làm hồi sức tim phổi cũng từ từ ngừng lại, tiếc nuối báo tử vong.

"Người nhà ở đâu?" Bác sĩ cấp cứu mở miệng hỏi. Không ai trả lời.

"Người nhà không đến sao?" Lại hỏi một lần nữa.

"Chồng chị ấy mấy ngày trước vừa mới qua đời, chị ấy chỉ có một đứa con trai." Quan Sam mở miệng, vừa nghĩ tới đứa trẻ cô trọn to mắt: "Con trai chị ấy đâu rồi?"

"Cô muốn nói bé trai đưa đến cùng với cô ấy hả?"

Quan Sam vừa nghe đã tóm được chữ "đưa đến cùng": "Đứa bé kia đâu rồi?"

Bác sĩ cấp cứu chỉ chỉ: "Ở phòng cấp cứu số 2"

Quan Sam xoay người chạy đi.

Lúc Mạnh Khâm chạy đến, đứa bé đã được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, mẹ của bé đã được đưa đến nhà xác.

Mạnh Khâm mặc áo vô khuẩn đứng trong phòng chăm sóc đặc biệt nhìn mặt nạ dưỡng khí chụp lên tiểu Bảo, tay nắm thành quả đấm.

"Cảnh sát đã xác nhận là tự sát, uống thuốc ngủ và trúng độc khí than, có để lại di thư, không có chỗ nghi ngờ nào khác." Giọng Quan Sam trầm tĩnh, không có một chút đáng vẻ không nghiêm túc.

"Tại sao lại như vậy chứ? Vì sao tôi không phát hiện ra chị ấy có chỗ kì lạ, tôi chỉ cần cẩn thận một tí, đi hỏi thăm chị ấy nhiều hơn một chút thì không đến nông nổi như thế này."

"Chúng ta đều không nghĩ chị dâu sẽ kéo theo con trai tự sát cùng, anh không thể nào một ngày hai mươi bốn tiếng ở bên cạnh bọn họ canh chừng được, chị dâu một lòng chỉ muốn chết, chúng ta ai cũng không ngăn cản nổi."

Mạnh Khâm nhìn Quan Sam: "Tiểu Bảo vốn bị bệnh thiếu máu Địa Trung Hải mà bây giờ tình trạng lại như thế này thì..."

Ánh mắt Quan Sam kiên định: "Nếu như chúng ta đều mất hết hy vọng thì làm sao kì tích có thể xảy ra chứ?"

Mạnh Khâm không nói gì nữa, chỉ yên lặng ở bên tiểu Bảo, hiện tại tiểu Bảo chỉ còn mỗi mình anh, anh nhất định không thể để tiểu Bảo gặp chuyện không hay.

Không ăn không ngủ chăm sóc tiểu Bảo suốt cả đêm, cậu bé vẫn không tỉnh dậy, bác sĩ nói nếu như qua 24 tiếng mà còn không tỉnh thì có khả năng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Quan Sam ở bệnh viện một đêm, buổi sáng cảnh sát đến dẫn Mạnh Khâm đến đồn để giải thích rõ ràng tình hình xảy ra.

Trước khi đi Mạnh Khâm gọi điện thoại cho Quan Sam nhờ cô trông giúp tiểu Bảo, Quan Sam đến phòng chăm sóc đặc biệt thì Mạnh Khâm mới rời đi.

Giản Nhạc An ở khoa chính hình tìm không thấy Quan Sam, hỏi Bạch Hạo, Bạch Hạo lại ấp úng nửa ngày, bị Giản Nhạc An trừng mắt cảnh cáo.

Đến phòng chăm sóc đặc biệt tìm được Quan Sam, Giản Nhạc An kêu lên: "Người thân của em à?"

"Không phải ạ!" Quan Sam một đêm không ngủ nên hơi mệt, gáp một cái.

Giản Nhạc An đương nhiên biết là không phải, chỉ là ông cố ý nói như thế thôi, vừa thấy dáng vẻ của Quan Sam thì phát câu: "Em là bác sĩ, là phó chủ nhiệm, là giáo sư Quan, sao em lại ở chỗ này?"

Quan Sam xoa cổ, từ tốn nói: "Con trai của bạn, giúp trông một chút, việc này mà thầy cũng không thể thông cảm được ạ?"

"Ở đây có bác sĩ lẫn y tá, nếu xảy ra chuyện gì sẽ thông báo đúng lúc, khoa chính hình mặc dù không bận rộn nhưng bây giờ có phải em quá tự do rồi hay không?"

"Bé trai này cha mẹ đều không còn, rất đáng thương, lỡ như tỉnh dậy không có lấy một người quen bên cạnh, tâm trạng không kiểm soát được rất dễ dẫn đến những biến chứng khác."

"Em nghĩ rằng đây là ngày đầu tiên thầy biết em sao, đúng là bệnh nhân cần được ưu tiên hàng đầu nhưng đó là vì vấn đề bệnh tật chứ không phải vì vấn đề tình cảm." Giản Nhạc An nói ra điểm mấu chốt.

Quan Sam nhìn Giản Nhạc An: "Thầy nói đúng ạ."

Giản Nhạc An nhìn về phía Quan Sam: "Thầy nghe nói, gần đây em qua lại rất gần gũi với một người đàn ông, hình như là người nhà của quyền vương đúng không?"

"Không ngờ thầy còn nhiều chuyện như vậy đây."

"Đó đâu có phải nhiều chuyện." Giản Nhạc An liếc Quan Sam một cái nói tiếp: "Khó thấy em để tâm đến đàn ông, đây là chuyện tốt nhưng không được công tư lẫn lộn, em là bác sĩ do thầy đặc biệt dẫn về, còn một đám người chờ dịp chê bai, em bớt gây chuyện cho thầy nhờ."

Quan Sam thấy dáng vẻ cảnh nhắc của Giản Nhạc An thật sự có chút buồn cười, cô duỗi tay cảnh lại: "Thầy ơi, thầy ơi, được rồi, em thề, nhất định sẽ không để cho người khác bắt thóp được thầy, yên tâm đi ạ."

"Bác sĩ Quan, đứa bé kia tỉnh rồi." Cửa phòng chăm sóc đặc biệt ở sau lưng được mở ra, y tá vội vã đi ra ngoài.

Quan Sam và Giản Nhạc An quay lại nhìn nhau một cái, đồng loạt đi vào.

Lúc Mạnh Khâm trở lại tiểu Bảo đã khôi phục ý thức, chỉ là cơ thể suy yếu, vẫn chưa chuyển sang phòng bệnh thường được.

Quan Sam đứng ngoài phòng bệnh, thấy Mạnh Khâm kiên nhẫn nói chuyện với tiểu Bảo, hình ảnh đặc biệt ấm áp, nhìn một chút trong lòng lại sinh ra cảm giác tương lai anh ấy nhất định sẽ là một người cha tốt.

Mạnh Khâm đi ra thấy Quan Sam đang ngăn người, vì vậy đi tới phía cô: "Vất vả rồi, cảm ơn."

"Không sao cả, dù sao thì anh cũng thiếu em không ít ân tình, thêm một cái cũng không nhiều, thiếu một cái cũng không ít." Hai tay Quan Sam để trong túi quần bác sĩ, ngẩng đầu nhìn vào mắt Mạnh Khâm.

"Tôi đã đọc di thư, chị dâu sợ để lại tiểu Bảo một mình bơ vơ không nơi nương tựa cho nên mới đem nó tự tử chung." Mạnh Khâm chuyển đề tài.

Quan Sam suy xét gập đầu: "Cuối cùng vẫn là suy nghĩ tiêu cực, tại sao không thể nghĩ theo hướng tích cực, lão Hoàng nhất định không mong muốn kết cục như thế này."

Mạnh Khâm thở dài: "Nhìn cô đi, có người thông suốt hiểu được rằng được sống là rất tốt, có người lại như kiểu chị dâu, cuối cùng lại chọn cái chết để giải quyết vấn đề."

"Yêu một người thật không dễ dàng gì." Quan Sam cảm thán.

Mạnh Khâm nghe thấy nhưng không lên tiếng.

Rất nhanh Quan Sam đã nói câu tiếp theo: "Yên tâm đi, về sau nếu anh có xảy ra chuyện gì không hay, em nhất định sẽ không tìm đến cái chết."

Mạnh Khâm cạn lời, xoay người bỏ đi.

Quan Sam đi theo đằng sau nói: "Đi cái gì mà đi, em rất nghiêm túc đây. Đây, sao anh đi càng ngày càng nhanh vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Một tuần sau – lập đông

Dung Việt cuối cùng cũng chào đón mùa đông, chào mừng tiểu Bảo xuất viện. Quan Sam vừa mới tan ca liền đến phòng bệnh cùng Mạnh Khâm đưa tiểu Bảo về nhà. Mạnh Khâm lúc đầu không đồng ý nhưng Quan Sam là ai cơ chứ? Da trâu thuốc dán, dính chắc như vậy nghĩ sao có thể quăng bỏ dễ dàng chứ?

Lên xe, Mạnh Khâm chỉnh lại kính chiếu hậu, từ gương trông thấy Quan Sam đang nhẩn nại hỏi tiểu Bảo: "Em muốn ăn gì để chị mua cho em nè."

Tiểu Bảo khẽ cúi đầu không nói một lời, thật ra cậu bé đã không nói chuyện từ khi tỉnh lại, bất kể là ai trò chuyện với cậu cậu đều dùng sự im lặng đáp lại, sinh mệnh vẫn tiếp tục nhưng linh hồn thì không biết đã bay tới chỗ nào rồi.

Quan Sam bắt đầu đi ngẩng đầu lên, nhìn Mạnh Khâm qua kính chiếu hậu, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của anh, cô khẽ nhún vai bĩu môi, dời mắt tiếp tục nhìn về phía tiểu Bảo.

Mạnh Khâm cũng âm thầm thở dài một hơi, khởi động xe lái đi.

Ban đầu thấy tiểu Bảo không chịu nói chuyện, Quan Sam còn mời chuyên gia khoa tai mũi họng đến hội chẩn, kết quả kiểm tra đều bình thường, tiểu Bảo không hít khí CO2 nhiều như mẹ của cậu bé, lượng thuốc ngủ sử dụng cũng bình thường cộng thêm được cấp cứu kịp thời nên não không bị ảnh hưởng lớn, chỉ là phản ứng có vẻ hơi bị chậm.

Lái xe ô tô vào bãi đậu, dừng xe, tắt máy rồi Mạnh Khâm mới nói chuyện với hai người phía sau: "Trong nhà không có đồ ăn nên chúng ta phải ghé vào siêu thị."

"Được không, tiểu Bảo?" Quan Sam hỏi tiểu Bảo.

Hiển nhiên cậu bé vẫn không lên tiếng, Mạnh Khâm xuống xe mở cửa phía sau, dắt tay tiểu Bảo ôm cậu bé xuống, Quan Sam xuống xe từ cửa bên kia, khoá xe cẩn thận, hai lớn một nhỏ đi về phía cửa thang máy.

Buổi chiều giờ cao điểm nên siêu thị cực kì náo nhiệt, Quan Sam dắt tay tiểu Bảo, Mạnh Khâm đẩy xe, chợt thấy giống khung cảnh một nhà ba người.

Quan Sam từ nhỏ đã ăn hàng ăn quán, ăn đồ ăn bên ngoài, ăn đồ do lão đại nấu, bản thân chỉ thành thạo cầm dao giải phẫu còn cầm dao phay thì hận không thể chặt đứt tay mình, cho nên ban đầu nghe Mạnh Khâm nói không có đồ ăn, muốn đi siêu thị mua thì cực kì kinh ngạc, giống như phát hiện một lục địa mới vậy đó.

Thế giới này sao lại có một người con trai hoàn mỹ như vậy chứ, giỏi văn giỏi võ, giỏi từ phòng khách tới phòng bếp, không biết lúc lên giường thì có giỏi không nữa?

Không lâu sau Quan Sam nhất định sẽ hối hận vì sự nghi ngờ của bản thân, không phải vấn đề lên giường mà vấn đề chính là không thể xuống giường.

Đương nhiên, chuyện này để nói sau.

Mặc dù tiểu Bảo không chọn gì hết nhưng Quan Sam đã dựa theo sở thích của bản thân chọn cả đồng khoai tây chiên, bánh phồng tôm, bích quy, chocolate, kẹo chút, Mạnh Khâm thấy cô vừa đi vừa cầm đồ quăng vào trong xe, ánh mắt đặc biệt khinh bỉ.

"Ánh mắt của anh có ý gì thế?" Quan Sam bị Mạnh Khâm nhìn chằm chằm lập tức lên tiếng.

"Cô là bác sĩ đó, sao mua nhiều đồ ăn không tốt cho sức khoẻ vậy." Mạnh Khâm không thèm khách sáo.

Quan Sam không tỏ rõ ý: "Nhân sinh không có chúng nó làm bạn thì sinh mệnh này còn có ý nghĩa gì nữa chứ?"

"Ngụy biện."

Quan Sam không chịu thua trốn mắt nhìn Mạnh Khâm, lập tức ngồi xổm xuống nhìn tiểu Bảo hỏi: "Tiểu Bảo, em có thích không?"

Tiểu Bảo không lên tiếng, Mạnh Khâm cũng nhìn hai người bọn họ.

"Tiểu Bảo nói rất thích." Quan Sam đứng dậy nhìn Mạnh Khâm đầy vẻ đắc ý.

"Tiểu Bảo đâu có lên tiếng?"

"Tiểu Bảo dùng ánh mắt nói cho em biết." Năng lực ngụy biện của Quan Sam đúng là hạng nhất.

Mạnh Khâm không thể phản bác đành để mặc Quan Sam làm loạn, sau đó tiếp tục đẩy xe về phía trước.

Lúc tính tiền, Mạnh Khâm thấy vẻ mặt tiểu Bảo không tốt liền hỏi nó: "Muốn đi vệ sinh à?"

Tiểu Bảo gật đầu, có vẻ thật sự rất gấp, Mạnh Khâm liền đưa ví cho Quan Sam: "Cô tính tiền trước đi, tôi đưa tiểu Bảo đi vệ sinh đã."

"Uh." Quan Sam gật đầu, nhìn ví tiền trên tay, lại ngẩng đầu nhìn bóng dáng Mạnh Khâm và tiểu Bảo.

Nhân viên thu ngân còn đang tính tiền, Quan Sam tựa người bên quầy thu nhằm chán nhìn xung quanh, bỗng dưng thoáng nhìn kệ bên cạnh để mấy cái hộp đủ màu sắc, ánh mắt cô bị thu hút hoàn toàn.

"Tổng cộng là 295.4." Nhân viên thu ngân nói với Quan Sam

Quan Sam chuyển mắt nhìn về phía nhân viên thu ngân sau đó đuôi tay cầm một hộp đưa cho cô thu ngân, mỉm cười nhẹ: "Cái này nữa."

Nhân viên thu ngân ngẫm hiểu cười một tiếng, vừa quét giá vừa nói với Quan Sam: "Anh nhà rất đẹp trai."

Quan Sam vừa đưa tiền vừa mỉm cười: "Cảm ơn, tôi cũng thấy như vậy."

Quan Sam bỏ hai túi nilong vào trong xe đẩy, vừa đẩy xe vài bước đã thấy Mạnh Khâm dắt tiểu Bảo quay lại.

"Để tôi đẩy cho." Mạnh Khâm để Quan Sam dắt tiểu Bảo.

Quan Sam trả lại ví tiền cho Mạnh Khâm: "Nè, ví tiền này."

Mạnh Khâm cất ví tiền, đẩy xe đẩy đi song song với Quan Sam về hướng thang máy, dọc theo đường đi dù cho là lúc bọn họ vừa đến hay lúc bọn họ ra về đều có không ít người bị vẻ đẹp của hai người thu hút, hoàn toàn bị khống chế phải quay lại nhìn hai người, mà bọn họ thì cứ thế mà đi tới, mắt nhìn thẳng, dáng vẻ không thêm quan tâm.

Lúc này có một cô gái đang nhìn hai người bọn họ, đặc biệt lúc nhìn Mạnh Khâm thì ánh mắt sáng rực, Quan Sam nhìn thoáng qua cô nàng kia, đối phương ngay lập tức cúi đầu nhìn điện thoại.

Bỗng dưng nhớ tới lời nói của nhân viên thu ngân, ánh mắt cô nhìn qua Mạnh Khâm ở bên cạnh, trong lòng âm thầm lẩm bầm một câu "gieo hoa", tuy nói như vậy nhưng trong lòng lại có chút ngọt ngào.

Lấy xe rồi Mạnh Khâm chạy thẳng về nhà, hai năm trước anh chuyển tới đây ở cho đến tận bây giờ.

Đế Cảnh Phong là nơi ở cao cấp của Dung Việt, Mạnh Khâm bị ép đến ở chứ thật ra anh không thích, chủ yếu là do bị Cao Trạ tiền trăm hậu tẩu đem căn hộ lúc trước anh ở bán đi, sau đó qua bên này mua nhà thế là Mạnh Khâm phải chuyển qua.

Sau này anh mới biết được *hoa tâm đại cử cái* (1) Cao Trạ vừa mất thiên kim của chủ đầu tư Đế Cảnh Phong, người khác đầu tư mua nhà thì không có gì đáng trách, còn cậu ta vì để được *gần thủy lâu* (2) mà mua hai căn, một căn cho mình, một căn cho Mạnh Khâm, hai căn ở cạnh nhau.

Sau khi dọn đến liền theo đuổi, quen nhau không bao lâu thì chia tay, còn nói cái gì mà đỡ phải tức cảnh sinh tình nên không ở Đế Cảnh Phong nữa, cho nên đến bây giờ căn nhà sát vách với Mạnh Khâm vẫn luôn bỏ trống.

Vào trong phòng, Mạnh Khâm xách túi đựng đồ ăn vào phòng bếp, cởi áo khoác rồi mặc tạp dề, bắt gặp Quan Sam đang ngồi trên ghế sofa xem tivi với tiểu Bảo liền tự mình vào bếp.

Quan Sam nghiêng đầu qua nhìn không khỏi cười một tiếng, vừa rồi cô nhìn thấy Mạnh Khâm mặc tạp dề thì cảm thấy có chút vui vẻ, đặc biệt là lại ở trong nhà của đàn ông.

Tiểu Bảo mệt mỏi ngục đầu ngủ trên ghế salon, Quan Sam đặt bé nằm xuống, sau đó lấy chân lông trên ghế mát xa đắp lên người tiểu Bảo, bóc bịch khoai tây chiên, vừa ăn vừa đi tới phòng bếp.

Mạnh Khâm đang thái đồ ăn, đao pháp điêu luyện, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng nhai khoai tây chiên rộp rộp.

Anh vừa quay đầu lại đã thấy Quan Sam đứng tựa vào bên cạnh khung cửa, đang đuôi tay cho vào bịch khoai tây chiên: "Cô vào đây làm gì? Tiểu Bảo đâu rồi?"

"Ngủ rồi." Quan Sam đứng thẳng người dậy đi vào trong, đến bên cạnh Mạnh Khâm thò đầu nhìn anh thái đồ ăn: "Có cần giúp đỡ không?"

"Cô biết nấu ăn không?" Mạnh Khâm vừa làm vừa hỏi

"Tất nhiên là.... không biết rồi." Quan Sam vừa ăn khoai tây chiên vừa trả lời, còn rất khẳng khái tự tin.

Mạnh Khâm cũng đoán được Quan Sam không biết nấu ăn, anh đâu chỉ một lần nhìn thấy bác sĩ Quan ngày ba bữa đều ăn cơm ở căn tin của bệnh viện

chứ.

Mạnh Khâm đem miếng thịt bò thái xong bỏ vào trong chén, xoay người nhìn Quan Sam giao việc: "Không biết nấu thì ra ngoài đợi đi, đừng gây rối thêm nữa."

Quan Sam đưa bịch khoai tây chiên tới, cây ngay không sợ chết đứng nói: "Em ở đây để bầu bạn với đầu bếp mà."

"Tôi không ăn mấy thứ này." Mạnh Khâm xoay người lại đi nhặt cái xanh.

Quan Sam chưa từ bỏ ý định, đi vòng qua đem khoai tây chiên dứt tận miệng Mạnh Khâm "Con người em rất kì lạ, chỉ thích làm cho người khác khó chịu."

Mạnh Khâm tắt vòi nước, liếc nhìn Quan Sam: "Tôi ăn rồi thì cô đi ra ngoài nhé?"

"Uh." Quan Sam giờ tay cầm miếng khoai tây chiên lên.

Mạnh Khâm đưa tay lấy thì bị Quan Sam rút tay về: "Há miệng ra."

Mạnh Khâm dở khóc dở cười, bác sĩ Quan có đôi khi ngây thơ muốn chết, có đôi khi cũng nghiêm túc muốn chết.

Anh há miệng cắn miếng khoai tây chiên, nuốt xuống: "Hài lòng chưa."

"Nhà vệ sinh ở chỗ nào vậy?"

"Chỗ ngoặt đối diện phòng ăn." Mạnh Khâm mở vòi nước tiếp tục rửa rau.

Quan Sam bỏ bịch khoai tây chiên xuống đi ra khỏi phòng bếp.

Mạnh Khâm nhìn phòng bếp lại cứ có cảm giác như đang dẫn sói vào nhà vậy chứ?

Mạnh Khâm nấu xong thì bùng lên phòng ăn, thấy tiểu Bảo nằm ngủ trên ghế salon còn Quan Sam ở bên cạnh thì gối lên tay vịn có vẻ như đang ngủ.

Anh đi tới bế tiểu Bảo vào phòng ngủ, vài phút sau anh từ phòng ngủ đi ra, đến trước mặt Quan Sam vỗ vỗ mặt cô, giọng nói có vẻ dịu dàng: "Ăn com thôi."

Quan Sam bị Mạnh Khâm vỗ vài cái gọi dậy, cô từ từ ngẩng đầu dậy nhìn về phía Mạnh Khâm, có ý trung ra vẻ mặt không hài lòng: "Công chúa ngủ trong rừng đều được hoàng tử hôn để đánh thức, anh không hôn em thì cũng đừng có đánh em chứ!"

Mạnh Khâm xoay người đi về hướng phòng ăn, vừa đi vừa nói: "Cô không làm bác sĩ thì có thể làm nhà văn được đấy."

"Nhà văn?" Quan Sam đứng dậy đi theo sau lưng Mạnh Khâm, cười khúc khích: "Được thôi, nếu để em viết mấy thứ như tình yêu trai gái chắc em mắc ói chết mất."

Mạnh Khâm xoay người, Quan Sam suýt chút nữa là đụng vào người anh, cô có hơi hồi hận bản thân lại có phản xạ có điều kiện mà phanh gấp, tiếp theo cô nghe thấy Mạnh Khâm nói: "Ý của tôi là khả năng suy nghĩ đen tối của cô tốt như vậy không đi viết truyện thì thật đáng tiếc."

"Sao cơ?" Quan Sam nhìn Mạnh Khâm một cách kì lạ, hoàn toàn không bị lời nói của Mạnh Khâm đã kích, ngược lại cảm thấy hiếu kì: "Sao anh biết rõ đó là suy nghĩ đen tối? Anh đọc rất nhiều tiểu thuyết đúng không?"

"Ăn com đi." Mạnh Khâm lười khẩu chiến với Quan Sam, anh tự biết mình ở phương diện này nói không lại cô.

Quan Sam ngồi đối diện Mạnh Khâm: "Không gọi tiểu Bảo ăn com hả?"

Mạnh Khâm phối hợp trả lời: "Chờ nó tỉnh rồi tôi cho nó ăn sau."

Lời này nói rất lãnh đạm nhưng Quan Sam lại cảm thấy cực kì ấm áp, cô cười cười gấp thức ăn bắt đầu ăn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía chén com của Mạnh Khâm: "Tốt nghiệp *Tân Đông Phương* (3) à?"

Mạnh Khâm suýt chút nữa thì sặc com, cô gái này mở miệng mà không khiến người khác kinh ngạc thì sẽ chết phải không.

Chú thích

(1) *Hoa tâm đại cử cải*: chỉ người lẳng nhăng

(2) *Gần thủy lâu*: lấy từ thành ngữ "Cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt" (Nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng), nghĩa tương đương với câu làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, ý chỉ tiếp cận, gần gũi người khác nhằm đạt được mục đích hay lợi ích nào đó. Trong đoạn này chỉ việc Cao Trạ mua nhà vì muốn tán gái.

(3) **Tân Đông Phương:** Một trường dạy nấu ăn

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Mạnh Khâm tròn mắt nhìn Quan Sam, Quan Sam làm bộ ra vẻ đầu hàng: "Không giỡn nữa, không giỡn nữa, ăn cơm, ăn cơm thôi."

Chẳng được bao lâu Quan Sam lại bắt đầu mở máy hát nhưng lần này có tiếng cũng có miếng: "Này, chứng thiếu máu Địa Trung Hải của tiểu Bảo có thể điều trị tận gốc bằng phương pháp ghép tủy đấy, em có qua hỏi chủ nhiệm Chu khoa huyết học, cũng vừa tìm được người thích hợp hiến tủy luôn rồi."

"Cô nói thật à?" Mạnh Khâm dừng tay, bỏ chén cơm xuống nhìn về phía Quan Sam: "Sao đến bây giờ mới nói cho tôi biết?"

"Mới vừa nhận được tin thôi, ngày mai em qua khoa huyết học hỏi rõ ràng lại rồi nói với anh kỹ hơn."

Mạnh Khâm gật đầu, Quan Sam làm người rất tốt, bình thường cả lơ phát phơ, nói chuyện lại lười không thêm nể mặt nể mũi, nhưng đụng đến chuyện quan trọng thì tuyệt đối không mở miệng vui đùa, rất nghiêm túc chuyên nghiệp.

"Chỉ cần có thể khiến tiểu Bảo khỏe mạnh như những đứa trẻ khác thì tốn bao nhiêu tiền cũng được." Mạnh Khâm nói rất chắc chắn như hận không thể bỏ tiền ra làm phẫu thuật ngay lập tức vậy.

Quan Sam vừa chọn món vừa nói chuyện: "Chuyện này không phải chỉ tiền bạc là được mà còn phải xem người ta có tình nguyện hiến tủy hay không nữa."

Mạnh Khâm liếc nhìn Quan Sam, nghe cô nói xong thì khẽ gật đầu: "Chỉ cần có người thích hợp, tôi nhất định nghĩ ra cách khiến đối phương đồng ý."

"Đại ca à." Quan Sam nghe xong cười khúc khích: "Hệ thống thông tin người hiến tặng được bệnh viện kí cam kết giữ bí mật rồi, ngoại trừ bệnh viện và người hiến liên lạc với nhau thì mấy người bọn anh đều không thể biết được đối phương là ai đâu."

"Cho nên ý của cô là chỉ có người ở bệnh viện mới có thể gặp mặt người hiến tặng?" Mạnh Khâm hỏi Quan Sam.

"Đúng vậy." Quan Sam gật đầu, lời nói này không hề có ý đồ xấu.

"Tôi nhớ không lầm thì cô là bác sĩ, là phó chủ nhiệm." Mạnh Khâm tiếp tục.

"Cho nên?" Quan Sam có một dự cảm xấu.

"Tôi lại thiếu nợ một ân tình nữa." Mạnh Khâm gấp cho Quan Sam một con tôm.

"Lại thiếu?" Quan Sam nhìn con tôm trong chén có chút dờ khóc dờ cười, cô dùng đũa lật con tôm lại, giọng nói thay đổi: "Sao em cứ có cảm giác như đang tự đào hố chôn mình vậy nhỉ?"

Mạnh Khâm chỉ cười mà không nói.

Ăn cơm xong nhìn đồng hồ cũng sắp chín giờ, tiểu Bảo vẫn còn ngủ trong phòng ngủ, Mạnh Khâm không có cách nào để đưa Quan Sam về, đang muốn lên tiếng thì bị cắt ngang.

"Không còn sớm nữa, anh ở lại chăm sóc tiểu Bảo cho tốt, em đi trước đây." Thật ra ngay từ đầu Quan Sam đã chú ý thấy Mạnh Khâm nhìn đồng hồ rồi, cô cũng không thể nào ở lì trong nhà người khác được. Mặc dù cô có thích anh nhưng đã làm người thì tối thiểu bản thân cô vẫn có giới hạn cuối cùng.

Mạnh Khâm gật đầu, lập tức đứng dậy đi đến phòng khách cầm lấy áo khoác mặc vào nói với Quan Sam: "Tôi đưa cô xuống lầu."

Quan Sam vừa cầm túi xách vừa cười: "Sao thế, sợ em nửa đường bị người ta bắt mất à?"

"Người muốn bắt cô chắc phải cần dùng khí lớn lắm mới làm nổi." Mạnh Khâm mở cửa đi giày xong đợi Quan Sam bước ra cửa.

"Cho nên mới nói lo lắng của anh là không cần thiết, anh cũng nói người có thể đánh thắng em rất ít thì em còn có thể sợ gì nữa chứ?" Giọng nói Quan Sam mang vẻ không được phép trêu chọc.

Mạnh Khâm chờ Quan Sam mặc áo xong xuôi đi ra ngoài rồi mới trở tay đóng cửa, cô đi phía trước anh theo sát ở phía sau, thấy cô đi đến góc tường thì dừng lại nhìn cửa, Mạnh Khâm bước tới cô liền nhắc chân tiếp tục bước tiếp về phía trước.

Đến cửa thang máy, Mạnh Khâm duỗi tay ấn nút thang máy, Quan Sam ngẩng đầu nhìn Mạnh Khâm "Được rồi quay về đi, lỡ tí nữa tiểu Bảo tỉnh dậy lại không thấy ai."

"Vậy tôi quay về đây." Mạnh Khâm đồng ý, cụp mắt nhìn Quan Sam

Quan Sam gạt đầu, phất phất tay với Mạnh Khâm: "Đi mau đi, nếu không em không đi nữa đây."

Mạnh Khâm nghe xong bỗng chưng cười một tiếng, nha đầu này lại bắt đầu nữa rồi, anh lắc đầu bất đắc dĩ: "Chờ tin tức tốt của cô, về đến nhà thì báo tôi nhé."

Quan Sam giơ tay OK đúng lúc cửa thang máy mở ra, Quan Sam cười một cái với Mạnh Khâm sau đó xoay người bước vào thang máy, cùng lúc đó Mạnh Khâm xoay người trở về, đi theo hướng ngược lại.

Trong khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, Quan Sam liếc mắt qua nơi nào đó, trong đôi mắt trong trẻo đúng lúc ấy bỗng nhiên hiện lên sự giao hoạt, cô toét miệng cười, cửa thang máy hoàn toàn khép lại.

Mạnh Khâm về nhà đi đến phòng ngủ, mở cửa thấy tiểu Bảo vẫn còn ngủ say thì nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi vào phòng ăn thu dọn bát đĩa.

Rửa chén xong anh lấy chút cháo cho tiểu Bảo, để nhỏ lửa đun cách thủy, sau đó tự mình đi đến phòng khách xem tivi, thỉnh thoảng cầm di động nhìn một cái, không có tin nhắn, lại bỏ xuống tiếp tục xem tivi, lặp đi lặp như vậy thật lâu anh mới lấy di động gọi điện thoại.

Quan Sam vừa mới tắm xong đi ra thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, cô cầm lấy nhìn vào di động, nhếch miệng, nhấn nút, nghe máy.

"Alo?" Quan Sam một tay dùng khăn lông lau tóc một tay cầm di động.

"Về rồi à?" Giọng Mạnh Khâm trong bóng đêm đặc biệt hấp dẫn, trầm thấp, lãnh đạm lại như có ý vị khác.

"Về rồi, vừa mới tắm xong." Quan Sam cố ý nói cực kì chậm, đặc biệt bốn chữ sau còn có chút ý đồ.

Mạnh Khâm đương nhiên có thể nghe ra dụng ý trong lời nói của Quan Sam, anh âm thầm khụ khụ nói: "Vậy cô nghỉ ngơi sớm một chút."

"Không nói chuyện một lát à?" Giọng Quan Sam cố ý nói thật nhỏ nghe rất mê người.

"Tiểu Bảo tỉnh rồi, thôi nhé." Mạnh Khâm nói xong cũng cúp điện thoại.

Quan Sam liếc nhìn di động cười haha, người này sốt ruột muốn cúp điện thoại không phải trong lòng chột dạ thì là gì?

Mạnh Khâm cúp điện thoại đứng dậy đi vào bếp, cầm lấy cái muỗng khuấy khuấy trong nồi, đóng nắp vung lại rồi tựa bên bệ kính, hai tay vòng trước ngực yên lặng trầm tư.

Vừa rồi anh hẳn trưng chuyện gì chứ?

...

Ngày thứ hai, thời tiết hơi se lạnh, mưa đầu hạ lâm râm

Bệnh viện Vân Hoa, khoa huyết học, phòng làm việc của chủ nhiệm

Quan Sam ngồi trên ghế, ngón tay lơ đãng gõ gõ đầu gối, ánh mắt nhìn chủ nhiệm Chu mang mắt kính gọng vàng phía đối diện.

"Bác sĩ Quan, cô đừng nhìn tôi như vậy, đó là việc tư tôi thật sự không thể đem tài liệu đưa cho cô được." Bác sĩ Chu vẻ mặt vô tội.

"Chủ nhiệm Chu, làm người đôi khi cũng cần linh hoạt đúng không, anh xem anh có thể nói cho tôi biết có tủy thích hợp nhưng tại sao lại không thể nói cho tôi người có tủy thích hợp này là ai?" Quan Sam nở nụ cười.

Dù chủ nhiệm Chu không tiếp xúc nhiều với Quan Sam nhưng mà chuyện của vị cô nải nải này anh ta vẫn có nghe được, mặc dù hiện giờ cô nàng bày ra vẻ mặt vô hại giảng đạo lý với anh, thật sự khiêu khích, có thể phá banh cái phòng làm việc của anh cũng không chừng.

"Bác sĩ Quan à, thông tin thật sự không thể đưa cho cô, như vậy đi, tôi sẽ liên lạc với đối phương, hy vọng anh ta có thể thay đổi ý kiến." Chiến lược kéo dài của chủ nhiệm Chu, dàn xếp chuyện trước mắt rồi có gì nói sau.

Quan Sam cũng không còn cách nào, chủ nhiệm Chu nổi tiếng làm việc đâu ra đấy, muốn lấy thông tin từ chỗ anh ta thật không dễ dàng gì mà cũng không thể ngoan cố đòi mãi được?

"Vậy được, chủ nhiệm Chu, đứa bé tiểu Bảo kia có thể khỏe mạnh lớn lên hay không phụ thuộc hết vào "ngài" đấy."

"Ồi trời, sẽ có hết sức, có hết sức."

Quan Sam đứng dậy: "Vậy tôi đi trước nhé."

"Được, không tiễn." Chủ nhiệm Chu tổng tiễn ôn thần ra về.

Quan Sam ra khỏi phòng làm việc thì di động vang lên, cô nhìn vào, là Bạch Hạo.

"Có chuyện gì à?" Quan Sam mở miệng hỏi.

"Cao Trạm đến tái khám đang ngồi chờ trong phòng làm việc của cô, cô đang ở đâu vậy ạ?" Bạch Hạo liếc qua cửa phòng làm việc đang mở, tiếp tục nói: "Em thấy sắc mặt anh ta không tốt lắm, không phải cô lại đắc tội với anh ta nữa chứ?"

Quan Sam vừa đi vừa cười: "Tôi nào dám đắc tội với cậu ta chứ, lúc nào cũng không chịu nghe lời khuyên của tôi thì mắt mặt trước mặt người đẹp thôi."

Bạch Hạo hơi khó hiểu: "Là sao ạ? Chuyện này thì có liên quan gì đến cô thế?"

"Không có liên quan gì." Quan Sam đi vào thang máy: "Nói cho cậu ta biết, kêu cậu ta chờ đi."

Quan Sam cúp điện thoại bỏ vào túi quần thuận tay nhét hai tay vào trong túi quần luôn, dựa vào vách tường thang máy, ngẩng đầu nhìn con số đang giảm xuống.

Cô không nhanh không chậm đi bộ về khoa chỉnh hình, Bạch Hạo vừa nhìn thấy Quan Sam trở về liền vội vàng tiến lên đón: "Cô giáo Quan, ở bên trong bên trong."

"Đập vỡ cái gì của tôi rồi à?" Quan Sam nhìn Bạch Hạo, bỗng dưng cười một tiếng: "Đập rồi thì càng tốt, để cho cậu ta đền lại cho tôi đồ mới, dù sao quyền vương cũng có tiền mà."

Bạch Hạo lắc đầu: "Không có chuyện đó."

"Không có?" Quan Sam vừa đi vừa hỏi Bạch Hạo ở bên cạnh: "Cậu không nói lại là cậu ta phải chờ à?"

"Có nói." Bạch Hạo gật đầu: "Nhưng mà anh ta nghe xong cũng không có phản ứng gì."

Quan Sam cười haha một tiếng, chột nhứt mày: "Xem ra quyền vương đã rút được kinh nghiệm."

Đi vào phòng làm việc Quan Sam mở miệng trước: "Ngại quá, đột nhiên có bệnh nhân nên tôi phải đi kiểm tra, phải chờ lâu rồi."

"Bác sĩ Quan thật đúng là biết nhiều khổ nhiều." Cao Trạm mỉm cười nhìn về phía Quan Sam.

Quan Sam tùy tiện cong môi một cái: "Qua bên kia đi, tôi kiểm tra tình trạng hồi phục một chút."

"Tôi hỏi anh tôi rồi, hai người không phải kiểu quan hệ đó." Cao Trạm cười nói.

"Là sao?" Quan Sam kiểm tra vết thương ở chân Cao Trạm, không ngẩng đầu, tiếp tục nói: "Anh em mấy người tình cảm tốt thật đấy, không có chuyện gì là không nói."

Cao Trạm gật đầu: "Đúng vậy."

"Được rồi, khôi phục rất tốt, vẫn là câu nói cũ, hạn chế vận động mạnh không thì cái nghề kiếm sống của cậu cũng kết thúc từ đây, kiêng kị sắc dục." Câu trước êm tai bao nhiêu thì bốn chữ ở sau lại sang sảng mạnh mẽ bấy nhiêu.

"Bác sĩ Quan hãy đến bảo vệ tôi đi, chị cũng biết rõ đôi khi sức mạnh ý chí suy yếu không thể khống chế nổi bản thân mà." Cao Trạm thuận nước đẩy thuyền.

Quan Sam đứng dậy, cời bao tay ra, ngồi xuống ghế làm việc ở bên cạnh cầm bút lên viết: "Cao tiên sinh, hai ta không có khả năng đâu."

Cao Trạm từ tốn đi đến ngồi đối diện Quan Sam: "Cùng tôi ăn một bữa cơm để tôi hoàn toàn hết hy vọng."

"Không cần thiết đâu."

"Ăn có một bữa cơm thôi mà, chị sợ à?" Cao Trạm cố ý nói.

Quan Sam ngẩng đầu lên, phép khích tướng này không có chút tác dụng: "Đúng vậy đấy, cậu là quyền vương tôi không sợ cậu thì sợ ai được."

Cao Trạm đang muốn nói chuyện thì Quan Sam đem đơn thuốc đưa cho Cao Trạm, không để cậu ta có cơ hội mở miệng: "Này, đi lấy thuốc đi!"

Cuối cùng cũng tổng tiễn được ôn thần, Quan Sam dẫn Bạch Hạo đi kiểm tra bệnh nhân, kiểm tra xong hết bệnh nhân thì đã đến giờ ăn cơm, Bạch Hạo hỏi Quan Sam: "Cô giáo Quan, đi ăn cơm chứ?"

Quan Sam gật đầu cùng Bạch Hạo đi đến căn tin, trên đường đi cô hỏi Bạch Hạo: "Hỏi cậu một chuyện."

"Cô giáo Quan nói đi."

"Ừm, là như vậy." Quan Sam dừng chân nhìn về phía Bạch Hạo, sắp xếp lại từ ngữ rồi hỏi: "E hèm, cậu là một người đàn ông, nếu có một người con gái nói thẳng là thích cậu thì cậu sẽ làm như thế nào?"

Bạch Hạo vừa nghe xong thì mặt có hơi ửng đỏ, dù sao trong khoảng thời gian này cậu với Quan Sam phần lớn là trao đổi kiến thức, đột nhiên lại hỏi vấn đề riêng tư thế này làm cậu có chút hoang mang.

"Nếu như em thích thì đương nhiên là vui vẻ rồi, tự nhiên sẽ ở bên nhau thôi, không thích kiểu vì muốn giữ thể diện cho cô ấy mà không nói những lời tổn thương, em sẽ nói rõ ràng là không thích cô ấy, dù sao đã không thích thì không cần cho người ta hy vọng!" Bạch Hạo thành thật trả lời.

Nó như thế lại khiến Quan Sam mơ hồ, cô vòng hai tay trước ngực, lẩm bẩm: "Không ở bên nhau cũng không nói rõ ràng, anh ấy cuối cùng muốn làm gì?"

Bạch Hạo loáng thoáng nghe thấy vội hỏi: "Làm cái gì là làm cái gì?"

Quan Sam khoát khoát tay: "Không có gì, chỉ là có chút việc không nghĩ ra được, được rồi, ăn cơm thôi."

Hai người đi qua bãi đậu xe trên đường đến căn tin, nhìn thấy Cao Trạ đứng một bên gọi điện thoại, Quan Sam dắt theo Bạch Hạo từ phía sau cậu ta nhanh chóng đi qua, lại nghe thấy người đại diện của cậu ta đi đến đối diện cậu ta nói: "Chủ nhiệm Chu khoa huyết học hy vọng cậu suy nghĩ kỹ thêm chút nữa, nghe nói đứa bé kia rất đáng thương."

Cao Trạ dừng nói chuyện điện thoại nhìn về phía người đại diện của cậu: "Tôi cũng đáng thương vậy, chân còn chưa khoẻ nè, hiển cái gì tuy chứ?"

Quan Sam đứng lại, Bạch Hạo vừa nhìn đã không thấy bên cạnh ở đâu nữa rồi, quay người thấy Quan Sam đi về phía Cao Trạ thì trợn mắt há hốc mồm.

"Không phải muốn mời tôi ăn cơm à? Đi ngay bây giờ luôn đi." Quan Sam nở nụ cười xinh đẹp nhìn Cao Trạ.

Hạnh phúc tới quá đột ngột khiến Cao Trạ có chút mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Cho dù ngay lúc này hai người đã an vị tại phòng bao trong nhà hàng nhưng Cao Trạ vẫn còn mơ hồ, khuôn mặt thể hiện có phải là đang nằm mơ hay không, liếc nhìn biểu cảm của Quan Sam.

Khẳng định là thật, cậu ta quả thực nghĩ nát óc cũng không ra, một tiếng trước bác sĩ Quan còn lạnh lùng băng giá nói tuyệt đối không cùng cậu ăn cơm, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì mà sau một giờ lại chủ động tươi cười kêu đồng ý ngay lập tức.

Có câu phụ nữ hay thay đổi quả thật không sai, nhưng tức khắc lật mặt như cô nàng này thì vẫn là lần đầu tiên gặp.

Quan Sam tựa nửa người vào ghế rất chi nhàn nhã thoải mái, tay cầm thực đơn, vừa chỉ món ăn, vừa nói với nhân viên phục vụ bên cạnh, chọn vài món đơn giản, cô nhìn về phía Cao Trạ: "Cậu muốn ăn gì thì tự chọn đi."

Lời này sao nghe có vẻ như mình mới là khách được mời vậy, cậu suy nghĩ một chút rồi hỏi Quan Sam: "Uống chút rượu chứ?"

"Uống rượu?" Quan Sam dùng ánh mắt ra hiệu chỉ cái chân của cậu ta: "Đứng là không đề ý cậu một lát là không được mà, cậu có thể uống à? Không cần chân nữa sao?"

"Phải tận hưởng chứ." Cao Trạ cười ha ha: "Tôi không uống, chị uống dùm thì có thể chứ?"

Quan Sam ngẩng đầu nhìn nhân viên phục vụ: "Không cần khui rượu đâu, tạm thời vài món này thôi, cảm ơn."

Nhân viên phục vụ gật đầu, nhận lại thực đơn sau đó đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Cao Trạ liếc nhìn Quan Sam, cảm giác cuộc đời này của cậu đã gặp qua biết bao nhiêu phụ nữ nhưng sao giờ lại gặp phải cô nàng khó giải quyết như vậy, mặn ngọt đều không muốn, còn khiến cho người ta sợ hãi nữa chứ, nói cho cùng thì thật đúng là có chút giống với anh Mạnh Khâm của cậu.

"Sao lại đột nhiên đổi ý muốn ăn với tôi bữa cơm này vậy?" Cao Trạh hỏi.

Quan Sam lướt đi động nghe thấy Cao Trạh hỏi như vậy liền để điện thoại ở trên bàn, thoáng ngó thẳng người nhìn về phía cậu hỏi: "Tôi không quanh co nữa, nghe nói có người cần cậu hiến tủy nhưng cậu lại từ chối à?"

"Sao chị biết?" Cao Trạh nghe xong bất ngờ ngó thẳng người, bỗng nghĩ lại lại ngó trở xuống: "Tài liệu trong bệnh viện bọn chị được chia sẻ à, tra cứu một cái là có thể biết hả?"

"Làm sao biết được không quan trọng, quan trọng là có chuyện này đúng không?"

Cao Trạh chỉ khẽ gật đầu đơn giản một cái, còn có vẻ rất khiêm tốn "Uhm, đúng là có chuyện như vậy."

"Tính mạng là trên hết, cậu nói không cứu là không cứu à?" Giọng Quan Sam khẽ tăng lên, âm điệu cao hơn một tí.

"Không phải có ý như vậy."

"Vậy thì là ý gì?"

"Chờ một chút." Cao Trạh đột nhiên cảm thấy đã thông nào rồi, thì ra chị ấy chủ động đồng ý ăn cơm với cậu chính là vì việc, cậu dừng một chút rồi tiếp tục: "Bác sĩ Quan là người khoa chính hình mà việc hiến tủy thì đâu liên quan gì đến chị đâu."

"Sao lại không liên quan chứ, lo lắng chuyện bắt công trong thiên hạ, nhìn không vừa mắt không được à?" Quan Sam cố ý không nói đến chuyện người nhận là tiểu Bảo.

Cao Trạh đang muốn nói chuyện thì cửa mở ra, nhân viên phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên, Cao Trạh có chút không kiên nhẫn nhìn nhân viên phục vụ từ từ dọn món ăn, sau đó nhân viên phục vụ còn chưa kịp lên tiếng đã bị Cao Trạh phát tay đuổi ra ngoài.

Cửa bị đóng lại một lần nữa Cao Trạh mới lên tiếng, muốn ở trước mặt mỹ nữ vớt vát chút thể diện của mình: "Thật ra chị cũng biết tôi có đăng ký hiến tủy là đã chứng minh được tôi có tấm lòng nhân ái, chỉ là chị thấy đó, chân tôi què quặt thế này lại còn hiến tủy nữa thì không phải què càng thêm què à?"

"Có chút kiến thức y học nào không vậy? Hiến tủy với cái chân bị thương của cậu đâu có liên quan gì với nhau." Quan Sam gấp thức ăn, vừa ăn vừa nói.

"Bác sĩ Quan đừng lừa tôi, tủy xương đó, không thể không có liên quan gì đến xương cả, tôi không hiến, kiên quyết không hiến." Cao Trạh không ngừng lắc đầu, ánh mắt cũng rất kiên quyết.

Quan Sam nhẹ nhàng cười một tiếng, lại hỏi lần nữa: "Cậu thật sự không hiến đúng không?"

Cao Trạh khẳng khái, ưỡn thẳng sống lưng nhìn về phía Quan Sam, nói chắc nịch: "Không hiến, *Thiên vương lão tử* (1) đến tôi cũng không hiến."

"Cậu chắc chắn rồi chứ?" Quan Sam để đĩa xuống nhìn chằm chằm Cao Trạh, khuôn mặt lạnh lùng không nhìn ra biểu cảm gì.

"Đương nhiên chắc chắn, từ trước đến nay không có gì chắc chắn được như vậy luôn." Mặt Cao Trạh như hận không thể chết ngay lập tức.

"Ngay cả Mạnh Khâm đồng ý cho cậu đi cậu cũng không đi."

"Đương nhiên rồi." Cao Trạh gật đầu, giọng nói kiêu ngạo: "Anh tôi mặc dù là anh tôi nhưng có đôi khi nó chẳng có chút giá trị nào, tôi là đàn ông, dựa vào cái gì mà phải nghe anh ấy nói, làm trò cười à."

"Rất có cá tính." Quan Sam cười nói.

"Chuyện hiến nhiên." Cao Trạh thấy Quan Sam cười đột nhiên cảm thấy hình tượng kiên cường bất khuất của mình vừa nãy đã làm lay động chị ấy, vì vậy cậu khẽ ngẩng đầu, hai tay đan lại để trên mặt bàn rồi tiến gần đến phía trước: "Như vậy đi, cũng đừng nói tôi nể tình, ngược lại tôi đây có thể suy nghĩ lại, nhưng mà chị phải đồng ý với tôi một điều kiện."

Quan Sam hăng hái hỏi: "Hả? Điều kiện gì?"

Cao Trạh cười tươi: "Làm bạn gái của tôi."

"Ý cậu là nếu tôi làm bạn gái cậu thì cậu đồng ý hiến tủy à?" Quan Sam dừng lại một chút rồi tiếp tục: "Nếu nói như vậy thì tôi đây so với Thiên vương lão tử vẫn có giá trị hơn."

"Đương nhiên rồi, người con gái có thể được Cao Trạh tôi thích tất nhiên phải có giá hơn so với thiên vương lão tử chứ."

Quan Sam cười mà không nói, dáng vẻ tươi cười mê hoặc đó khiến Cao Trạh có chút hoảng hốt.

Đúng lúc đó cửa mở ra, Quan Sam cầm lấy di động chạm vào màn hình rồi lại bỏ xuống, mặt Cao Trạh đầy hoang mang ngờ ngác nhìn người ở cửa đi tới.

"Anh?" Cao Trạm liu cả lưỡi: "Sao anh lại tới đây? Không phải là, làm sao anh biết em ở chỗ này?"

Đây là nơi Cao Trạm ngàn chọn vạn chọn trong tất cả các chỗ tốt nhất, không gian hạng nhất, phục vụ hạng nhất, đồ ăn hạng nhất, quan trọng là cậu chưa từng tới với Mạnh Khâm.

Thế nhưng khuôn mặt đầy nghiêm nghị ở trước mặt không phải là Mạnh Khâm người chưa từng cùng cậu đến chỗ này ư? Sao anh ấy có thể biết được? Làm sao có thể?

"Đừng sững sờ nữa." Quan Sam tiếp tục cầm đũa bắt đầu ăn: "Tôi báo cho anh cậu đấy."

"Mấy người? Chị..." Cao Trạm chỉ Quan Sam, không biết phải dùng từ gì để hình dung nữa.

Quan Sam tiếp tục thêm mắm dặm muối: "À còn nữa, vừa rồi những gì chúng ta nói anh của cậu cũng nghe thấy hết đấy."

"Chị lừa tôi?" Cao Trạm dờ khóc dờ cười..

"Tôi lừa cậu ở chỗ nào?" Quan Sam thấy Mạnh Khâm ngồi xuống, cười với anh một tiếng: "Tôi là người lười biếng, lười phải nói một chuyện hai lần, đây là một công đôi việc rất tốt đó chứ."

Mạnh Khâm mang dĩa về thăm vắn nhìn về phía Cao Trạm: "Nói đi, cậu nghĩ thế nào?"

Cao Trạm cười haha một tiếng: "Anh, chuyện này đâu có liên quan đến anh, không phải lời anh nói em không chịu nghe, điện thoại có lúc tín hiệu không tốt có khi nghe nhầm cũng không chừng."

"Anh đến để hỏi cậu chuyện hiến tủy." Mạnh Khâm lười so đo mấy chuyện nghe được trong điện thoại với tiểu tử thúi này.

Cao Trạm nghe xong như bị đá rơi đập chân: "Chuyện này ấy à, ôi trời, hiến tủy đâu biết rõ có bị di chứng hay không, ảnh hưởng đến trận đấu của em sau này thì làm sao bây giờ?"

Quan Sam chen vào câu: "Ý kiến của bác sĩ chuyên nghiệp: chính là không có nguy hiểm gì hết."

Mạnh Khâm nhìn Quan Sam rồi lại nhìn về phía Cao Trạm, ý muốn hỏi cậu còn có gì để nói nữa không?

Cao Trạm lúc này hận không thể xé xác Quan Sam, sao cậu lại có thể vừa mắt người con gái như vậy chứ, tâm hồn xấu xa như ác phụ.

"Không phải như vậy, anh, chuyện này đâu có liên quan gì đến anh đâu?"

"Anh nói có liên quan thì cậu sẽ hiến đúng không?"

"Sao cơ?" Cao Trạm nhìn Mạnh Khâm tiếp tục hỏi: "Có ý gì?"

"Người nhận là con trai của lão Hoàng." Mạnh Khâm lười *đánh Thái Cực (2)* với Cao Trạm, nếu như cậu ta dám nói không, anh sẽ cắt luôn gân chân của cậu ta.

"Hả?" Cao Trạm dờ khóc dờ cười: "Sao lại trùng hợp như vậy chứ?"

Mạnh Khâm thuận tay cầm bát đũa lên bắt đầu ăn: "Chuyện tiếp theo không cần anh dạy thì cậu cũng biết phải làm như thế nào rồi chứ?"

Lúc này Cao Trạm như tinh khí cầu ỉu xiu, nhìn Quan Sam đang ăn khì thế, lại nhìn Mạnh Khâm ăn một cách điềm đạm, đứng dậy nói với hai người: "Em đi vệ sinh."

Hai người đều không để ý đến cậu, cậu bị mất mặt bỏ ra ngoài luôn.

Mạnh Khâm ăn hai miếng rồi hỏi Quan Sam: "Thật ra cô chỉ cần nói cho tôi là được đâu nhất thiết phải làm như vậy."

Quan Sam ăn uống no say, để đũa xuống lau miệng rồi mới lên tiếng: "Cao Trạm rất thú vị, đúng lúc em cũng đang nhàm chán."

"Tóm lại vẫn may nhờ có cô."

"Không cần cảm ơn em đâu, lần này chỉ đơn thuần là trùng hợp thôi."

...

Ba người ăn cơm xong rồi cùng nhau về bệnh viện, Quan Sam đi làm, còn Mạnh Khâm là đưa Cao Trạm đến khoa huyết học.

Sau khi sắp xếp ổn thoả, Mạnh Khâm muốn đi đón tiểu Bảo nên ra về trước, Cao Trạm vẫn chưa hồi phục lại trạng thái bình thường, nghĩ thật lâu vẫn nghĩ không ra liền đi đến khoa chỉnh hình.

Quan Sam đang giảng bài cho thực tập sinh, một người trong đó nhìn thấy Cao Trạh hung dữ đang đứng ở cửa, chỉ ra cửa nói với Quan Sam: "Cô giáo Quan, ở cửa..."

"Bạch Hạo, cậu tiếp tục giảng cho mọi người." Quan Sam giao việc xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

"Tôi có chuyện muốn hỏi chị." Cao Trạh nói xong xoay người rồi đi.

Quan Sam nhìn thấy dáng vẻ của Cao Trạh, bất đắc dĩ cười một tiếng rồi đi theo.

"Còn có chuyện gì à?" Quan Sam thấy Cao Trạh dừng lại đứng nghỉ bên cửa sổ, đi tới hỏi.

"Chị không thích mà lại dây dưa với tôi như vậy là có ý gì?" Cao Trạh xoay người nhìn Quan Sam.

Quan Sam gật đầu, trả lời rất nghiêm túc: "Đúng là có ý!"

"Chị." Cao Trạh không tìm ra từ, chỉ vào người Quan Sam: "Chị cho tôi lý do, tại sao lại đùa giỡn với tôi như vậy?"

Quan Sam tùy tiện bỏ tay Cao Trạh ra, nhẹ giọng cười nói: "Lý do rất đơn giản, tôi thích Mạnh Khâm, tôi muốn làm cho anh ấy vui vẻ."

Cao Trạh nghe xong như sét đánh giữa trời quang, sau gáy vang lên một tiếng ầm ầm, cậu cứ như vậy ngơ ngác mà nhìn Quan Sam, hồi lâu sau mới hỏi: "Chị nói nghiêm túc à?"

"Tôi rất nghiêm túc." Quan Sam gật đầu: "Không tin cậu có thể hỏi Mạnh Khâm."

"Chị đã tỏ tình với anh ấy rồi à?" Cao Trạh lại hoảng hồn, cảm thấy cô gái này thật không phải là người bình thường, lời nói việc làm đều không hợp lẽ thường.

"Đã nói." Quan Sam dừng một chút, ghé sát vào Cao Trạh để hỏi thăm: "Cậu với Mạnh Khâm quan hệ tốt như vậy, cậu cũng hiểu rõ anh ấy, cậu nói xem rốt cuộc anh ấy nghĩ như thế nào?"

Cao Trạh nghe hiểu, hoá ra trong chốc lát mình lại biến thành chuyên gia tình yêu, cậu còn chưa kịp ngẫm nhấm nỗi đau cơ mà? Cả hai phương diện thể xác lẫn tinh thần đều bị chuyện trước mặt làm cho đau lòng.

"Tôi làm sao mà biết chứ? Đi đây."

Quan Sam thấy Cao Trạh vòng qua đi về hướng cửa thang máy, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, chạy tới phía cậu, ngăn cậu ta lại.

Cao Trạh thật không muốn trêu chọc cô nàng này nữa, thấy chị ấy chặn đường đi của cậu, bất đắc dĩ hỏi: "Cô nải nải của tôi ơi, cô còn muốn thế nào nữa?"

"Tôi muốn thuê phòng của cậu." Quan Sam cười với Cao Trạh, sau đó còn bổ sung: "Chính là căn nhà ở Đệ Cảnh Phong."

Chú thích:

(1) Thiên vương lão tử: Ý chỉ người có sức mạnh quyền lực nhất.

(2) Đánh Thái Cực: Thái Cực thường được mấy người cao tuổi tập để rèn luyện gân cốt, đánh võ rất chậm từ từ. Trong đoạn ý chỉ Mạnh Khâm lười dãi dòng dây dưa với Cao Trạh

p/s Minh đào hố mới, truyện tên là Trộm Mệnh, mong mn ủng hộ hihi, cơ mà vẫn ưu tiên truyện Y Sam xong trước.

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Cao Trạh đứng đơ như tượng nhìn Quan Sam, không biết ngày người bao lâu thì đột nhiên giờ tay sờ trán cô, bị cô nghiêng đầu tránh.

"Nói chuyện thì nói chuyện đi, động tay động chân làm gì?" Quan Sam nhìn Cao Trạh nói.

Tay Cao Trạh dừng lại giữa không trung một lúc lâu sau đó mới từ từ thu lại, nhìn trái ngó phải một chút: "Tôi muốn xem thử xem chị có phải đang mắc bệnh sắp chết hay không?"

Quan Sam hoàn toàn không phủ nhận còn gặt đầu: "Đúng là bệnh sắp chết, bệnh tương tư đó có được không?"

"Thật ra anh tôi có chỗ nào tốt chứ?" Để chị phải tốn hết tâm tư đến gần anh ấy." Cao Trạm xích lại gần Quan Sam tiếp tục: "Con người anh ấy quả thật bề ngoài treu hoa ghẹo nguyệt, đúng kiểu ưa thích của mấy cô gái trẻ nhưng thật ra nội tâm thì như tảng đá, còn là loại ở trong hầm phân, vừa thối lại vừa cứng."

"Nói nhiều như vậy làm gì chứ? Cuối cùng có cho thuê hay không cho đây?" Quan Sam lười tranh cãi với Cao Trạm, mặc kệ cậu ta có đồng ý hay không, cô cũng phải nghĩ cách để ép cậu ta đồng ý.

Cao Trạm suy nghĩ một chút bỗngưng cười thành tiếng, ánh mắt chợt sáng lên, lập tức gặt đầu đồng ý: "Được, cho chị thuê đó."

Quan Sam thấy Cao Trạm đột nhiên thoải mái đồng ý như thế lại sinh nghi ngờ: "Không phải là cậu đang tính làm chuyện gì xấu đấy chứ? Tôi nói trước nhé, những thứ xấu xa cậu tính làm với tôi tuyệt đối không thể thực hiện được đâu."

"Không có, tuyệt đối không có." Cao Trạm giơ tay lên thề thốt: "Tôi chỉ là nghĩ đến cuối cùng chị có thể tóm anh tôi được không, tôi cũng tò mò không biết anh tôi thật sự có phải là Đường Tam Tạng hay không."

"Yên tâm đi, cậu nhất định có thể nhìn thấy Tam Tạng biến thành Bát Giới." Quan Sam nhướn mày với Cao Trạm.

Cao Trạm cười khúc khích, không biết sao tự nhiên lại ăn ý với cô gái lừa gạt cậu lúc trước, một kiểu không cần nói cũng hiểu nhau, cùng nhau lập thành quan hệ chiến hữu cùng nhau chiến đấu

....

Chủ nhiệm Chu sắp xếp lịch một tuần sau giải phẫu cho tiểu Bảo, cách ngày phẫu thuật hai hôm phải đưa tiểu Bảo đi kiểm tra, cho nên cần nhập viện sớm.

Chờ thủ tục làm xong xuôi, Mạnh Khâm trên đường quay lại khoa huyết học đúng lúc gặp Quan Sam vừa hết tiết trở về từ đại học Dung Y.

Cô nhìn thấy Mạnh Khâm, cười trộm một tiếng, bước đi thật nhanh, đi về phía anh.

"Hi." Quan Sam đứng trước mặt Mạnh Khâm chào hỏi anh.

"Cô đến thăm tiểu Bảo à?" Mạnh Khâm nhớ khoa chỉnh hình và khoa huyết học không cùng hướng, gặp cô ấy ở đây nhất định là có ý sang thăm tiểu Bảo rồi.

Quan Sam lắc đầu: "Không phải! Sao lại khéo như thế chứ, chứng minh rõ chuyện hai người chúng ta rất có duyên đấy."

Mạnh Khâm lạnh nhạt liếc Quan Sam, lập tức xoay người đi về khoa huyết học.

Quan Sam thấy đối phương không để ý đến cô thì cũng đi theo, sống vai với anh, vừa đi vừa hỏi: "Có một chuyện đã sớm muốn hỏi anh."

Mạnh Khâm cup mắt liếc mắt nhìn Quan Sam một cái, giọng nhàn nhạt trầm thấp khiến tinh thần người ta thêm vui vẻ: "Chuyện gì?"

Quan Sam cứ thế quay đầu nhìn chằm chằm Mạnh Khâm, có thể thấy đôi mắt đen sâu như mực của anh, coi như có không để ý đến cô thì cũng không đặt người khác vào mắt: "Thấy anh có vẻ thích đến bệnh viện bọn em nhi, thật ra, rồi cuộc là anh thích bệnh viện bọn em... hay là em?"

Mạnh Khâm không thể hiện rõ ý nhìn thẳng vào đôi mắt Quan Sam, hỏi ngược lại: "Cô cảm thấy như thế nào?"

"Em" Quan Sam một chữ thể hiện tất cả.

"Cô đúng là luôn luôn... có tự tin." Mạnh Khâm đối mặt với Quan Sam, thật sự không dám khen ngợi.

Quan Sam không quan tâm nhún vai: "Làm người phải trung thực với tình cảm của bản thân, ví dụ như anh, giấu giấu diếm diếm không phải là cách."

"Đồng ý." Mạnh Khâm khẽ vuốt cằm: "Nhưng mà tôi từ trước đến nay cũng không che giấu chuyện gì, đối với chuyện cô nghĩ, cô vẫn mau hết hy vọng đi."

Mạnh Khâm nói xong thì điện thoại vang lên, anh cầm điện thoại nhanh chóng bước qua chỗ khác nghe máy, bỏ lại Quan Sam đứng ở chỗ đó.

Quan Sam nhìn theo bóng lưng cao to của Mạnh Khâm, cười nhẹ: "Hết hy vọng? Trong từ điển của em không có cái từ hết hy vọng này."

Ngày phẫu thuật của tiểu Bảo cũng đến, Quan Sam hôm đó cũng có ca phẫu thuật, sau khi thực hiện xong liền vội vã chạy tới cạnh tiểu Bảo thì trông thấy một mình Mạnh Khâm chờ ngoài phòng mổ, cô xoay người rời đi.

Mạnh Khâm khiến người khác cảm thấy trừ bề ngoài xuất sắc ra thì cả người đều mang vẻ lạnh lùng, nhưng lại không phải kiểu băng sơn mỹ nam, dù sao anh ấy cũng không phải là vẻ mặt pocker face nghiêm túc, vẫn có rất nhiều lúc trộm cười, chỉ là còn xen lẫn một chút hơi hột khó thấy

Về sau, vẫn là Lâm Tâm có nói một câu bưng tỉnh người trong mộng, nói rằng lão Tam chính là điển hình của *Yuppie* (1).

Quan Sam quay trở lại, trong tay có ly cà phê.

"Nhớ không lầm là anh thích cà phê đen."

Trước mắt xuất hiện một bàn tay trắng trẻo đang cầm ly cà phê, Mạnh Khâm ngẩng đầu nhìn chủ nhân của bàn tay ấy, nhận lấy: "Trí nhớ không tồi."

Quan Sam cong cong khoé miệng, ngồi xuống hàng ghế dựa bên cạnh anh: "Bác sĩ trí nhớ đều không tồi cả."

Mạnh Khâm uống một hớp cà phê, nhìn thoáng qua phòng giải phẫu, cửa vẫn đóng chặt, ba chữ "Đang giải phẫu" màu đỏ vẫn bắt mắt như cũ.

"Chờ sau khi tiểu Bảo khoẻ lên, tôi muốn giúp nó tìm cha mẹ nuôi." Mạnh Khâm một tay cầm ly cà phê, tay kia tùy ý đặt trên đùi.

Lời này khiến Quan Sam có chút bất ngờ, cô vẫn nghĩ rằng Mạnh Khâm sẽ nhận nuôi tiểu Bảo đến lúc trưởng thành.

"Em còn tưởng là anh..."

Mạnh Khâm nhìn về phía Quan Sam, cất lời cô: "Tôi hiểu rõ ý cô, nhưng mà tôi không phải là người thích hợp."

"Tiểu Bảo rất ỷ lại anh, nếu như anh bắn khoan bé không có mẹ yêu thương, em không để ý làm mẹ kế của bé đâu."

"Tôi không có nói giỡn." Về mặt Mạnh Khâm nghiêm túc nhìn Quan Sam: "Tôi rất nghiêm túc."

Dáng vẻ tươi cười của Quan Sam nhạt bớt, cô nhìn về phía cửa phòng giải phẫu: "Nếu như anh tin lời em nói, em có nơi thích hợp."

"Nơi nào?"

"Không vội, chờ tiểu Bảo khoẻ lên rồi hãy nói."

Tiểu Bảo phẫu thuật rất tốt, sau đó theo dõi không thấy có hiện tượng bài xích, Mạnh Khâm có chuyện phải rời đi vài ngày vì vậy thuê người chăm sóc tiểu Bảo, Quan Sam khi rảnh sẽ đi thăm tiểu Bảo, cùng bé nói chuyện, kể cho bé nghe chuyện xưa, làm trò hề, chủ nhiệm Chu cười nhạo cô, kêu cô nên làm ở khoa nhi mới đúng.

Mạnh Khâm sau khi trở về phát hiện sát vách đang sửa chữa, anh gọi điện thoại cho Cao Trạh hỏi chuyện căn nhà đó, Cao Trạh nói mô giới cho thuê, cậu ta cũng không nắm rõ.

Cao Trạh cúp điện thoại nằm trên ghế sofa gác chân lên, không nhin cười nổi, cậu ta đột nhiên có chút mong đợi, không biết Mạnh Khâm khi thấy người ở sát vách tiến vào là Quan Sam thì sẽ có vẻ mặt như thế nào.

Nhưng mà, Cao Trạh có lẽ đã vui mừng quá sớm, bởi vì cậu ta quên mất mình mới là chủ nhà, hỏi cậu cậu còn giả vờ không biết, hậu quả của việc lừa gạt đem tới hiển nhiên có thể tưởng tượng được.

...

Tháng mười hai đến kèm theo không khí lạnh rét căm, hệ thống sưởi bên trong đối lập với không khí lạnh bên ngoài

Mạnh Khâm ngồi cạnh ghế lái, tiểu Bảo ngồi ghế sau, Quan Sam lái xe, đi theo đường cao tốc.

"Rốt cuộc cô muốn dẫn chúng tôi đi đâu?"

Mạnh Khâm nhận được điện thoại của Quan Sam kêu anh mang tiểu Bảo xuống lầu, sau đó cúp điện thoại.

Xuống dưới liền thấy một chiếc xe jeep dừng dưới lầu, nhả còi về phía anh, anh và tiểu Bảo đi tới nhìn, Quan Sam ngồi bên trong, phất phất tay với anh: "Lên xe đi."

"Đi đâu?" Mạnh Khâm hỏi.

Quan Sam thắt dây an toàn: "Đi rồi anh sẽ biết."

Vì thế lúc này, xe đã vào đường cao tốc, Mạnh Khâm đứng là không hỏi không được.

Quan Sam nhìn Mạnh Khâm nói: "Yên tâm đi, sẽ không đem bọn anh đi bán đâu."

"Quan Sam, tôi cho cô hai lựa chọn." Mạnh Khâm nhìn Quan Sam, giọng nói cảnh cáo: "Hoặc là cô nói cho tôi biết đang đi đâu hoặc là ngay lập tức dừng xe."

"Đến thăm con em, lý do này đã đủ rồi chứ?" Quan Sam nhìn phía trước lái xe một cách chắc chắn.

"Con của cô?"

Quan Sam gật đầu cười một tiếng: "Tuổi trẻ bồng bột không hiểu biết vì thế nên mới có một đứa con trai, không nở bỏ."

Mạnh Khâm mặc dù có chút khó tin nhưng vẫn không hỏi kỹ, anh nhìn tiểu Bảo, thấy bé yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, thu lại ánh mắt.

Lái xe gần bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng rời khỏi đường cao tốc, Mạnh Khâm trước đó không lâu mới biết hoá ra Quan Sam dẫn bọn họ đến một nơi gọi là An Thành.

Tiểu Bảo ở phía sau đã ngủ, kỹ thuật lái xe của Quan Sam rất tốt, rất ổn định cho nên tiểu Bảo ngủ được yên giấc.

An Thành là nơi nghỉ dưỡng, vừa vào đến là đã có thể cảm giác được hơi thở chậm rãi phả vào mặt, thật sự thích hợp để sống hơn so với Dung Việt.

Quan Sam lái xe vào thành phố bên này, lại ra khỏi thành phố bên kia, đến vùng ngoại thành xa xôi, xa xa có thể thấy một dãy nhà ngao nghể đứng tách biệt, đến gần có thể thấy cửa chính, ngoài cửa có bảng hiệu lớn viết chữ lớn – cô nhi viện An Thành.

Mạnh Khâm bỗng dừng nhìn về phía Quan Sam, về mặt ngữ vực, không nói gì.

Quan Sam cho anh một ánh mắt trấn an: "Đừng đoán mò, đừng đoán bậy, sẽ nói sau."

Xe jeep dừng chỗ đậu xe bên ngoài cô nhi viện, tiểu Bảo đã tỉnh lại, Mạnh Khâm xuống xe mở cửa kéo xe đẩy của tiểu Bảo, Quan Sam xuống xe đóng cửa khoá xe.

"Đi vào thôi!" Quan Sam nhìn Mạnh Khâm, cười với tiểu Bảo, tự mình đi vào trước.

Mạnh Khâm đẩy tiểu Bảo đi phía sau lưng cô, vừa đi vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh, bỗng nhiên một người phụ nữ trên năm mươi tuổi bước ra, nhìn về mặt tươi cười của Quan Sam.

Cùng lúc đó, một đứa bé trai phía sau người phụ nữ đột nhiên lao đến, vừa thấy Quan Sam là chạy nhanh về hướng cô: "Mẹ Quan Sam."

Quan Sam giơ hai tay ra phía trước hướng về đứa bé trai: "Con trai."

Chú thích:

(1) Yuppie: Young (trẻ), Urban (thành thị), Professional - Pro (có đẳng cấp), hipPIE (thích nổi loạn) ý chỉ một nhóm những người trẻ sinh ra trong giai đoạn đầu thập niên 1980 cho tới đầu thập niên 2000, họ sinh ra ở thời kỳ đô thị hóa, có đẳng cấp chuyên nghiệp và thích nổi loạn. Châm ngôn sống của những người theo trào lưu này là "chơi hết mình nhưng làm việc tới nơi tới chốn."

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Mạnh Khâm nhìn thấy cảnh này có hơi hoảng, bé trai này nhìn qua ít nhất khoảng trên dưới mười tuổi, mà cô gái trước mặt, mới hơn hai mươi mà?

"Cô bao nhiêu tuổi phạm sai lầm mới có được đứa con lớn như vậy?" Mạnh Khâm đi đến bên cạnh Quan Sam, vỗ vai cô, giọng nói lạnh lẽo như thời tiết lúc bấy giờ.

Quan Sam thả con trai ra, đứng dậy nhìn Mạnh Khâm: "Tôi phạm sai lầm gì cơ?"

Phạm là ở đời, người dốt nát cũng có lúc khôn khéo và ngược lại người khôn khéo thì cũng có lúc phạm sai lầm ngu xuẩn trong nháy mắt.

Mà giờ khắc này rất hiển nhiên đã có người thông minh phạm phải sai lầm ngu xuẩn.

Tay Quan Sam khoác lên vai thằng bé, mắt nhìn về phía Mạnh Khâm, cô đã hiểu ra Mạnh Khâm nói cái gì gọi là làm ra chuyện sai lầm.

Nghĩ đến đây cô quả thật không nhịn được nở nụ cười, vừa cười vừa hỏi: "Không phải anh cho rằng đó thật sự là do em sinh ra đấy chứ?"

"Chẳng lẽ không phải à?" Mạnh Khâm nhìn đứa bé trai, hai hàng lông mày có nét giống với nha đầu này.

"Đương nhiên là không phải." Quan Sam mở to hai mắt lắc đầu, sau đó gờm thiet: "Đây là Viên Tiểu Hạnh, con nuôi của em."

Mạnh Khâm nghe xong trong lòng nhẹ nhõm, không thể giải thích được thậm chí cười nhạo bản thân, cứ coi như là con ruột thì như thế nào chứ, sao trong lòng lại có chút chua chua nhỉ?

"Là do tự cô không nói rõ ràng."

"Tuy Viên Tiểu Hạnh là con nuôi nhưng em xem nó như con ruột, tuyệt đối không kém hơn anh đối với tiểu Bảo."

"Sam Sam, con nha, con nha, quên hết mọi người rồi đúng không? Con nói xem bao lâu rồi không trở về hả?" Viện trưởng đi tới nhìn Quan Sam, lời nói đầy vẻ trách móc, nhìn cô từ trên xuống dưới: "Nào để bác nhìn kỹ một chút."

Quan Sam đứng đó để mặc cho viện trưởng dùng ánh mắt quét khắp người cô, vẫn không quên làm mặt quỷ với Mạnh Khâm ở bên cạnh

"Gầy đi rồi." Viện trưởng khẽ nhủ mày: "Lại không chịu ăn đủ bữa, đói không ăn mà no cũng không ăn đúng không?"

"Giảm cân, giảm cân đó ạ." Quan Sam tùy tiện giải thích một chút.

Viện trưởng trừng mắt nhìn Quan Sam: "Gầy như con khi khô còn đòi giảm cân nữa à? Con làm bác sĩ chẳng lẽ còn không biết quá gầy thì không tốt hay sao?"

Quan Sam bắt đầu dĩ cười, vội vàng chuyển đề tài, giới thiệu Mạnh Khâm cho viện trưởng: "Viện trưởng, người này là Mạnh Khâm, còn đứa bé này gọi là tiểu Bảo, hôm nay con đặc biệt dẫn bé đến đây."

Thật ra viện trưởng đã sớm chú ý đến người đàn ông đẹp trai này, nếu Quan Sam không giới thiệu thì bà cũng sẽ hỏi.

"À, xin chào, xin chào." Viện trưởng vội vàng tiến lên thể hiện vẻ chủ nhà tận tình, chủ động duỗi tay ra.

Mạnh Khâm cũng đưa tay ra nắm tay viện trưởng: "Xin chào, viện trưởng."

"Rất đẹp trai, bạn trai à?" Viện trưởng thả tay ra cười với Mạnh Khâm, lập tức ghé sát vào hỏi Quan Sam nhưng lại không biết hạ giọng xuống, làm cho Mạnh Khâm cũng có thể nghe thấy.

Đối với sự nhiệt tình quan tâm của viện trưởng, Quan Sam có chút dở khóc dở cười, cũng không trả lời là phải hay không phải.

"Cháu dẫn tiểu Bảo đi dạo đây." Mạnh Khâm nghĩ hai người này lâu rồi không gặp nhau chắc cũng có nhiều chuyện muốn nói, anh ở lại đây quả thật không phải phép vì vậy chủ động rời đi.

Quan Sam gật đầu: "Vậy anh dẫn tiểu Bảo đi dạo trước đi."

Sau khi Mạnh Khâm dẫn tiểu Bảo đi khỏi, viện trưởng vỗ vai Quan Sam cười ý vị: "Đã đi rồi, còn nhìn theo làm gì nữa."

"Sao ạ?" Quan Sam hỏi

"Cái gì mà sao ạ?" Viện trưởng cố ý làm ra vẻ nghe không hiểu.

"Viện trưởng đã biết rõ mà còn cố hỏi nữa."

Viện trưởng cười khúc khích: "Ấn tượng đầu tiên không tệ, cao lớn đẹp trai, quan trọng nhất là, nha đầu con chưa bao giờ dẫn đàn ông đến chỗ bác cả."

"Đáng tiếc anh ấy cự tuyệt con mất rồi." Quan Sam cười thân nhiên.

"Con cũng có ngày như thế này à." Viện trưởng giương mắt cười: "Nhưng mà bác có cảm giác thằng bé này đối với con rất tốt."

Quan Sam đối với việc này không cho ý kiến: "Anh ấy đối với bạn bè đều rất tốt."

Viện trưởng nhìn Quan Sam đầy ẩn ý, lắc đầu: "Không phải, bác có cảm giác cậu ta đối với con không giống như đối với người khác."

"Chuyện này cũng nhìn ra được ạ?"

"Đương nhiên, sống lâu biết lòng người, mà chúng ta đứng đây nói nhảm chi vậy kia?" Viện trưởng ngừng lại một chút, nâng tay: "Đi vào trong nói chuyện nào."

Quan Sam cười nhẹ gật đầu, vừa đi vừa hỏi Viên Tiểu Hạnh bên cạnh: "Có nhớ mẹ không?"

"Rất nhớ ạ." Viên Tiểu Hạnh gật đầu trả lời.

...

Mạnh Khâm dẫn tiểu Bảo đi dạo trong viện, đám trẻ chơi trò chơi, tiểu Bảo nhìn rất chăm chú, Mạnh Khâm để ý thấy vẻ mặt của tiểu Bảo cho nên hỏi bé: "Muốn chơi cùng mọi người hả?"

Sau hồi lâu tiểu Bảo mới lắc đầu, nắm chặt lấy tay của Mạnh Khâm.

Vì thế hai người cứ đứng ở chỗ đó nhìn những đứa trẻ khác chơi đùa cực kì vui vẻ.

Quan Sam đi ra, trông thấy cách đó không xa một lớn một nhỏ đang nhìn bọn trẻ chơi đùa, nhìn cực kì chăm chú, cô cười cười, nói với Viên Tiểu Hạnh: "Chúng ta qua đó đi."

"Mẹ Quan Sam, người kia là ba con à?" Viên Tiểu Hạnh nói chuyện không được rõ chữ nhưng nhận thức thì đúng là rất rõ ràng, cậu bé đặc biệt giỏi quan sát.

Quan Sam vừa nghe thấy liền bật cười, hạ mi nhìn Viên Tiểu Hạnh, hỏi bé: "Vậy con thích chú ấy làm ba con hả?"

Viên Tiểu Hạnh gật đầu: "Thích ạ."

Câu trả lời là thích làm Quan Sam cảm thấy khá bất ngờ, dù sao Viên Tiểu Hạnh cũng không phải là đứa bé dễ dàng thích người ngoài, hơn nữa Mạnh Khâm chưa từng gặp bé, sao đứa bé này có thể trả lời như vậy chứ nhỉ?"

Thế nhưng Quan Sam lại thật sự vui vẻ, thế giới của Viên Tiểu Hạnh đơn giản mà trong sáng, đúng là đúng, không đúng là không đúng, cũng giống như vậy, thích chính là thích, không thích chính là không thích.

Cho nên ấn tượng đầu tiên của cậu bé đối với Mạnh Khâm tốt đến mức có thể trở thành ba, có thể trong suy nghĩ của bé Mạnh Khâm thật sự là một người tốt xứng đáng tin tưởng được.

"Thật là tinh mắt." Quan Sam vuốt tóc Viên Tiểu Hạnh, kéo bé đi về phía trước: "Chúng ta qua đó đi."

Quan Sam với Viên Tiểu Hạnh đi đến phía sau Mạnh Khâm và tiểu Bảo, Quan Sam chuẩn bị lên tiếng thì Viên Tiểu Hạnh lại nhanh chân kêu lên một tiếng: "Ba ơi."

Câu nói này khiến Quan Sam ngạc nhiên đến ngây người, cũng thành công thu hút ánh mắt Mạnh Khâm và Tiểu Bảo.

"Em thế, em không có dạy cho nó." Quan Sam bắt gặp vẻ mặt Mạnh Khâm đang nhìn cô, vội vàng rũ tội.

Mạnh Khâm nhìn Viên Tiểu Hạnh cười hỏi: "Con tên gì?"

"Con tên là Viên Tiểu Hạnh đó ba." Tiếng ba này làm dậy sóng nội tâm Mạnh Khâm.

Quan Sam dùng tay che mắt không nhìn Mạnh Khâm.

"Vì sao con lại gọi chú là ba?" Mạnh Khâm hỏi.

"Bởi vì mẹ Quan Sam nói..."

"Viên Tiểu Hạnh dẫn em trai đi chơi đi." Quan Sam vội vàng cắt lời Viên Tiểu Hạnh.

Viên Tiểu Hạnh nghe thấy gật đầu, đi đến trước mặt tiểu Bảo: "Em trai, chúng ta đi chơi đi."

Tiểu Bảo ngượng ngùng một lúc rồi mới theo Viên Tiểu Hạnh gia nhập đám trẻ đang chơi đùa kia.

Quan Sam cười có chút chột dạ, chỉ chỉ chỗ cách đây không xa: "Chúng ta qua chỗ kia ngồi một chút đi."

Nói xong cô ngay lập tức đi đến hàng ghế đặt bên cạnh bồn hoa, ngồi xuống nhìn bọn nhỏ chơi đùa, cảm nhận được mùi hương quen thuộc bên cạnh, cô âm thầm khụ khụ, cố ý dời sự chú ý của cả hai nói: "Anh xem tiểu Bảo chơi vui vẻ chưa kia."

"Cô nói đi chỗ đó chính là chỗ này à?" Mạnh Khâm nhớ tới lời nói của Quan Sam hôm giải phẫu, liên kết với hôm nay coi như là trùng khớp.

Quan Sam gật đầu: "Dung Việt là nơi tiểu Bảo sống với cha mẹ, muốn khiến nó quên đi việc đau khổ kia chỉ có thể rời khỏi nơi khiến nó đau lòng thôi."

Câu nói này thì Mạnh Khâm đồng ý: "Uh, nhưng mà chỗ này vẫn là cô nhi viện, tôi sợ tiểu Bảo không muốn ở lại, hơn nữa ở lại cũng sẽ ảnh hưởng lớn đến tính cách của nó."

"Không đâu." Quan Sam dời mắt nhìn về phía Mạnh Khâm, thần sắc khẳng định trong ánh mắt.

"Cô khẳng định như vậy à?"

Quan Sam gật đầu, chỉ ngón tay về phía Viên Tiểu Hạnh đang chơi vui vẻ: "Anh biết vì sao nó gọi tôi là mẹ không?"

Mạnh Khâm thuận theo tay Quan Sam nhìn sang, Viên Tiểu Hạnh dẫn tiểu Bảo chơi đùa rất vui vẻ, trên mặt tiểu Bảo thể mà có chút ý cười, đây là lần đầu tiên thấy đứa bé này cười kể từ khi lão Hoàng qua đời.

Quan Sam quay đầu nhìn Mạnh Khâm: "Viên Tiểu Hạnh là tên em đặt cho bé, ý nghĩa là không cần nhiều, chỉ cần có một chút may mắn là tốt rồi."

"Một chút may mắn?" Mạnh Khâm trầm giọng lặp lại mấy chữ này cực kì dễ nghe.

"Đúng vậy." Quan Sam khẽ híp mắt nhìn đám trẻ vây quanh Viên Tiểu Hạnh, lười biếng dựa lưng vào ghế nói tiếp: "Nó bẩm sinh từ bé đã mắc phải chứng tự bế (1), mẹ nó bị u não cho nên khi bé chưa đủ tháng đã bị mổ bắt ra, mẹ nó bởi vì u não di căn nên cuối cùng không thể cứu chữa, đứa bé này sinh non lại thêm cơ thể quá yếu suốt chút nữa cũng không sống nổi, nhưng không ai ngờ được về sau nó từ từ khoẻ lên, chuyện này cũng là do ông trời ban cho sự may mắn, mặc dù nó bị tự bế nhưng nó vẫn luôn nhiệt huyết yêu đời, cũng như khao khát được sống, mặc kệ tương lai có thể nào đi nữa nhưng em vẫn hi vọng nó có thể luôn có được may mắn, có được vui vẻ như vậy."

Mạnh Khâm thuận theo ánh mắt Quan Sam nhìn qua, vừa nhìn bọn trẻ chơi đùa vừa nói: "Vì thế mà cô đưa nó đến đây để sống?"

"Nó không có cha mẹ, cũng không có người nào tình nguyện nhận nuôi một đứa bé bị tự bế cả, cho nên em mới dẫn nó đến đây, anh thấy nó bây giờ không phải là sống tốt hơn, vui vẻ hơn đấy sao." Quan Sam mỉm cười, nhìn Viên Tiểu Hạnh bằng ánh mắt ấm áp của người mẹ.

Mạnh Khâm không khỏi liếc nhìn Quan Sam, thật sự là sống rất tốt, cũng rất bám người mẹ này, ở phương diện khác hai người cũng thật đúng là giống nhau, ví dụ như không từ chối ai, hồ ngôn loạn ngữ.

Chú thích

(1) Chứng tự bế: chìm đắm trong thế giới, không gian riêng của mình một cách bệnh hoạn, là một triệu chứng của bệnh thần kinh phân liệt

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Viện trưởng nhất định phải giữ hai người ở lại ăn cơm tối, Quan Sam thì không có vấn đề gì cả nhưng Mạnh Khâm lại hơi do dự, dù sao ăn cơm tối xong trở về nhà không biết có quá muộn hay không.

Nhưng mà cuối cùng thì hai người vẫn ngồi trên bàn cơm, thưởng thức món ăn cho chính viện trưởng nấu.

Quan Sam được ăn ngon, vừa ăn vừa lải nhải: "Lâu lắm rồi không được ăn cơm do viện trưởng nấu, hôm nay nhất định phải ăn vài chén bù đắp mới được."

Viện trưởng thấy tướng ăn của Quan Sam thì có chút bó tay, bà nhìn về phía Mạnh Khâm, cười nói: "Con bé này nói đến ăn cơm là lại thành như vậy, hoàn toàn không ra dáng con gái gì hết, đề cậu phải chê cười rồi."

"Lúc nào cũng như vậy đó ạ." Mạnh Khâm cười nhạt, thực ra thì anh đã thấy tướng ăn của Quan Sam, đúng là không dám khen.

"Dân lấy ăn làm trời (1), ăn cơm thì ăn cơm, sao lại có nhiều quy tắc vậy." Quan Sam nuốt xuống một miếng cơm xuống, tiếp tục: "Lại nói, bọn con làm bác sĩ, vừa có call là lập tức phải làm việc ngay, không có rảnh rỗi để ăn cơm một cách tao nhã, thật sự như vậy mới không bị chết đói."

Viện trưởng liếc Quan Sam một cái: "Cái con bé này lúc nào cũng thủ sẵn cả đồng lý lẽ đúng không?"

"Tất nhiên rồi ạ." Quan Sam gật đầu, lại tiếp tục ăn không màng đến hình tượng.

Ăn cơm xong Quan Sam chủ động đi rửa chén, Mạnh Khâm tán gẫu với viện trưởng về vấn đề của tiểu Bảo.

Khi đã hiểu rõ tình huống của tiểu Bảo, viện trưởng gật đầu: "Có thể thử một lần, nếu như đứa bé ngọc tiểu Bảo không quen thì bác sẽ thông báo cho cháu một tiếng, nhưng mà bác cảm thấy cậu bé rất yêu thích chỗ của bác."

"Thật ra ngay từ đầu cháu tính tìm cha mẹ nuôi phù hợp cho tiểu Bảo, không nghĩ tới Quan Sam lại dẫn bọn cháu đến chỗ bác." Mạnh Khâm nhận chén trả viện trưởng đưa cho anh, tâm sự.

Viện trưởng tiếp tục rót trà, tùy tiện nhìn về phía phòng bếp không nhanh không chậm nói: "Thật ra bác cũng rất tò mò, tính cách của Sam Sam không dễ dẫn người lạ đến chỗ bác, nhưng nó lại tự nguyện dẫn bọn cháu đến đây, có thể thấy bọn cháu trong lòng nó không tầm thường chút nào."

Mạnh Khâm uống một hớp trà, nghe thấy viện trưởng thờ dãi tiếp tục nói với anh: "Haizz, cháu đừng thấy đáng về Sam Sam nó tùy tiện không câu nệ tiểu

tiết chứ thật ra đứa bé này rất hiểu chuyện, năm đó lúc bác dẫn nó đến cô nhi viện nó không khóc không làm loạn, cũng không khiến người khác phải bận tâm, nó rất thông minh, học cái gì cũng nhanh, về sau lấy được học bổng toàn phần đi đến học ở trường trung học tốt nhất Dung Việt, tiếp đó tuổi còn trẻ thì làm bác sĩ còn xuất ngoại nữa, tham gia tổ chức viện trợ nhân đạo cứu người, thích giúp đỡ người khác."

"Quan Sam cũng là trẻ mồ côi à?" Mạnh Khâm nhìn viện trưởng hỏi bà.

"Đúng thế." Viện trưởng nói đến Quan Sam là hăng say cả lên, nói xong còn đứng dậy đi lấy ảnh: "Để bác cho cháu xem, Sam Sam của chúng ta từ nhỏ đã là mỹ nhân."

Quan Sam rửa chén xong vừa đi ra đã nghe thấy có người đang làm Vương bà bán dưa, còn thật sự bày dưa của mình ra cho người khác lựa?

Cô xoa xoa tay đi tới, tự rót cho mình chén trà để uống, uống xong mới mở miệng: "Viện trưởng, thời gian không còn sớm nữa, chúng con phải đi đây, bác đừng tìm nữa, có gì hay để xem chứ?"

Viện trưởng kéo hết ngăn này tới ngăn kia hồi lâu mới mở miệng: "Sao lại không hay, cái gì thuộc về nha đầu con đều đẹp nhất."

"Vậy mời ngài cứ từ từ mà tìm, bọn con đi đây." Quan Sam ý bảo Mạnh Khâm ra ngoài.

"Cái con bé này." Cuối cùng viện trưởng không thể đạt được như ý, nhìn hai người đi ra ngoài.

Quan Sam dẫn Mạnh Khâm đi tìm tiểu Bảo, dù cho tiểu Bảo có tình nguyện ở lại hay không thì vẫn là chuyện giữa hai người họ, vấn đề này Quan Sam không có cách nào quyết định thay bọn họ được.

Thật ra Mạnh Khâm cũng giống như vậy, tình huống trước mắt, anh căn bản không thể chăm sóc được cho người bạn nhỏ này, nếu không chú ý tiểu Bảo dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì anh làm sao còn mặt mũi nhìn vợ chồng lão Hoàng chứ.

Khi ở chỗ này, anh cẩn thận quan sát cũng như đi dạo ngắm nhìn khắp nơi, quả thực vẫn là chỗ thích hợp cho tiểu Bảo sống.

Hơn nữa cũng giống với suy nghĩ của Quan Sam, dù sao đây là cuộc sống của tiểu Bảo, mặc dù nó còn nhỏ, nhưng chính nó vẫn có quyền lựa chọn, nếu như bé nói ở lại đương nhiên sẽ tôn trọng bé, còn nếu như bé không muốn ở lại thì không thể nghi ngờ, Mạnh Khâm nhất định sẽ dẫn bé đi.

Thế nhưng khi Mạnh Khâm hỏi ý kiến tiểu Bảo, tiểu Bảo gật đầu còn nói chuyện, mặc dù nói không nhiều lắm nhưng bé nói bé muốn ở lại.

Nói thật kết quả như vậy Mạnh Khâm tuyệt đối không lường trước được, anh cảm thấy tiểu Bảo sẽ không ở lại, không nghĩ tới anh vẫn không hiểu đứa bé này.

Tiểu Bảo đã quyết định ở lại, Quan Sam và Mạnh Khâm cũng phải chuẩn bị ra về.

Viện trưởng lại bắt đầu oán hận Quan Sam đến cùng vội mà đi cũng vội, Quan Sam bắt đắc dĩ ôm lấy viện trưởng nói với bà: "Lần tới nhất định sẽ ở lại vài hôm."

"Mang cậu ta đến nữa chứ?" Viện trưởng lại bắt đầu già mà không nghiêm.

Quan Sam liếc nhìn Mạnh Khâm đang đứng phía sau, cười nói: "Có thể dẫn theo thì sẽ dẫn."

Viên Tiểu Hạnh cũng không vui, mẹ Quan Sam của cậu bé sao lại muốn đi về sớm như vậy, khuôn mặt chứa đầy sự không vui.

"Sao lại xì mặt thế kia?" Quan Sam đi đến trước mặt Viên Tiểu Hạnh hỏi.

"Mẹ Quan Sam sắp đi rồi."

Quan Sam nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Tiểu Hạnh, sau đó nói: "Lần này đến hơi vội không có mang quà cho con, lần sau sẽ mang quà cho con có được không?"

Viên Tiểu Hạnh vừa nghe liền gật đầu: "Mẹ Quan Sam nói lời giữ lời đó nha."

"Ngheo tay." Quan Sam giơ ngón út ra ngoéo tay với Viên Tiểu Hạnh.

Thả tay ra, Quan Sam thật sự phải rời đi, cô vẫy tay với mọi người, sau đó đi ra ngoài cửa lớn, Mạnh Khâm đã sớm đứng chờ ở cửa.

Quan Sam móc chìa khoá ra ném cho Mạnh Khâm: "Anh lái xe đi."

Mạnh Khâm chụp lấy chìa khoá, mắt nhìn Quan Sam, lập tức xoay người đi về hướng ghế lái.

"Con đi đây, bye bye." Quan Sam trước khi lên xe còn quay lại nhìn mọi người, sau đó nhảy lên ghế trước.

Xe jeep từ từ khởi động, bánh xe từ từ nghiền lên mặt đất tiến về phía trước sau đó nhanh chóng rời khỏi cô nhi viện, tiến vào An Thành, ngay sau đó đi vào đường cao tốc, hướng về phía Dung Việt.

Lái xe ban đêm tầm nhìn không tốt, tưởng lúc về sẽ lâu hơn lúc đi ai ngờ Mạnh Khâm chỉ mất hơn ba giờ đã đến Dung Việt, Quan Sam nhìn đồng hồ, đã hơn mười hai giờ, cô nghiêng đầu chơi game quên cả trời đất.

"Đưa cô về nhà trước rồi tôi sẽ về nhà sau." Vào nội thành Mạnh Khâm không ngại ngần nói với Quan Sam.

Quan Sam đang chơi hăng say nghe thấy Mạnh Khâm nói vậy cũng không thèm ngắt đầu, trực tiếp sáng khoái nói: "Không cần đâu, về Đế Cảnh Phong trước đi."

"Cô chắc chứ?" Mạnh Khâm liếc qua Quan Sam, tiếp tục nhìn con đường qua lớp kính chắn gió: "Có thật không cần tôi đưa về à?"

"Không cần đâu!" Quan Sam cười thầm: "Thật sự không cần."

"Được thôi." Mạnh Khâm cũng không ép buộc, ép buộc cũng không có tác dụng, tính cách Quan Sam có đôi khi cứng đầu tới cực điểm không có thuốc trị.

Xe chạy đến cửa Đế Cảnh Phong, Mạnh Khâm dừng xe, lúc này Quan Sam mới cất di động nhìn ra, toà nhà hiện ra ngay trước mắt.

"Tôi đến rồi." Mạnh Khâm vừa nói vừa tháo dây an toàn.

Quan Sam cũng tháo dây an toàn, xuống xe theo Mạnh Khâm, "cạch" một tiếng đóng cửa phía ghế lái phụ, sau đó cô không nhanh không chậm đi qua ghế lái bên cạnh, cửa đang mở, Mạnh Khâm đứng ở cửa, đẹp trai gọi cảm nam tính.

"Được rồi, anh vào đi." Quan Sam nói với Mạnh Khâm.

Mạnh Khâm nhìn Quan Sam, tránh lối cho cô đi: "Cô đi trước đi."

Quan Sam bỗng dừng rướn tới sát Mạnh Khâm, cười đen tối: "Sao vậy? Không nỡ để em đi à?"

"Tùy cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ." Mạnh Khâm đối với sự tập kích của Quan Sam tập mãi thành quen, anh liếc nhìn Quan Sam, giọng nói mang vẻ ra lệnh: "Đi mau đi, đến nơi thì nhắn tin cho tôi."

Nói xong anh liền vòng qua Quan Sam, đi đến cửa chính của Đế Cảnh Phong, Quan Sam tựa vào cửa xe nhìn bóng dáng Mạnh Khâm từ từ chìm trong bóng đêm, lúc này mới cười cười nhảy lên xe, lập tức khởi động nhấn ga lái xe đi.

Về đến nhà chưa được một lúc thì tiếng wechat vang lên, Mạnh Khâm đi đến phòng khách cầm di động, vừa mở ra đã nhìn thấy tin nhắn Quan Sam gửi: "Em đến rồi."

Mạnh Khâm nhìn đồng hồ, bây giờ còn chưa đến mười phút.

Anh ngồi lên ghế sofa, sau đó gửi tin nhắn cho Quan Sam: "Sao lại nhanh như vậy?"

Chỉ trong chốc lát tiếng wechat lại vang lên.

Quan Sam: Về được một lúc lâu rồi.

Mạnh Khâm càng đọc càng cảm thấy không hợp lý, dứt khoát cầm điện thoại gọi qua.

Quan Sam ngồi trên ghế sofa nhìn điện thoại đang có cuộc gọi đến, cười ngặt nghèo, cô hắng giọng một cái, trượt lên màn hình nhận cuộc gọi: "Alo?"

"Cô thật sự về đến nơi rồi à?" Mạnh Khâm rõ ràng không tin, cho dù anh có lái xe từ Đế Cảnh Phong đến đại học Dung Y, trên đường không kẹt xe thì ít nhất cũng phải hai mươi phút, còn Quan Sam chỉ mất chưa tới mười phút, chuyện này hiển nhiên là không có khả năng.

"Thật đó!" Quan Sam còn rất nghiêm túc gật đầu.

Mạnh Khâm chuyển điện thoại qua tay bên kia, tiếp tục hỏi: "Đừng đùa nữa, nói thật đi, cuối cùng là cô đang ở đâu vậy?"

"Anh đoán đi?"

"Tôi không rành đoán tới đoán lui với cô."

Quan Sam vừa đi vừa nói: "Anh, cái con người này khuyết điểm duy nhất chính là không có xú té bào hài hước gì cả."

Mạnh Khâm lại nói: Không phải là tôi không có té bào hài hước, mà là cô có quá nhiều té bào hài hước."

"Cảm ơn quá khen." Quan Sam tựa ở cửa khẽ cười.

"Cô nghĩ rằng tôi đang khen gọi cô đó à?" Mạnh Khâm có chút dờ khóc dờ cười.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, Mạnh Khâm vừa đứng dậy đi mở cửa vừa nói với Quan Sam: "Thôi nhé, cúp máy đây."

Cửa mở ra, Mạnh Khâm vẫn còn đang giờ điện thoại bên tai, đứng trước mặt anh không phải là cái người nói đã về nhà, Quan Sam hay sao?

"Ồ, sao lại khéo như thế, hoá ra anh chính là hàng xóm mới của em." Dáng vẻ tươi cười của Quan Sam đậm dần, ngược mắt nhìn Mạnh Khâm, lúm đồng tiền hiện lên trên gương mặt cô càng thêm xinh đẹp.

Lúc này Mạnh Khâm mới nhớ phải ngắt điện thoại, hai tay anh vòng trước ngực, cúp mắt nhìn Quan Sam: "Thật biết cách đùa giỡn."

Chú thích:

(1) Dân lấy ăn làm trời: câu gốc là "Dân vi thực vi thiên", có nguồn gốc xuất xứ từ "Sử ký - Lê Thực Kỳ Lục Gia Liệt Truyện trong đó có câu nói rằng: "Vương giả dĩ dân vi thiên, nhi dân dĩ thực vi thiên", có nghĩa là Dân lấy miếng ăn làm trọng, nên muốn trị dân trước hết phải làm cho dân no ấm vì dân đói thì nước loạn.

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Ban đêm yên tĩnh, bên ngoài vắng trắng được một làn sương mờ ảo quấn lấy, bấp chập làn khói mỏng manh vẫn chiếu rọi lên mặt đất, ánh sáng nhàn nhạt vổ lên trên người họ, cho dù là đêm đông rét lạnh tịch tịch cũng dần dần trở nên ấm áp.

"Thì cũng không có gì, em đặc biệt đến đây cùng anh- người hàng xóm mới nói lời chúc ngủ ngon thôi." Quan Sam nhấn mạnh ba chữ hàng xóm mới, sau đó còn thêm một câu: "Em là người có lễ phép, không chào hỏi thì không ngủ ngon."

"Giã bộ à, tiếp tục giã bộ với tôi đây à." Hiển nhiên Mạnh Khâm nghe rất rõ ràng, hiểu cũng rất rõ ràng: "Lợi hại đấy, thông đồng với Cao Trạm lừa gạt tôi."

Quan Sam nhún nhún vai: "Đơn giản chỉ là trùng hợp mà thôi, em tìm phòng rất lâu mới được đấy."

Mạnh Khâm có điện mới đi tin mấy câu chuyện vớ vẩn của Quan Sam, Dung Việt lớn như thế, cô ấy muốn tìm phòng mà tìm không ra à? Chưa kể, kể bên bệnh viện Vân Hoa, xung quanh khắp nơi đều là phòng cho thuê, cô lại khéo đến mức không chọn chỗ gần mà hết lần này tới lần khác chọn chỗ xa bệnh viện, không phải có mưu đồ thì là gì.

Nghĩ đến đây, Mạnh Khâm bỗng dừng nhớ tới lần Quan Sam đến nhà anh, lúc ra về nhiều lần nhìn căn phòng cách vách, chắc chắn khi đó trong lòng cô nàng đã suy tính hết rồi?

"Cô cảm thấy tôi sẽ tin cô sao?" Có điện mới tin được.

"Anh tin hay không là chuyện em không thể xen vào." Quan Sam ngáp một cái, sau đó phát phát tay với Mạnh Khâm: "Em buồn ngủ rồi, ngủ ngon nhé."

Nói xong, Quan Sam liền xoay người đi đến phòng cách vách, Mạnh Khâm quan sát thấy cô dùng vân tay mở cửa, sau đó cánh cửa đóng lại mới thật sự tin cô đã chuyển đến ở, hàng xóm mới trước kia sửa nhà thật sự là nha đầu này.

Đóng cửa lại, Mạnh Khâm ngay lập tức lấy di động ra gọi, tiếng chuông vang lên thật lâu bên kia mới từ tốn nghe máy.

"Alo?" Cao Trạm hẳn là đang ngủ, âm thanh lúc này mang đậm giọng mũi, đúng là đáng về chưa tỉnh ngủ đang đề lại cảm giác muốn mắng người.

Ngược lại giọng Mạnh Khâm to như chuông lớn: "Tiểu tử cậu hay lắm, dám câu kết với Quan Sam gạt anh mày."

Cao Trạm vừa nghe giật mình tỉnh ngủ, cậu ta ngồi dậy vuốt lại cái ổ tóc rồi, nói tiếp: "Anh, em thì chuyện này em thật sự không biết, em không rõ, chuyện nhà cửa từ trước đến nay em đâu có quan tâm, sao em có thể câu kết với Quan Sam lập mưu lừa anh đúng không?"

"Hay lắm, anh mày còn chưa nói đến chuyện nhà cửa mà cậu chưa đánh đã khai?" Mạnh Khâm lạnh lùng cười một tiếng.

"Không phải đâu, oan uổng quá mà!" Cao Trạm lớn tiếng dọa người: "Là thế này, phòng đó về sau em cũng mới biết, lúc trước em thật sự không rõ, anh cũng biết rõ mà, nhà cửa em đều giao cho người đại diện xử lý, em đâu biết được Quan Sam thần thông quảng đại đến như vậy..." Cậu ta nói một hồi mới nhớ lại câu nói của Mạnh Khâm, âm thầm vỗ đầu một cái, lúc này mới nghĩ tới hết một tiếng vào điện thoại: "Trời ơi, không phải chị ta cường gian anh đó chứ?"

"Cường gian?" Âm thanh của Mạnh Khâm có chút dọa người phát hoảng: "Cái này mà cậu cũng biết, xem ra quan hệ hai người thật đúng là không tầm

thường nhỉ."

"Anh ơi, hiểu lầm, anh nhất định là hiểu lầm..."

Cao Trạm còn chưa nói hết lời thì ở đầu kia Mạnh Khâm đã cúp điện thoại, nghe thấy tiếng tút tút vang lên trong di động, Cao Trạm có một cảm giác ngày tàn của mình sắp đến rồi.

Buổi sáng năm giờ rưỡi, Mạnh Khâm đứng giờ chạy bộ trong tiểu khu, đang chạy đều chạy đều thì bên cạnh xuất hiện thêm một người.

"Chào buổi sáng." Quan Sam chào hỏi Mạnh Khâm.

"Chào buổi sáng." Mạnh Khâm thấy Quan Sam tinh thần sáng khoái thì bản thân lại có chút dờ khóc dờ cười.

Sau đó là ăn sáng cũng tỉnh cò gặp, lên xuống thang máy cũng có thể thấy mặt nhau, ngay cả đi siêu gần gần nhà cũng không ngoại lệ nói bất gặp liền bất gặp.

Dường như cứ từ từ, chậm rãi như vậy, tất cả chuyện này biến thành thói quen, biến thành chuyện đương nhiên, từ dờ khóc dờ cười biến thành tập mãi thành quen.

Khoa chỉnh hình bệnh viện Văn Hoa.

"Vi chị, tôi thiếu chút nữa bị anh tôi đánh cho tàn phế đấy." Cao Trạm ngồi đối diện Quan Sam, mang danh đi tái khám mà rõ ràng là đi bán than.

Quan Sam cười cười: "Cậu nên dừng chuyện phỏng đoán lại đi, đánh cậu tàn phế thì cậu cũng có thể tự động phục hồi thôi."

"Nhưng mà nhìn chị mặt mày hồng hào lắm, có phải có tiến triển không nhỏ với anh tôi đúng không?" Cao Trạm cười nham hiểm.

"Quyền vương nhiều chuyện thế." Quan Sam liếc Cao Trạm một cái.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, Quan Sam nghe điện thoại, là cấp cứu.

Quan Sam nghe điện thoại xong lập tức đứng dậy, trước khi đi còn nói với Cao Trạm: "Cậu không có vấn đề gì, có thể không cần đến thường xuyên nữa, tôi còn có việc, cậu tự lo đi."

Cao Trạm bị gạt sang một bên nhìn Quan Sam vội vã đi mất, dời mắt nhìn về phía cái thẻ trên bàn, cậu ta vừa vuốt vừa lẩm bầm: "Cô nhóc như chị, lại là phó chủ nhiệm..."

Khoa cấp cứu nước sôi lửa bỏng, hành lang, ngoài hiên đều là giường bệnh, lúc Quan Sam chạy tới thì Bạch Hạo đã có mặt, thực tập sinh cũng đang hỗ trợ, chủ nhiệm Trần đến trễ chứng kiến cảnh tượng này sắc mặt nghiêm trọng.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Quan Sam chưa vào phòng cấp cứu mà đi tới gặp Bạch Hạo trước.

"Toà nhà công nghệ bị cháy, có rất nhiều người bị thương." Giọng Bạch Hạo nghiêm túc, sắc mặt hơi tái nhợt.

Quan Sam thấy dáng vẻ của Bạch Hạo, hỏi cậu ta: "Không sao chứ?"

Bạch Hạo lắc đầu: "Không sao ạ."

Quan Sam đi đến phòng cấp cứu số 4, lúc đi vào liền nhận lấy bao tay y tá đưa đến, vừa đeo vừa xem xét, nhìn quần áo đối phương đầu tiên rồi âm thầm thở dài.

"Tình trạng như thế nào?"

"Bị đá hoa cương đè hai chân, thời gian quá dài, chẩn đoán sơ bộ có thể một số chỗ đã bị hoại tử." Bác sĩ cấp cứu đã chẩn đoán sơ, còn chờ bác sĩ chuyên khoa chấn bệnh cụ thể.

"Phòng phẫu thuật số mấy trống?" Quan Sam dời mắt nhìn Bạch Hạo giao phó.

"Đề em đi hỏi." Bạch Hạo nói xong xoay người rời đi. Quan Sam quay người lại thì tay bị giữ chặt.

"Bác sĩ, cô không được cưa chân của tôi." Bàn tay lớn của người đàn ông này đều là màu tro đen khiến cho áo trắng bác sĩ của Quan Sam bị nhuộm đen.

Quan Sam nhìn anh ta, trên gương mặt kiên cường của anh ta là từng mảng lớn, mảng lớn đen xám, đôi mắt lại đặc biệt sáng, cứ thế nhìn Quan Sam.

Đúng lúc này, một tốp đàn ông mặc trang phục phòng cháy chữa cháy màu da cam xen lẫn màu đen nhào vào, trông thấy đồng đội đang nằm trên giường cấp cứu thì khuôn mặt đều rất ngưng trọng, trong đó có một người hình như là đội trưởng của bọn họ đi đến nói với Quan Sam: "Bác sĩ, xin cô nhất định phải cứu người anh em của tôi."

"Bọn tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức." Quan Sam nhìn anh hùng cứu hoả cả người đầy bụi trước mắt, trong lòng không rõ là tư vị gì.

"Cảm ơn cô, bác sĩ, làm phiền bác sĩ rồi." Vị đội trưởng kia nắm thật chặt tay Quan Sam, giống như một loại nghi thức đặc biệt, nghiêm túc đem tính mạng anh em mình giao vào trong tay cô.

Cuối cùng báo cáo cho thấy, chân bị đè trong thời gian dài, miệng vết thương bị nhiễm trùng nghiêm trọng, đồng thời làm tăng diện tích hoại tử, không còn cách nào để chữa trị, nếu như không tiến hành cưa chân, tế bào hoại tử sẽ lan ra những chỗ khác, đến lúc đó có khả năng tính mạng cũng không giữ được.

Quan Sam nói rõ ràng tình trạng cho đội trưởng và người nhà của vị lính cứu hoả kia, mọi người nghe xong tin này đều rơi vào im lặng cứ thế trầm mặc, người thân của cậu ta khóc đến đau xé cõi lòng.

"Con tôi mới có 23 tuổi, nó không còn chân thì phải làm sao bây giờ?"

Vào lúc này bên trong phòng cấp cứu có tiếng động: "Không, không thể cưa chân tôi được, tôi tình nguyện chết cũng không thể không có chân."

"Con trai, con đừng có như vậy." Cha mẹ chạy vào gục khóc bên người con trai.

Bạch Hạo trở lại, đi đến trước mặt Quan Sam nói với cô: "Đã kiểm tra, phòng phẫu thuật số 7 còn trống."

Quan Sam liếc nhìn bên trong, có chút bất đắc dĩ lắc đầu: "Bệnh nhân không kí tên có phòng phẫu thuật cũng vô dụng, trước tiên đi khuyên bảo đã."

Nhân viên cứu hoả được đưa lên phòng, Quan Sam còn ở khu cấp cứu, chờ hết bận một lúc mới chuẩn bị đi, liền nhìn thấy có người bệnh được đưa vào, sau đó cô trông thấy Chu Tử Thần vội vàng vàng đi xuống, đúng lúc chạm mặt cô.

"Bác sĩ Quan." Chu Tử Thần chào hỏi Quan Sam.

"Bác sĩ Chu." Quan Sam đáp lại.

Sau đó thấy anh đi đến phòng cấp cứu số 2

Quan Sam chuẩn bị trở về khoa chỉnh hình, tình trạng nhân viên cứu hoả kia nhất định phải nhanh chóng cưa chân, nếu không sẽ rất rắc rối, bây giờ cô muốn làm là thuyết phục cậu ta kí tên phẫu thuật.

Mới bước vài bước đằng sau lại có tiếng người ồn ào, hình như là có người đánh nhau gây náo loạn, Quan Sam xoay người nhìn lại, một người đàn ông xách cổ áo Chu Tử Thần kéo ra ngoài, bên trong phòng cấp cứu số 2 vang lên tiếng khóc không ngừng.

"Mọi người đến đây xem cái tên lang băm này đi, anh ta hại chết ba tôi, hại chết ba tôi đó." Người đàn ông kéo rít lấy Chu Tử Thần, cực kì tức giận.

Chu Tử Thần nhìn đối phương: "Anh tỉnh táo một chút, anh phải nghe tôi nói rõ ràng với anh."

Người đàn ông kia hiển nhiên không nghe lọt tai, miệng không ngừng chửi đổng lên: "Mày chờ đó, tao không từ bỏ đâu, tao muốn mày, còn có toàn bộ người trong bệnh viện này cho tao công lý, chúng mày hại chết người, tao muốn chúng mày phải chôn cùng."

Nói xong hắn ta hất mạnh Chu Tử Thần ra, sau đó xông vào phòng cấp cứu, giọng lớn như loa gầm rú ở bên trong: "Tránh ra, tránh hết ra, ai cũng không được đụng vào ba tao, bọn tao sẽ ở đây đợi, đợi viện trưởng bọn mày cho tao câu trả lời thoả đáng, bà xã, tìm người cho anh, anh thật muốn nhìn xem bọn họ có phải coi trời bằng vung hay không."

"Anh à, anh phải hết sức tỉnh táo." Bên trong có âm thanh khuyên bảo.

Chu Tử Thần đứng lên, Quan Sam lúc này mới chú ý thấy trên gương mặt anh có vết thương, cô rời đi một lúc rồi quay trở lại đi về phía anh.

"Đắp tạm trước đi." Quan Sam đưa túi chườm đá cho Chu Tử Thần, nhìn vào trong âm thầm thở dài, cất lời khuyên nhủ: "Tâm trạng người nhà bây giờ chắc chắn rất kích động, anh cũng đừng rạch ròi đi nói đạo lý với người khác, không phải tự làm bản thân mình bị thương thì là gì."

Chu Tử Thần nhận túi chườm đá, ấn lên trên mặt, nhẹ "ừm" một tiếng, sau đó nhìn về phía Quan Sam nói với cô: "Cảm ơn."

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Quan Sam đêm nay on call (1), ngồi trong phòng làm việc viết báo cáo, viết đến xuất thần, ánh đèn bàn phủ lên gương mặt cô, càng làm nốt bật làn da trắng trẻo của cô, đôi mắt to tròn của cô đầy suy tư tựa như chất chứa nhiều bí mật, cô cứ lẳng lẳng như vậy, lẳng lẳng nhìn chăm chăm cây bút trên tay đến ngẩn người.

Haizz, có lẽ là mệt rồi?

Cửa có tiếng gõ nhẹ, Bạch Hạo đem com hộp đi đến: "Cô giáo Quan."

Quan Sam ngẩng đầu: "Sao còn chưa về?"

Bạch Hạo đem hộp com để ở trước mặt Quan Sam: "Hôm nay trong phòng bận rộn, thấy cô không có thời gian ăn com nên mang đến cho cô chút điểm tâm."

Quan Sam hạ mắt liếc nhìn hộp com trước mặt, lập tức ngược mắt hỏi: "Cậu đang lấy lòng tôi đấy à?"

"Đương nhiên không phải vậy. Em là loại người như thế sao?" Bạch Hạo tự nhận mặc dù ở trong bệnh viện hai người là quan hệ thầy trò, nhưng chuyện cá nhân thì bọn họ lại là quan hệ bạn bè, cậu ta không hề nghĩ đến việc nịnh nọt lấy lòng cô.

Quan Sam duỗi tay mở hộp com, mùi thơm trong hộp giữ ấm xông vào mũi, cô vừa ngửi thấy mới phát hiện mình rất đói, cô lấy đũa ra gấp một miếng, toàn là món mình thích ăn.

"Cậu đang theo đuổi tôi à?" Quan Sam ăn món ăn thơm phức không ngẩng đầu lên, lời nói này tuy lơ đãng nhưng lại làm cho Bạch Hạo sợ hết hồn.

Nếu như nói lúc mới bắt đầu gặp Quan Sam, đối với cô có chút ý đồ, sau đó lúc cô trở thành giáo viên của mình thì ngọn lửa nhỏ này hoàn toàn bị dập tắt, cậu biết rõ mình và Quan Sam chênh lệch không nhỏ, hơn nữa cậu cũng hiểu cô gái như Quan Sam không phải dạng đàn ông bình thường có thể chinh phục được.

"Cô giáo Quan, cô đừng nói giỡn như thế." Bạch Hạo vội vàng phủ nhận: "Cô không thể cho rằng đây là việc tôn sư trọng đạo, hoặc là sự quan tâm giữa bạn bè với nhau sao, sao lại có suy nghĩ đen tối như vậy?"

Quan Sam vừa nghe xong bỗng dừng ngẩng đầu nhìn Bạch Hạo, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười: "À, đen tối, đây là đang dạy dỗ tôi đó hả?"

Bạch Hạo lắc đầu, cười cười: "Đâu dám, đâu dám."

"Tan ca đi, chạy ở bệnh viện một ngày rồi không thấy mệt hả?" Quan Sam vầy vầy với Bạch Hạo, ý bảo cậu ta mau đi đi.

"Vây em đi đây." Bạch Hạo chỉ tay ra ngoài cửa.

Bạch Hạo nhìn Quan Sam, thấy cô ăn ngon cũng yên lòng ra về.

Quan Sam liếc nhìn cửa, lại tiếp tục cúi đầu thông thả ăn com, khi ăn thức ăn bên trong hộp com được bảy tám phần, cô lấy khăn giấy lau miệng, đem hộp com để bên cạnh, sờ sờ bụng, đứng dậy đi ra ngoài.

Ở quầy hộ lý, hộ lý trông thấy Quan Sam, nhìn cô cười nói: "Chào buổi tối bác sĩ Quan."

"Chào buổi tối." Quan Sam mỉm cười với hộ lý, sau đó đi bộ đến phòng bệnh.

Hành lang yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng tivi, đang phát lại bản tin thời sự, có quảng cáo phim truyền hình, có tiết mục giải trí, cũng có tiếng ngáy của bệnh nhân, cô cười thầm, đi đến cửa phòng bệnh giường 20, ngón tay thon dài của cô đặt trên tay nắm cửa nhưng không động dẩy, đang suy nghĩ có nên đi vào hay không.

Chỗ này là chỗ nhân viên phòng chấy chữa chấy Lưu Bằng buổi chiều từ khu cấp cứu chuyển lên, buổi chiều nói chuyện với cậu ta thật lâu, cũng đem hết tình huống xấu nhất nói rõ ràng với cậu ta nhưng hiển nhiên cậu ta vẫn không nghe lọt tai, có thêm đồng đội của cậu ta, bạn bè tốt từng nhóm từng nhóm đến rồi lại đi, Quan Sam nghĩ đây không phải là cơ hội tốt để khuyên bảo cậu ấy, dù sao việc phẫu thuật cũng không thể để kéo dài.

Hiện tại cô cảm thấy chắc có thể nói chuyện được?

"Bác sĩ Quan."

Sau lưng có người gọi cô, cô quay đầu lại nhìn thì ra là cha của Lưu Bằng.

"Chú ạ." Quan Sam lễ phép gọi một tiếng.

Cha Lưu lễ phép cười với Quan Sam, nhưng ở trong mắt của Quan Sam thì chú ấy chỉ vì tôn trọng người khác mới miễn cưỡng nặn ra nụ cười, cô biết rõ tâm trạng chú rất suy sụp, nhưng tất cả mọi việc cũng đã xảy ra rồi đâu còn biện pháp nào nữa? Hiện tại việc duy nhất mọi người có thể làm chính là hy vọng Lưu Bằng có thể suy nghĩ cẩn thận, đồng ý phẫu thuật.

"Vừa mới đưa mẹ Luru Bằng về nhà, mẹ nó cơ thể không tốt, trông thấy con trai thành ra thế này thật sự là..." Cha Luru nói đến đó đáng vẻ tươi cười cũng không còn, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Quan Sam khẽ sờ cằm: "Thật ra cháu đến đây chính là muốn nói chuyện với Luru Bằng, cháu biết rõ đôi chân đối với người chiến sĩ phòng cháy chữa cháy quan trọng như thế nào, nhưng mà, không có tính mạng thì sẽ chẳng có gì cả."

"Thật ra chú cũng biết rõ như vậy, nhưng Luru Bằng đưa trẻ này tính cách quá cứng đầu, muốn cưa chân nó chẳng khác gì muốn tính mạng nó."

"Chú à, chú không thể nghĩ như vậy, nếu như mọi người đều không ủng hộ cậu ấy, cậu ấy sẽ càng buông thả bản thân, thời điểm hiện giờ tư tưởng của cậu ấy rất cực đoan, chúng cháu muốn khích lệ cậu ấy, truyền năng lượng cho cậu ấy, để cậu ấy có thể hiểu thiếu mất đôi chân vẫn có thể sống tốt, tin chắc rằng cậu ấy sẽ nghĩ thông suốt."

Cha Luru cảm thấy bác sĩ Quan trước mặt nói rất có đạo lý, đứng nhìn thấy cô ấy còn trẻ tuổi, thế nhưng đã là bác sĩ phó chủ nhiệm, tính cách cũng khiêm tốn nhã nhặn lễ phép, tự tin chuyên nghiệp, con mình có thể gặp được bác sĩ thế này coi như là vận khí tốt.

"Để chú đi khuyên bảo Luru Bằng." Cha Luru nói với Quan Sam.

Quan Sam gật đầu cười: "Có gì cần cứ gọi cháu một tiếng."

Cha Luru cũng gật đầu, liên tục nói: "Cảm ơn cháu, bác sĩ Quan."

"Không cần khách sáo đâu ạ."

Nói xong Quan Sam liền xoay người rời đi, cha Luru cũng mở cửa đi vào, không tới mấy giây, cha Luru liền chạy ra, lo lắng kêu với Quan Sam: "Bác sĩ Quan, bác sĩ Quan."

Quan Sam xoay người nhìn về phía cha Luru, đối phương vội vã chạy đến chỗ cô, thần sắc hoảng loạn: "Con của chú, Luru Bằng, không thấy Luru Bằng đâu cả."

"Cái gì?" Quan Sam ngừng một chút, trấn an chú Luru: "Chú đừng nóng vội, cháu kiểm y tá hỏi thăm một tí."

"Trời ơi là trời." Cha Luru chà xát hai tay, khó có thể che dấu tâm trạng căng thẳng, ông hiểu rõ con trai của mình, ông sợ đứa bé này sẽ gặp chuyện không may mắn.

Quan Sam hỏi thăm y tá, y tá kêu không nhìn thấy, Quan Sam thấy cha Luru càng lúc càng sốt ruột, nhẹ nhàng vỗ vai ông ấy nói: "Đừng cuống, đừng cuống, chúng ta đi kiểm tra camera."

Mạnh Khâm đêm nay cảm thấy có chút kì lạ, Quan Sam không tới gõ cửa nhà anh, ngược lại lại khiến lòng anh có hơi vắng vẻ, anh nhìn trái cây rửa sạch, cắt gọt xong xuôi trên mặt bàn, tự giễu cười một tiếng, nhà đầu này hôm qua lúc đến nhà anh ăn chùa còn nói nhà anh không có miếng trái cây nào, hôm nay không biết tại sao anh lại đi mua về một mớ.

Nhưng mà bây giờ, nhìn đồng hồ cũng đã hơn mười giờ, nhà bên cạnh hình như cũng không có động tĩnh gì.

Anh ấn điều khiển tivi nhưng lại không xem TV, nhìn qua cửa, đứng vọt dậy, trái cây này anh đâu có ăn, gọt đẹp như vậy cũng không thể lãng phí, được rồi, mang qua đưa cho cô ấy vậy.

Chuông cửa nhà bên cạnh vang lên thật lâu cũng không có ai trả lời, Mạnh Khâm bung đĩa trái cây đồng tai lắng nghe bên trong, không có động tĩnh, anh khẽ nhăn mày, sao giờ này còn chưa về nhà thế?

Công không trở về nhà, đem đĩa trái cây để lại trong phòng khách, người vừa ngồi xuống ghế sofa đúng lúc trông thấy bản tin thời sự hôm nay, đúng ngay tin hôm nay toà nhà công nghệ bị cháy, Mạnh Khâm ngồi thẳng người tập trung theo dõi, quả nhiên người bị thương đều được đưa đến bệnh viện Văn Hoa.

Tin tức vừa chiếu xong Mạnh Khâm đã cầm điện thoại gọi cho Quan Sam, không có ai trả lời, anh gọi lại, vẫn không có người trả lời, mới vừa nãy tin thời sự có nói bệnh viện có bác sĩ trẻ tuổi bị thương ngoài ý muốn, sẽ không phải là...

Nghĩ đến đây, Mạnh Khâm không nói hai lời đứng dậy đi đến phòng ngủ lấy áo khoác mặc vào, cầm lấy điện thoại và chìa khoá xe đi đến cửa, tắt đèn, mở cửa, đóng cửa, bước nhanh đến thang máy trực tiếp đi thẳng xuống tầng hầm đậu xe.

Dọc theo đường đi anh còn gọi điện thoại cho Quan Sam, vẫn không ai nghe máy, một lần lại một lần, xe càng ngày chạy càng nhanh, phóng nhanh trong đêm đông rét lạnh.

Ở bên này Quan Sam phân công bác sĩ nội trú cùng với y tá giúp đỡ tìm kiếm Luru Bằng, cô tự mình đi đến phòng bảo vệ nhờ đội trưởng bảo vệ hỗ trợ kiểm tra camera giám sát, quả nhiên trông thấy Luru Bằng ngồi trên xe lăn đi vào thang máy, nhưng có nhiều góc chết, không thể xác định hướng đi cụ thể của Luru Bằng.

"Ngại quá bác sĩ Quan, không giúp gì được cho mọi người." Bảo vệ nói với Quan Sam.

"Làm phiền rồi." Quan Sam nhìn về phía cha Luru, hai tay ông ấy nắm chặt lấy nhau chà qua chà lại.

"Làm sao bây giờ? Đều tại tôi, tôi nói một tiếng với y tá thì nó cũng sẽ không...trách tôi hết, trách tôi hết..." cha Luru ảo não dùng nắm đấm gõ vào đầu mình.

Quan Sam thấy thế vội vàng đến ngăn lại: "Việc này đâu có thể trách chú được. Chúng ta tiếp tục tìm, Luru Bằng không rời khỏi bệnh viện thì chúng ta nhất định có thể tìm thấy."

Cha Luru nghe thế vội vàng gạt đầu, đi theo Quan Sam rời khỏi phòng bảo vệ.

Bọn họ tìm trong khoa chỉnh hình một lượt, vừa mới chuẩn bị rời đi thì có người gọi cha Luru lại, hoá ra là một cô gái.

"Bác Luru, cháu nghe nói Luru Bằng nằm viện, trước khi đến cháu có gọi điện thoại cho anh ấy, nhưng không thấy anh ấy nghe máy, anh ấy bây giờ ở chỗ nào vậy ạ?"

Cha Luru nhìn cô gái, không biết nói gì cho phải.

"Luru Bằng có vài xét nghiệm cần phải làm" Quan Sam thấy cha Luru khó xử vì vậy cô chủ động mở miệng.

Cô gái nhìn Quan Sam từ trên xuống dưới, sinh ra thái độ thù địch rõ ràng: "Cô là bác sĩ?"

"Đúng vậy." Quan Sam ngật đầu.

Cô gái không thèm để ý Quan Sam, nhìn về phía cha Luru: "Bác trai, Luru Bằng có nghiêm trọng không ạ, nếu không xem tin thời sự cháu cũng không biết lại xảy ra việc lớn như vậy, cháu hỏi bạn anh ấy, bạn anh ấy không nói rõ xảy ra chuyện gì cho cháu? Bây giờ lại không thấy Luru Bằng đâu cả."

"Tuệ Tuệ, thật ra..."

"Mọi người trước tiên cứ ở lại đây chờ một lát, cháu đi xem xét nghiệm làm đến đâu rồi." Quan Sam ra hiệu bằng ánh mắt cho cha Luru, sau đó xoay người rời đi.

Quan Sam ra khỏi toà nhà khoa chỉnh hình, ngẩng đầu nhìn lên trên, vừa nhìn vừa bước giật lùi lại phía sau, kết quả va phải khác người, cô vừa quay đầu lại, ngược mắt lên nhìn thẳng vào một đôi mắt đen nhánh sáng ngời lại thâm thuy.

"Sao anh lại tới đây?" Quan Sam đứng thẳng nhìn về phía Mạnh Khâm.

"Đi ngang qua, vào thăm bạn." Mạnh Khâm nói dối không chớp mắt.

Quan Sam có chút tò mò nhìn Mạnh Khâm: "Sao anh lúc nào cũng có bạn bè bị bệnh vậy, lại còn nằm ở bệnh viện bọn em nữa?"

Mạnh Khâm âm thầm khụ khụ, lảng sang chuyện khác: "Em đi sao không chịu nhìn đường vậy."

"Em đang tìm người."

"Tìm ai, tôi giúp em tìm."

Quan Sam nghe thế liền nghĩ, cũng tốt, nhiều người càng dễ kiếm, vì vậy cô vừa đi vừa kể sơ sơ với Mạnh Khâm chuyện xảy ra.

Chu Tử Thần mới vừa từ phòng làm việc của viện trưởng đi ra liền đụng phải chiếc xe lăn đang đi tới, anh vịn lấy đối phương hỏi một câu: "Thế nào? Không sao chứ? Không đụng phải chỗ nào chứ?"

"Không sao." Người đàn ông cúi đầu nói, nói xong cũng vòng qua Chu Tử Thần trượt xe lăn đi.

Chu Tử Thần mệt mỏi không chịu được, bởi vì chuyện hồi chiều đã phải liên tục họp, anh đang đi thì trông thấy Quan Sam ở cách đó không xa, anh chưa nói hai lời đã vội vã đuổi đến: "Bác sĩ Quan."

"Bác sĩ Chu." Quan Sam thấy người tới chào một tiếng.

"Việc hôm nay, anh..."

"Ngại quá, lúc này em không có thời gian thảo luận với anh những chuyện khác." Quan Sam cắt lời Chu Tử Thần.

Lúc này, Mạnh Khâm từ phía sau đi tới: "Tìm phía bên kia không thấy."

Lời vừa nói hết, hai người đàn ông đồng thời nhìn về phía đối phương, hồi lâu đồng thời hỏi Quan Sam: "Người này là?"

Quan Sam thấy hai người này hình như đang chờ đợi vì vậy giới thiệu sơ qua một chút.

"Mạnh Khâm, bạn của em."

"Bác sĩ Chu, đàn anh của em."

Hai người gật đầu chào hỏi, Chu Tử Thần hỏi Quan Sam: "Mọi người đang tìm gì vậy?"

"Hôm nay có nhân viên chữa cháy được đưa vào bệnh viện cần phải cura chân." Sắc mặt Quan Sam nghiêm trọng: "Em sợ cậu ấy nhất thời nghĩ quần làm chuyện điên rồ."

Chu Tử Thần suy nghĩ một chút, nhìn về phía Quan Sam: "Anh nghĩ vừa nãy có thể đã cậu ấy."

Chú thích:

(1) On call: Trực ca, luôn trong trạng thái sẵn sàng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Quan Sam, Mạnh Khâm đi theo Chu Tử Thần đến nơi anh gặp Lưu Bằng, chỗ đó đã sớm vườn không nhà trống, là nơi vừa nãy không cần thận đưng phải cậu lính cứu hoả.

"Anh vừa mới gặp cậu ta ở chỗ này." Chu Tử Thần nhìn hai người đối diện nói.

Mạnh Khâm liếc qua Chu Tử Thần, âm thanh lạnh nhạt xen chút mỉa mai: "Lẽ nào cậu ta còn đứng yên một chỗ chờ bọn tôi đến tìm cậu ta à?"

Quan Sam ngược lại có hơi tò mò dõi mắt nhìn thoáng qua Mạnh Khâm, hôm nay anh ấy nói chuyện thật sự có chút khác lạ, nhưng mà không thể chỉ ra được rốt cuộc chỗ khác lạ ấy là chỗ nào, tóm lại chính là cảm giác hoàn toàn khác với ngày thường, cảm giác rất mãnh liệt.

"Vậy để anh giúp bọn em tìm." Chu Tử Thần cảm thấy người được gọi là bạn bè của Quan Sam đang đứng trước mặt tuy rằng khiến người khác có cảm giác xa cách nhưng lại vô hình chung mang đến cho người ta áp lực.

"Không cần đâu." Quan Sam nhìn mặt Chu Tử Thần: "Anh nên về nghỉ ngơi đi, hôm nay anh cũng không được thoải mái gì."

Chu Tử Thần đương nhiên biết rõ "thoải mái" của Quan Sam là ý gì, hiển nhiên là có ý riêng.

"Nếu đã làm thầy thuốc thì cũng đoán được sẽ xảy ra chuyện như thế này, xảy ra rồi thì phải đi đối mặt, nghĩ biện pháp giải quyết, rất nhiều việc không phân biệt được đúng sai phải trái, chỉ cần chúng ta không thẹn với lương tâm thì không có gì đáng ngại cả." Chu Tử Thần nói những lời này với dáng vẻ hiển nhiên.

Quan Sam nghe xong, đối với lời nói của vị đàn anh này hoàn toàn đồng tình, không nghĩ anh ấy có thể nghĩ thông suốt như vậy, cô tán thành gật đầu nói tiếp: "Anh có thể nghĩ được như vậy thì tốt rồi."

Chu Tử Thần thở dài một hơi, có chút cảm khái: "Lúc trước lựa chọn nghề này thì phải kiên trì, sống làm bác sĩ, chết thành y hồn, đây chính là đức tin."

"Anh/em biết rõ cậu ấy ở chỗ nào rồi." Quan Sam và Mạnh Khâm trầm miệng một lời, vừa nghe câu nói đối phương giống hệt bản thân mình, lại ăn ý nhìn nhau, sau đó, bọn họ từ trong đôi mắt nhau nhìn thấu suy nghĩ nhau.

"Cảm ơn anh, đàn anh." Quan Sam cười với Chu Tử Thần, lập tức cùng Mạnh Khâm nhanh chóng rời đi.

Chu Tử Thần nhìn bóng lưng hai người lao vút đi, có hơi không giải thích nổi, đang yên đang lành nói cảm ơn làm gì, thế nhưng còn gọi anh là đàn anh, vốn dĩ tâm trạng đang một mối nhưng lúc này tinh thần lại từ từ lên cao.

Xe của Mạnh Khâm đậu ở ngoài bệnh viện, anh nhanh chóng ấn remote, mở cửa ghế lái nhảy lên, Quan Sam theo sát phía sau nhảy lên ghế trước, thắt chặt dây an toàn, Mạnh Khâm lái xe, Quan Sam gọi điện thoại.

"Thầy ơi." Điện thoại vừa thông là Quan Sam gọi một tiếng, không đợi đối phương trả lời, cô lại tiếp tục hỏi: "Cửa hông của bệnh viện gần toà nhà hành chính bên cạnh có phải không gắn camera đúng không ạ."

Giản Nhạc An lúc này còn ngồi trong phòng làm việc, vừa nghe thấy Quan Sam hỏi thế có chút kì quái: "Trò hỏi chuyện này làm gì?"

"Một lời khó nói, thầy cho em biết trước đi, có phải thật sự không có camera không ạ." Vấn đề của Lưu Bằng tạm thời không thể nói rõ hết trong điện

thoại được.

"Đúng là như vậy, bởi vì cánh cửa đó là điểm chết, quả thật không có cách nào camera quay đến được." Giản Nhạc An trả lời.

Quả nhiên như Quan Sam dự đoán, bây giờ cô đã biết, thế là kể rõ mọi chuyện cho Giản Nhạc An rồi cúp điện thoại.

"Người kia là lính cứu hỏa thuộc trung đội 1 phòng cháy chữa cháy, chỗ này chính là đoạn đường phải đi ngang qua." Mạnh Khâm lúc nói câu này mắt nhìn thẳng, trong lời nói là sự khẳng định.

Quan Sam bỗng dừng cười một tiếng: "Quả nhiên là có thần giao cách cảm"

Mạnh Khâm nghe xong cũng không mở miệng quở trách giống như trước, ngược lại khoé miệng nhẹ nhàng nhoen lên một cái, không tiếp lời.

Bánh xe Land Rover quét nhanh trên đường nhựa, đèn xe chiếu rọi trên mặt đất, chiếu sáng con đường dường như xa xôi vợi vợi trong màn đêm rét buốt.

Toà nhà trung đội một phòng cháy chữa cháy ở Dung Việt to lớn rộng rãi, xe chạy tới cửa thì dừng lại, Quan Sam nhanh chóng tháo dây an toàn rồi mở cửa xe, nhảy xuống, Mạnh Khâm cũng theo sát phía sau.

Màn đêm đen đặc yên tĩnh như tờ, cửa chính đóng chặt, người kia ngồi trên xe lăn ở bên cạnh hàng cây xanh đang ngược mắt nhìn phía trước, không phải Lưu Bằng người mà bọn họ đang tìm đã lâu thì là ai nữa chứ.

"Cậu thật sự ở đây." Quan Sam đi tới, vừa đi vừa nói.

Lưu Bằng quay đầu nhìn thấy Quan Sam đang kéo áo nhìn về phía cậu, đứng sau lưng cô ấy còn có một người đàn ông nữa.

"Bác sĩ Quan." Giọng nói của Lưu Bằng chất chứa sự cô đơn: "Làm sao chị biết tôi ở đây?"

Quan Sam đi đến cạnh Lưu Bằng, hạ thấp mắt nhìn cậu, giọng điệu thoải mái: "Đoán thôi."

Lưu Bằng dời ánh mắt nhìn về phía cửa chính, cười khổ: "Bác sĩ Quan thật vui tính, chị về đi, dù thế nào đi nữa tôi cũng không làm phẫu thuật đâu."

"Xăng bậy." Giọng Quan Sam tăng cao mang theo sự nghiêm khắc: "Tôi biết rõ cậu là một người chiến sĩ phòng cháy chữa cháy vĩ đại, tính mạng của cậu từ ngày cậu nhập ngũ đã giao phó cho tổ quốc, cho nên cậu mới cảm thấy cắt đi đôi chân để giữ lại mạng sống chính là phản bội sứ mệnh người lính, không khác gì đào ngũ?"

"Chị..." Lưu Bằng nhất thời cứng họng bởi vì Quan Sam nói đúng, toàn bộ đều đúng.

Quan Sam cười lạnh: "Sao vậy, tôi nói đúng rồi phải không? Thật là không biết có phải mấy người nhập ngũ đều bị huấn luyện đến hòng não luôn rồi hay không? Bọn cậu trung thành với tổ quốc, trung thành với đảng, cuối cùng là nhân dân, bọn cậu đã cúc cung tận tụy làm hết chức trách, được gọi là người đi ngược dòng tuyệt vời nhất cũng không sai, thế nhưng "bách hạnh hiếu vi tiên" (1), cậu bây giờ thì ngược lại, lại tận trung, tuân thủ làm hết chức trách nhưng còn bỏ mẹ câu thì sao? Cậu có nghĩ tới bản thân liệu chết muốn giữ lại chân mình thì đồng thời bỏ mẹ cậu lại nghĩ tới bảo vệ tính mạng cậu, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh nỗi đau này cậu có thể hiểu được không? Cậu có thể không? Ngược lại cậu phải tay tìm cái chết, bỏ mẹ cậu sẽ tự trách đau khổ cả đời, nửa đời còn lại vĩnh viễn chìm trong nỗi đau mất con cực kì đau lòng, bọn họ tuổi cũng không còn trẻ, thân thể mẹ cậu cũng không tốt. Còn nữa, cậu có biết là cậu bỏ đi không nói một lời, bỏ cậu lo lắng nhiều thế nào không? Ông ấy không trách cậu, ngược lại lại tự trách bản thân không chăm sóc cậu cho tốt, cậu tự nghĩ xem mình còn có lương tâm không, cậu thật là nhẫn tâm. Cậu có thể không thẹn với lương tâm mà nói rằng cậu không phụ lòng bố mẹ hay không?"

Trong mắt Lưu Bằng đọng đầy nước mắt, mặc dù nghe không xuôi tai nhưng lời Quan Sam nói từng câu đều đánh trúng trọng điểm, từ khi gặp chuyện không may đến bây giờ, cậu thật sự chưa từng nghĩ tới bố mẹ, cậu chỉ sống trong nỗi đau khổ của bản thân.

"Tôi... rất xin lỗi..."

"Người cậu xin lỗi không phải là tôi." Quan Sam thở dài.

"Bác sĩ Quan." Lưu Bằng nhìn về phía Quan Sam: "Tôi trở về với chị, tôi... kí tên, làm phẫu thuật."

Quan Sam gật gù đầu, dịu giọng nói, vỗ vỗ vai Lưu Bằng, tiếp tục nói với cậu ta: "Bây giờ y học rất phát triển, chân giả cũng làm càng ngày càng tốt, mặc dù không có cách làm lính cứu hỏa nữa nhưng sinh hoạt cơ bản thì không thành vấn đề."

Lưu Bằng nhìn Quan Sam: "Bác sĩ Quan, có thể chờ thêm một chút được không?"

Quan Sam không hiểu nhìn về phía Lưu Bằng, lúc này Mạnh Khâm tiến tới nắm lấy cánh tay Quan Sam kéo về sau hai bước, Quan Sam nhìn anh, anh nhìn cô lắc đầu ý bảo cô không nên hỏi nhiều.

Hai người nhìn về phía Lưu Bằng, nghe thấy cậu ta nói chuyện.

"Tôi mười tám tuổi nhập ngũ, hai mươi một tuổi đến nơi này, ngày đó ánh mặt trời sáng rực như lửa chào đón đội chúng tôi, chúng tôi đứng dưới quốc kì tuyên thệ." Lưu Bằng không quay đầu lại, giống như đang trò chuyện với người phía sau, lại như đang tự nói với chính mình, cậu ấy từ từ ngồi thẳng,

ngẩng đầu lên nhìn về phía lá cờ đỏ năm sao bay phất phới trong gió rét, mở miệng: "Tôi đến vì đồng bào, vinh dự là một người lính cứu hoả, vì xã hội hoà hợp ổn định, vì nhân dân bình an hạnh phúc, tôi khắc sâu lời dặn dò của những người thân yêu, tận tâm tận lực thực hiện trọng trách sứ mạng, khi quần chúng nhân dân gặp nạn, khi tổ quốc cần trong lúc nguy cấp, tôi làm việc nghĩa không được chùn bước, xông vào khói lửa, kiên quyết tiến về phía trước."

Giọng nói đầy khí phách, sang sảng mạnh mẽ nói hết đoạn này, Luru Bằng nâng tay phải lên, đoạn chính thực hiện quân lễ, không biết qua bao lâu mới từ từ hạ tay xuống.

"Bác sĩ Quan, bây giờ tôi có thể về bệnh viện với mọi người." Luru Bằng xoay xe lần mặt quay hướng Quan Sam.

Quan Sam cười với Luru Bằng, là đáng vẻ tươi cười khi đối mặt với bệnh nhân biết nghe lời, có chút vui mừng, chút ảm áp.

Sau đó cô đi tới đẩy xe lăn về hướng xe ô tô ở bên kia, Mạnh Khâm giúp Luru Bằng ngồi vào ghế sau.

"Này, cậu đến đây bằng cách nào thế?" Lên xe Quan Sam quay người xuống phía Luru Bằng.

Luru Bằng nhìn Quan Sam trả lời: "Bắt taxi."

Quan Sam làm điệu bầu không khí cười nói: "Cậu rất thông minh, còn biết rõ cửa hông không có camera."

"Bệnh nghề nghiệp mà."

"Nếu như chúng tôi không tìm cậu, có phải cậu không có ý định quay về đúng không." Mạnh Khâm vạch trần suy nghĩ ban đầu của Luru Bằng.

Luru Bằng khẽ hạ thấp mắt: "Đúng vậy."

Quan Sam nhìn về phía Mạnh Khâm, bầu không khí hình như có chỗ nào không đúng.

Dọc đường, Luru Bằng nhìn Quan Sam qua kính chiếu hậu, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Mạnh Khâm nhanh chóng chú ý thấy, Luru Bằng lại nhìn Quan Sam một lần nữa, anh trực tiếp nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

"Cậu có chuyện gì à?" Mạnh Khâm trực tiếp mở miệng hỏi Luru Bằng.

Quan Sam cũng nhìn về phía Luru Bằng hỏi cậu ta: "Có việc gì cứ nói."

Luru Bằng nhìn Quan Sam, sắp xếp lại câu chữ lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Bác sĩ Quan, chị có thể làm bạn gái của tôi hay không?"

Đồng thời lúc đó xe ô tô bất ngờ chạy lệch khỏi quỹ đạo, người trong xe cùng lúc nghiêng về phía bên trái.

"Cậu nói cái gì? Sau khi xe chạy ổn định, Quan Sam xoay người hỏi Luru Bằng: "Cậu lặp lại một lần nữa..."

Chú thích:

(1) "Bách hạnh hiếu vi tiên": trong nho giáo có câu "Thiên địa tử thời, Xuân tại thủ.

Nhon sanh bách hạnh, hiếu vi tiên", có nghĩa là: "Trời đất có bốn mùa, mùa Xuân đứng đầu.

Con người có trăm hạnh, Hiếu hạnh là trên hết."

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Tiểu tử này thật đúng là câu nào câu nấy khiến người khác không kinh ngạc thì chết cũng không yên mà, cậu ta nói một câu không ăn nhập gì với nhau, khiến Mạnh Khâm trượt tay lái xe, nữ lưu manh Quan Sam trong nháy mắt đầy hoang mang.

Lúc này Luru Bằng mới ý thức được mình nói không đúng, cậu vội vàng giải thích: "Không phải đâu bác sĩ Quan, ý của tôi là chị có thể đóng giả bạn gái của tôi được không?"

"Mặc dù cậu là bệnh nhân của tôi nhưng cũng không thể vì thế mà đi trêu chọc bác sĩ chủ trị của cậu chứ." Quan Sam âm thầm thờ phào, bình thường nói thế nào cũng không quan tâm, đùa giỡn với lái xe cũng được nhưng với người đằng sau thì tuyệt đối không được, là anh hùng cứu hoả, còn vì thế mà mất đi đôi chân, chỉ có thể tồn kính, không thể trêu đùa.

"Tôi không có ý trêu đùa chị." Thần sắc nghiêm túc trong đôi mắt Luru Bằng, cậu ta dừng lại một chút rồi nói: "Tôi thật lòng hy vọng chị có thể giúp tôi."

Quan Sam nhìn về phía cậu nói: "Cậu muốn tôi giả làm bạn gái của cậu thì cũng phải cho tôi lý do chứ."

"Bạn gái tôi, cô ấy là giáo viên." Luru Bằng nói đến bạn gái, giọng nói trở nên dịu dàng, thần sắc nơi đôi mắt đều sáng lên: "Cô ấy đối với tôi rất tốt, con người cũng hoạt bát cởi mở, có đôi khi hơi khó tính nhưng cô ấy thật sự là một cô gái rất tốt."

Mạnh Khâm yên lặng lái xe, Quan Sam lẳng lẳng lắng nghe.

Luru Bằng cười thần sắc liền thay đổi, cậu ấy cúi đầu nhìn chân mình, vuốt tay sờ chân mình, giọng nói cực kì sa sút: "Sau này tôi không có khả năng chăm sóc cô ấy, cho cô ấy hạnh phúc, cô ấy còn trẻ tuổi như vậy, không nên lãng phí thời gian ở cạnh tôi, cho nên..."

"Cho nên muốn tôi phối hợp với cậu diễn một vở "kẻ thứ lên mặt cướp bồ"?" Quan Sam tiếp lời.

"Ngại quá bác sĩ Quan, có thể để cho Tuệ Tuệ chấp nhận, người tôi quen biết chỉ có mình chị." Luru Bằng đúng là có chút khó khăn, đâm lao phải theo lao, cậu ấy cũng chỉ có thể làm như thế này mà thôi.

Quan Sam dở khóc dở cười, nói câu này giống như là đang khen cô phải không? Nhưng mà cảm thấy vẫn không được tự nhiên.

Cô vô tình nhìn thoáng qua Mạnh Khâm, đáng vẻ không quá liên quan tới tôi của đối phương vẫn y như cũ, cô dời mắt suy tư, bên tai vang lên tiếng trầm thấp dễ nghe: "Cậu ấy nói lời này là đang khen em đó, không có vấn đề gì đâu."

Quan Sam cười thầm, bày ra biểu cảm thích hợp nhìn Luru Bằng nói: "Cậu đã thích cô ấy như thế, cô ấy cũng rất thích cậu, cậu đâu cần thiết phải làm như thế này, cậu nói cho cô ấy biết tình trạng của cậu, có thể cô ấy sẽ không ghét bỏ cậu, nếu quả thật ghét bỏ cậu thì loại con gái này không xứng đáng làm bạn gái của cậu."

"Nhưng tôi ghét bỏ." Luru Bằng mở miệng, cậu ấy nhắm nghiền mắt, lại mở ra tiếp tục nói: "Tuệ Tuệ là một người cố chấp, xin chị hãy giúp tôi."

Quan Sam cong môi: "Nếu như cậu đã nghĩ kỹ rồi, thật sự không hối hận thì tôi sẽ nhanh chóng giúp cậu."

Mạnh Khâm vừa nghe xong bỗng dừng liếc qua Quan Sam, Quan Sam đang nhìn Luru Bằng, anh không lên tiếng, quay đầu lại nhìn về phía trước tiếp tục lái xe, có mấy lời người thứ ba nói không được hay cho lắm.

Luru Bằng gật đầu, cực kì khẳng định: "Tôi nghĩ rất kỹ rồi, thích một người không phải là có được người đó mà là làm cho người đó hạnh phúc, hiện tại tôi không thể cho cô ấy được thì chỉ có thể chọn cách buông tay cô ấy thôi."

"Được." Quan Sam gật đầu: "Chỉ cần cậu muốn, tôi sẽ giúp cậu."

Mạnh Khâm bắt đầu nhìn về phía Quan Sam, nha đầu này sao lại gấp gấp đi giúp đỡ thế cơ chứ?

Trở về bệnh viện, Quan Sam đẩy xe lăn đi lên, Mạnh Khâm cảm thấy xuất hiện không tốt nên không có đi theo, Quan Sam để anh về nhà nghỉ ngơi, anh khoát khoát tay kêu bọn cô đi trước đi, Quan Sam gật đầu rồi đẩy Luru Bằng đi.

Lúc này, Mạnh Khâm không có rời đi, ngồi trên ghế lái lấy thuốc lá và bật lửa ra, tựa lưng vào ghế ngồi từ từ hút thuốc, đôi mắt đen tĩnh mịch không hề gợn sóng bình thản nhìn phía trước, đèn hai bên đường chiếu rọi trên mặt đất, như gần như xa.

Anh đang suy tư không gì có thể quấy rầy.

Cha Luru đang chờ Luru Bằng trở về, thật ra lúc Quan Sam tìm được Luru Bằng cũng có gọi điện thoại để bọn họ thông báo cho người nhà biết đã tìm được người rồi.

"Ting" thang máy đến, cửa thang máy mở ra, Quan Sam đẩy Luru Bằng đi ra, vừa mới đi tới quầy hộ lý đã thoáng nhìn thấy cha Luru đứng chờ nơi đó.

"Bố." Quan Sam đẩy Luru Bằng đi tới, cậu nhìn người cha trên năm mươi tuổi của mình, có chút ghen ngào: "Con xin lỗi, để bố phải lo lắng."

Cha Luru vỗ vỗ vai Luru Bằng, cổ nặn ra dáng vẻ tươi cười an tâm: "Chỉ cần con không có việc gì là tốt rồi, tốt rồi."

"À, Tuệ Tuệ đâu rồi ạ?" Luru Bằng không nhìn thấy Tuệ Tuệ.

"Nó nghe nói con không chịu gặp thì đi ra ngoài tìm con rồi." Cha Luru trả lời.

Luru Bằng gật gật đầu nhìn về phía cha Luru: "Chuyện của con, bố không nói cho cô ấy biết chứ?"

Cha Luru lắc đầu: "Không có."

"Vậy thì tốt rồi." Luru Bằng trầm nói.

"Luru Bằng." Âm thanh thanh thúy vang lên từ phía sau bọn họ.

Luru Bằng khẽ nghiêng đầu, ngược mắt nhìn về phía Quan Sam: "Chuẩn bị xong chưa?"

Quan Sam gật đầu cười một tiếng: "Yên tâm đi, tôi không làm bác sĩ thì cũng có thể đi giật cúp Oscar đấy nhé."

"Chị thật vui tính."

"Tôi nghiêm túc đó."

Quan Sam đẩy Luru Bằng xoay người lại, đối mặt với người sẽ phải đóng kịch.

Luru Bằng trông thấy có người chạy nhanh về phía mình, siết chặt nắm tay, không khí thoải mái hoà hợp lúc này bây giờ tựa như vô hình biến mất, thay vào đó là nỗi đau không thờ nổi đang đến đối mặt với cậu.

"Anh sao rồi?" Tuệ Tuệ đi đến trước mặt Luru Bằng, vội vàng ngồi xổm xuống, quan sát Luru Bằng trái phải: "Rốt cuộc là anh bị thương ở đâu, trong điện thoại cũng không nói rõ ràng, mau mau để em xem thử."

Tuệ Tuệ nói xong liền muốn giơ tay kiểm tra, Luru Bằng kéo tay Tuệ Tuệ ra, vung lên, nhìn về phía cô ấy giọng lạnh như băng: "Tôi không có việc gì, chân chỉ bị trật một chút, tạm thời không thể đi mà thôi."

"Vậy anh đã đi đâu thế, hại em lo muốn chết." Tuệ Tuệ mặc dù cảm giác được Luru Bằng gây sự nhưng cô vẫn quan tâm cậu như cũ, nói chuyện vẫn nhẹ nhàng.

Luru Bằng ngẩng đầu nhìn Tuệ Tuệ, dừng lại một chút mới mở miệng: "Nếu hôm nay tất cả mọi người đều ở đây, tôi nghĩ chúng tôi muốn nói rõ ràng với em."

Tuệ Tuệ liếc nhìn Luru Bằng, dáng vẻ tươi cười nhạt dần, tựa như đoán ra được điều gì nhưng vẫn hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Chúng ta chia tay đi!" Luru Bằng lãnh đạm nói nhưng trong lòng lại đang rỉ máu.

Tuệ Tuệ nghe xong bỗng dung tròn mắt, lập tức cười một tiếng: "Này, đừng đùa vậy chứ, lời này dùng để đùa giỡn không buồn cười chút nào đâu."

Thần sắc Luru Bằng nghiêm túc, giọng nói cũng nghiêm túc: "Tôi không nói đùa, tôi rất nghiêm túc."

Tuệ Tuệ biết Luru Bằng ba năm, quen nhau hai năm, lúc nào anh nói giỡn, lúc nào anh nghiêm túc cô đều biết cả, mà ngay lúc này cô biết rõ rằng anh nghiêm túc, không một chút đùa giỡn.

"Vì sao?" Nước mắt trong hốc mắt Tuệ Tuệ trực trào: "Chúng ta đang rất tốt mà, vì sao lại đột ngột muốn chia tay chứ?"

"Thật ra tôi muốn nói sớm với em nhưng đến tận bây giờ tôi cứ bận miết, đang định chờ lúc rảnh rỗi để nói cho em." Luru Bằng lập tức kéo bàn tay trắng trẻo đang đặt ở tay nắm xe lên phía sau, đem chủ nhân đôi tay này kéo đến bên cạnh mình, nói với Tuệ Tuệ: "Cô ấy mới là người tôi yêu, cho tới nay tôi yêu chính là cô ấy."

Con gái đều giống nhau, lúc người đàn ông nói không yêu mình có lẽ có thể chấp nhận nhưng người đàn ông lại kéo tình nhân đến bên cạnh để nói lời chia tay với mình, sự nhẫn nại của người con gái đều về số âm, cho dù bản thân có là giáo viên, có nghề nghiệp tốt đẹp rèn luyện hằng ngày cũng không cách nào đối mặt được với kẻ thứ ba, đây đều là bệnh chung của con gái.

"Tôi đã sớm thấy cô ta không phải đơn giản chỉ là bác sĩ, hoá ra thật sự là kẻ thứ ba." Tuệ Tuệ hung dữ trừng mắt nhìn Quan Sam, quả thật muốn trừng mắt đâm thủng cô vài lỗ.

Quan Sam làm người thứ ba chỉ cần sắm tốt vai chim nhỏ nép vào người cậu, không cần nhiều lời cho nên cô dứt khoát không nói.

Luru Bằng nghe xong lắc đầu, cậu muốn đánh nhanh thắng nhanh nếu không thì thật sự là kim lòng không nổi: "Tuệ Tuệ, cô ấy với cô không chút quan hệ, muốn trách thì trách tôi, đều là do tôi sai."

"Bốp." Một tiếng khiến mọi người đều tròn tròn hai mắt, Luru Bằng bị Tuệ Tuệ bạt tai một cái thật mạnh.

"Luru Bằng, tôi hận anh."

Giọt nước mắt trong mắt Tuệ Tuệ cuối cùng theo cái tát này rơi xuống, cuống cuồng va vào Quan Sam chạy đi.

Quần chúng hóng hót xung quanh thật sự cho rằng bác sĩ Quan chính là kẻ thứ ba đang lên mặt, đồng loạt dùng ánh mắt kinh bi nhìn cô.

Quan Sam nhè nhẹ lắc đầu nói với Luru Bằng: "Vi phối hợp diễn kịch với cậu mà trong mắt mọi người nhân phẩm của tôi trực tiếp chiết khấu không còn chút giá trị luôn."

"Ngại quá bác sĩ Quan, tôi giúp chị giải thích." Sắc mặt của Luru Bằng không tốt, xem ra trong lòng chứa đầy phiền não.

"Không có việc gì đâu, tôi kháng mọi thể loại lời đồn, kháng thể rất mạnh nhé, sau này mọi người cũng sẽ biết tôi bị oan thôi." Quan Sam vô tư nhún vai cười với Lư Bằng.

Cha Lư dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hai người một hồi, lại nhìn kỹ, nhìn hồi lâu mới mở miệng hỏi: "Hai người bọn con thật sự... ở bên nhau."

"Bố, chuyện này con sẽ giải thích với bố." Lư Bằng nhìn về phía cha Lư tiếp tục nói: "Chúng ta đừng làm phiền bác sĩ Quan nữa."

"Cậu nghỉ ngơi cho thật tốt, chuyện phẫu thuật tôi sẽ nhanh chóng sắp xếp." Quan Sam đẩy về phía y tá: "Đưa cậu ấy về phòng bệnh đi."

Lư Bằng bị đẩy đi, cha Lư đi theo bên cạnh, giọng nói khó kìm hãm sự kích động: "Con trai, con thật sự đã nghĩ thông suốt đồng ý làm phẫu thuật rồi sao?"

Đèn sợi đốt chiếu sáng khu nội trú yên tĩnh, Quan Sam nhìn theo cha con họ Lư khuất dạng nơi cuối đường, cô duỗi thắt lưng xoay người bắt gặp ánh mắt cách đó không xa đang nhìn cô.

"Sao anh lại ở đây?" Quan Sam nhìn Chu Từ Thần, nhìn về mặt anh liền hiểu lúc này diễn kịch anh cũng đã nhìn thấy: "Lúc này anh thấy hết rồi hả?"

Chu Từ Thần đi đến trước mặt Quan Sam, hồi lâu mới mở miệng: "Khó trách em lo lắng an ủi cho cậu ta như thế, hoá ra bọn em..."

"Bọn em thế nào?" Quan Sam nhìn về phía Chu Từ Thần, khẽ nhướn mày, hồi lâu mới lấy giọng điệu ý vị sâu xa mở miệng nói chuyện: "Thật ra, có đôi khi tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thấy cũng không nhất định là sự thật."

Thật ra cô không sợ mấy lời đồn nhảm, cũng không sợ bị người khác hiểu lầm, cô hy vọng chỉ cần người cô tin tưởng sẽ tin tưởng cô vô điều kiện, những người khác có tin hay không cô căn bản không quan tâm.

"Như thế nào mới coi là thật?"

"Chuyện này?" Con mắt Quan Sam xoay một vòng, lập tức nhìn về phía Chu Từ Thần nói lảng sang chuyện khác: "Này, anh tìm em có việc gì à?"

Chu Từ Thần nói: "Đi lên xem mấy em có tìm được người bọn em muốn tìm không."

Quan Sam "à" một tiếng nói tiếp: "Đã biết, cảm ơn quan tâm, về nghỉ sớm một chút đi!"

"Vậy em thì sao?"

"Đêm nay em on call." Quan Sam nói xong thì đi đến cửa thang máy, ấn thang máy nhìn Chu Từ Thần: "Em ra ngoài mua cà phê, đi cùng không?"

Chu Từ Thần cũng đi qua, cửa thang máy mở ra, hai người một trước một sau tiến vào thang máy.

Xe Mạnh Khâm ở bên ngoài bệnh viện vẫn còn đậu tại đó, anh hút xong liều thuốc cuối cùng, thắt dây an toàn chuẩn bị khởi động xe rồi đi, liếc mắt một cái lại trông thấy Quan Sam đi ra cùng người đàn ông khác, nhìn kỹ lại không phải chính là vị đàn anh kia ư?

Hành động nhanh hơn suy nghĩ, anh bỗng dừng tất máy, tháo dây an toàn, xuống xe, vòng qua đầu xe, khẽ tựa vào cửa ghế trước, liếc nhìn hai người càng ngày càng đến gần, ôm cây đợi thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Y Sam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.